

फ़हिरस्त

अर्पण पत्र . . .	सुक्रो
भञ्जन	iii
आरिती	iv
माता लोलावन्ती साहिबनि जो	xv
मुख्तसिरु जीवन चरित्र	
इशक एं बिरह	1
आनन्दु	21
हिक खां बारिहें ताई	30
बारिहां महोना	38
सत डींह सुहिणा	42
उकीर	44
जीव बुधी	45
नाम जी महिमा	59
वन्दना	63
रमिज	68
बहार	79
सतिगुरु	85
	88

अर्पण पत्र

माता लीलावन्तोम जे मुखारवंद मां
सिलोक ऐं वाणीअ जा कुछ अंश संदनि प्रेमियुनि
वक्त बि वक्त पाण वटि लिखी रखिया हूभा
जिनि से हिन किताब में छपाइए जो पहिरियो
यतनु कयो आहे ।

दास जो प्रेमियुनि से वेन्ती आहे त भुलुनि
खे माफु कंदा ऐं लिखी मोकिलींदा जीअं भगिते
उन्हनि भुलुनि जो सुधारो कयो वने ।

दासु

लालचन्द मुखवाणी

मीरा मुखवाणी

मीरा महल 403

आदर्श नगर, जयपुर (राज.)

भजन (१)

तर्ज-भाग वदे सां कंहि कंहि खे थो

सतिगुरु जो दीदार मिले ।

सतिगुरु भेट द्वियां मां कहिड़ी

टिन्हो लोकनि में तो मट नाहे,

तेन मन धन जी द्वियां मां तोखे

सो बि दिनलु तुहिजो आहे-हरी ओम...

१- सृष्टीअ सजीअ में तो समि ना को,

सन्तु सज्जगु हिकु तूं आहीं,

पूजा तिलकु करियां मां तुहिजो,

सति चित आनन्द तूं आही,

रातियां द्वीहां सार मूं तुहिजो,

गुण भगती तुहिजो आहे-हरी ओम...

२- सिरु सटियो मूं चरिननि तुहिजे,

बे हंधि सिरु सटिणो नाहे,

घोरे छदियां हीउ तनु मनु तोतां,

दिनो सचो तो धनु आहे,

सतिगुरु ध्यानु दिनो तो मूंखे,

ध्यानु न वियो करिणो आहे-हरी ओम...

- ३- भगुतनि में तूं भगुतु वदेरो, जगु में तो जहिड़ो नाहे,
 रग रग में मुहिजो जोति जगु आ,
 तिजिओ महिड़ो वियो को नाहे,
 सन्तनि में तूं आहीं सरोमणी,
 तो जहिड़ो वियो को नाहे-हरी ओम...
- ४- कहिड़ो महिमा कथियां मां तुहिजो,
 मुख के का ताकत नाहे,
 शाहनि शाहु सचो तूं आहीं,
 सभु तुहिजो लियाकत आहे,
 दोन दयालू सदा कृपालू,
 भगुतनि धुलु तुहिजो आहे-हरी ओम...
- ५- रहनि छुलिया दरिवाजा तहि लाइ,
 जहि से दयाल जो हयु आहे,
 कालु बि तहि वटि कोन को इंदो,
 जम खे का ताकत नाहे,
 हारियल बाजो जीते हसनि से,
 जइ जइ जा नारा लाए-हरी ओम...
- ६- लोक द्वियनि भेटाऊं केई, तो वटि कहिड़ो शइ नाहे,
 जहि जहि आपो भेट कयो आ,
 तहि जा सदा जइ जइ आहे,
 लोसावन्ती दर तुहिजे ते,
 सहिर नजर तुहिजो चाहे-हरी ओम...

भजन (२)

तर्ज—देखि तेरे संसार की हालत क्या हो गई भगवान्
भटिकी भटिकी मनड़ो आयो सतिगुरु जे त द्वार,
सभई बुलियो जइ जइ कारि ।

२— लख चोरासी भोगुं आया,
किधे न उन कहि थाउ खे पाया,
धांम मिलण जो द्वार उहो
कयो निवड़ो नमस्कार-सभई बुलियो...

२— सरिगुण रूप में आया सतिगुरु,
पापी जीव क्याई पवित्र,
हथड़ा दुई पारि नकारे
कयाई पल मे पारि-सभई बुलियो ..

३— कलिजुग मे छाया कहिगे ककर,
मिटडा ना तू खाइजु टकर,
भिटिकी भिटिकी घणो तू आए,
करि ना मनु बेजारु-सभई बुलियो...

४— मासस जन्मु जी छटी जे बाजो,
रहु मालिक जे रजा ते राजी,
दया जो दरु थई, रहिम जो घरु थई,
समुझ सची तू घारि-सभई बुलियो...

- ५- दुनिया दोलत स गु न हलंदइ,
 औखीअ बेल में सद्विड़ो न दींदइ,
 लीलावन्तो करे नियाजी,
 गद्विजी गुरुनि सां गुजारि-सभई धोलियो...
 भजन (३)

ममुभ ग्राहिह इहा मुहिजा लाल इहा,
 तूं वतनु विसारे कीअं वेठें।

- १- वतनु त तुहिजो आहि इलाही;
 तो छो उनखां सुरित फेराई
 बुधु ग्राहिह इहा, रखु यादि इहा,
 तूं वतनु विसारे कीअं वेठें।

- २- बुधी वचन गुरुनि जा रखु पुखितो पेरु,
 आहीं असुल खां तूं शेरनि शेरु
 बुधु वाति इहा लंव लाति इहा,
 तूं वतनु विसारे कीअं वेठें।

- ३- तोखे जनमु मिलियो आ मानिय जो,
 तोखे संगु मिलियो आ सतिगुरु जो,
 पेही पहिजे अदरि दिसु मन जे मदरि,
 तूं वतनु विसारे कीअं वेठें।

- ४- वैरागु सदी वठु वाट अदा,
 वेहो रातिया दींहा तूं पुकारि सदा

- ३- संसार सागर जे लहिरुनि मा,
 तोखे लालण पाण बचाईदा,
 इहे शाह बहादुर लीलावन्तीअ,
 बेगम पुर पहुचाईदा-ओ प्रेमी'''

भजन (५)

जड्रहि पुज पूरब यो खुले थो,
 तड्रहि मिठिड़ो महिबु मिले थो,
 तड्रहि सतिगुरु महिबु मिले थो ।

- १- सिकंदे सिकंदे साल थो वियडा,
 हीणा मुहिजा हाल थो वियडा,
 जड्रहि विगिड़ल भागु वणे थो, तड्रहि सतिगुरु'''
- २- मंदा करिम मिटाए सतिगुरु,
 मिठिड़ा वचन बुघ्राए सतिगुरु,
 जड्रहि दिलि जो कमलु खिड़े थो, तड्रहि सतिगुरु'''
- ३- सतिगुरु दर्शनु ईश्वर दर्शनु,
 दर्शन सां घिए मन्दो पसंनु,
 तड्रहि बूटियलु गुलड़ो टिरे थो, तड्रहि सतिगुरु'''
- ४- सो सो वारी सतिगुरु तां मा,

- ३- दिए थो राति डीहं 'डातियू',
करे थो प्रेम जूँ बातियू'
लंवे लालणु मिठियूँ लातियूँ,
रहां थो खुशि हमेशह मां ।
- ४- वठां वाट मां वेराग्री, जपियां मां नाम खे जाग्री,
नीलावन्तो आ वदु भाग्री, रहां थो खुशि हमेशह मां ।

भजन (७)

सर्ज-प्रभाती ।

मेरे मन गुरु बिन अंधारो
गुरु ई दीपक आहे जगु में-मेरे मन...

- १- पढ़ी पोथियूँ मा थकसि केई,
कान खवर मूँखे अंदर जी पेई,
केरु खोले दे त किवारो-मेरे मन...

- २- सहसों शास्त्र पढ़िया पुराण,
करे कथाऊ कथियमि गियानु,
गुरु बिन नाहे उजियारो-मेरे मन...

- ३- चाउंठि टुपो जदुहि अदरि थियसि मा
चरन चशिमनि सां जदुहि चुमियमि मां
दूरि पियो अंधियारो-मेरे मन...

४- कयमि शेवा सिक सां वेही,
तन मन धन ऐं सिरड़ी देई
जदहीं रखियाऊं हथु महिर वारो-मेरे मन...

५- लीलावन्तो न बियो को चादहयो,
आङ्कुरि सां कयाऊं मूखे इशारो
छटियमि दुनियां जो लाड़ो-मेरे मन गुरु बिन...

भजन (८)

तर्ज-रामु मणियनि में गोलिह्यां मां-
राम चवण जी का रमिज सिखो,
प्रभूअ पाइण जो का समुझ सिखो ।

१- राम खे कीअ रोज्ञायां मां,
प्रभूअ खे कीअं परिचायां मां,
इहा साईअ खां हली समुअ सिखो-रामु चवण...

२- कीअं राम जे रंग में रचंदुसि मां,
कीअं प्रेम उन्हीअ में पचंदुसि मां,
हली द्वातर खां कोई दसु त पुछो-रामु चवण...

३- उदमु कयो हाणो देरि न लायो,
वक्त न ... इएँ ई विबायो,
सतिगुर खां हल ... चवण...

४- मानिप जन्मु अनमोलु मिलियो,
 सुहिणो मूखे आ टोलु मिलियो,
 प्रभूअ पियारनि वटि हली त दिसो-रामु चवण...

५- वइरथु जन्मु ना पहिजो विबायो,
 लीलावन्तो लंवि लालणु सां लायो.
 कांगनि मां हली हंस थियो हाणे-रामु चवण...

भजुन (६)

सतिगुरु जे सुहिणीअ सूरति हिरदे कमालु कयो,
 हिरदे कमालु कयो, मनड़ो वेहालु कयो ।

- १- मनड़े में आयो घालिकु,
 खलिकत जो आयो खासिकु,
 सुरित सां साहिब अची ही हवालु कयो-सतिगुरु जे...
- २- सतिगुरु जो दर्शनु थियरो, मनड़ो मूं प्रसन्न थियरो,
 हिरदे मुहिजे में अची प्रेम जमालु कयो-सतिगुरु जे...
- ३- सतिगुरु द्विनी मूं डाणु, कयाऊं मूं भनु प्रवानु
 कयो मूं सिरु कुर्बानु,
 सतिगुरु दंपालु थियो-सतिगुरु...

४- मिलियो आ मानिप चोत्तो,
 बिघो आ भरिमनि भोलो,

कढियांऊं रूह मां रोलो चेतनु चमत्कार थियो,
सतिगुर जे...

५- बुधो मां हथड़ा बुई, करिया थो अर्ज वेही
दिलि लीलावन्ती खोले इहो इजहार कयो-सतिगुर...

भजन (१०)

सची समुझ सिखो सुहिणी रमिज सिखो
मुहिजूं पियारियूं,
हाणे बणिजो तन्हां भागु वारियूं ।

१- मिलियो मानिष जन्म जो चोलो,
विधो विशियनि तहि में आ रोलो, हां रोलो
करे विशियूं परे दिसो ध्यानु धरे,
मुहिजूं पियारियूं हाणे बणिजो...

२- बठो गियानु गूरनि खां हाणे,
सची मौज दिसो का साणे, हां माणे
अखिड़यूं अंदरि करे, दिसी दिलरीठरे,
मुहिजूं पियारियूं हाणे बणिजो...

३- हिन देहीअ लाइ-देव-सिकनि था,
छडे सुगुं मृत्योलोक अचनि था, हां अचनि था

छो थियूं मारु कयो, छिकताण कयो,

मुहिजुं पियारियूं हाणे वणिजो...

४-; लोलावन्तो प्रभूख खे पायूं,

अचो मानिपु जन्मु सुधारियूं. हां सुधारियूं

सुहिणो दर्शनु कयो मनु प्रसन्न कयो,

मुहिजुं पियारियूं हाणे वणिजो...

आरिती

जइ गुरुदेव हरी, स्वामी जइ गुरुदेव हरी

पूरत 'सतिगुरु' सुवामी.

सभ जा कारिज करे, हरी ओम जइ...

१- निवेढी सीसु निवायां, तनु मनु भेदु घरे

मोह ममत खे तियाग्रे,

आयसि पेर भरे-हरी ओम जइ...

२- आरती ठाहे धूप दुखाए झिलि मिलि जोति बरे,

भाव मंझा घाउं भोगु लग्नायां,

हथ में चंवर झले-हरी ओम जइ...

३- सति विति प्रानन्दु रूप अव्वानो कदही ना विसिरे,

सुहिणी सूरत मुहिणी मूरत,

दीहां ध्यानु घरे, हरी ओम जइ...

- ४- जेकी शरण अव्हांजे आया, वियड़ा संभु सुधिरो,
 नाम संदो रंगु लगाए,
 तिनि खे भव सागर पारि करे, हरी ओम जइ...
- ५- नामु दानु ऐं सिद्धि सबोरी, डींदा महिर करे
 दासीअ खे आहे आस इहाई
 दर्शनु दानु घुरे, हरी ओम जइ...

छन्दु :-

तबिला बाजा शंख सितारूं
 सुर सां साज वजायां थी
 कुंगू केसर धूप दीप सां
 तुहिंजी आरिती गायं थी
 प्रेम सां गुल फुल आणे सतिगुरु
 तोते भेट चढ़ायां थी
 करि स्वीकार तूं भाव जी भेटा
 जइ जइ कारि मनायां थी

माता लीलावन्ती साहिबनि जो मुखतसिरु जीवन चरित्र

माता लीलावन्ती जो जन्मु सिध जेकबआबाद में सन् १६०६ अग्रेजी महिनो नवम्बर, सिधी महिनो कती तारीख २४ कृष्ण पक्ष जे ग्यारस जे डोंहं थियो । संदनि माता जो नालो रहदी बाइ ऐं पिता जो नालो नेबन्दराम हो ।

हू पंजनि सालनि जी उमिरु में पहिजे द्वाड्डे साँ गद्गु लकड़ी हथ में खणी भगलि में गांयूँ चारणि घेंदा हुआ ऐं उते वजी बालि लीलाऊं फंदा हुआ । किथे बि को वणु दिसंदा हुआ त उन ते चढ़ी वजी बंसुरी बजाइंदा हुआ । कद्दहि कद्दहि त पाड़े जा द्वार बठी कृष्ण भगवान वांगुरु खेल खेलींदा हुआ ।

हिननि जूँ इहे लीलाऊं दिसी संदनि माता पिता द्वाढो खुशि थो पहिजे भागनि खे साराहींदा हुआ ।

जद्दहि हू अठनि सालनि जा थिया त संदनि

- ४- जेकी शरण अव्हांजे आया, वियड़ा सभ सुधिरी,
 नाम संदो रंगु लगाए,
 तिनि खे भव सागर पारि करे, हरी ओम जइ...
- ५- नामु दानु ऐं सिदिक सबोरी, दींदा महिर करे
 दासीअ खे आहे आस इहाई
 दर्शनु दानु घुरे, हरी ओम जइ...

छन्दु :-

तबिला बाजा शंख सितारूं
 सुर सां साज वजायां थी
 कुंगू केसर धूप दीप सां
 तुहिजी आरिती गायं थी
 प्रेम सां गुल फुल आणे सतिगुरु
 तोते भेट चढ़ायां थी
 करि स्वीकार तूं भाव जी भेटा
 जइ जइ कारि मनायां थी

माता लीलावन्ती साहिबनि जो मुखतसिरु जीवन चरित्र

माता लीलावन्ती जो जन्मु सिध जेकवआवाद में सन् १६०६ अग्रेजी महिनो नवम्बर, सिधी महिनो फती तारीख २४ कृष्ण पक्ष जे ग्यारस जे द्यौहुं थियो । संदनि माता जो नालो रहदी ब्राइ एँ पिता जो नालो नेवन्दराम हो ।

हू पंजनि सालनि जी उमिरु में पहिजे डाढ़े साँ गटु लकड़ी हथ में खणी भगलि में गांयूँ चारणि चेंदा हुआ एँ उते वजी ब्रालि लीलाऊँ फंदा हुआ । किये बि को वणु दिसंदा हुआ त उन से चढ़ी चञी वंसुरी बजाईंदा हुआ । कड़हि कड़हि त पाड़े जा वार वठी कृष्ण भगवान वांगुरु खेल खेलींदा हुआ ।

हिननि जूँ रहे लीलाऊँ दिसी संदनि माता पिता द्वाढो खुशि थो पहिजे भागुनि खे साराहींदा हुआ ।

जड़हि हू अठनि सालनि जा थिया त संदनि

हिकु पुटु तूहं जो जोड़ो हुआ ऐं ब पुट खांछनि
 नंढा ऐं कुंवारा हुआ । एतिरो सारो माटेलो संतानु
 पाए हू डिना कोन । पर सेठि नंढिरीअ बालिकीअ
 सां शादी करे मन में डाढो लजाइमानि थिया ।
 सहिते माता साहिवनि सठि खे दिलदारी देई चयो
 त मुंखे दुनिया सुहाग्रणि करे चवंदी । पर असां
 न्यारा थी रहंदासीं ऐं मुंखे तव्हां नाम ध्यान में
 रहिण जो आसीस दियो ।

हिकड़े द्योहूं माता रहंदी खाई माता लीलावन्ती
 खे सट्टे ऐं आसीस करे चयाळ त बुचा, हिकु त
 जगु खे देई खाईदीअ । बियो त जगु तुहिजो
 मुहताजु थीदो । टियों तुहिजो द्योहूं द्विगो वारु वगो
 न थीदो । इहा आहे वदनि जो आसीस! कुभु वस्त
 खां पोइ संदनि माता पिता परलोकु पधारिया ।

माता साहिव नढनि वदनि ब्यारनि बुढनि सां
 हिक जहिड़ो वरिताउ कंदा हुआ । सभिको हिननि
 खे दिसी पियो खुशि थीदो हो ।

सुभाउ जा धरमात्मा ऐं परउपकारी दिलि जा
 दानाउ ऐं दुखो जीवन खे सुखु द्वियण वारा हुआ ।
 भरे पूरे परिवार में रहदे बि पहिजे नाम जो मस्तीअ

में मस्तु हूँदा हुआ । संदनि सभेई नंदा वडा द्वार
 खेनि अदव ऐं इज्जत सां द्विसंदा हुआ ऐं हर कारजि
 में खांउनि सलाह वठंदा हुआ । निरलोप रही वि
 अहिडा सियाणा हुआ जो संदनि सलाह सभेई ग्रहण
 कंदा हुआ ऐं खेनि मजण लगा । गृहस्थ में रहंदे वि
 कंवल गुल जीयां न्यारा ई रहिया । दुनिया जे
 नजिरुनि में गुहागुणि भागुणि थी रहिया । गृहस्थ
 जो पूरो वहिवारु कदे जतो मनो थी रहिया ।

माता साहिबनि जो नाम में एतरो लग्न दुना
 हिकड़े दोहुं सेठि खेनि चयो त हिने माना लक्ष्मीअ
 जी दरिबारा आहे । हलु त तावे दर्शन करण
 अचू । माता साहिबनि जो त नढे हूंद खां ई नाम
 दाहुं लाड़ो हो, सो दाढा खुणि थिया ऐं हिकदमि
 त्यारु थी सेठि सां गद्विजी माता लक्ष्मीअ जे दर्शन
 लाइ विया । दर्शनु करण सां ई जुगु खेनि रुहानो
 ताकत मिली वेई । मन में दाढो खुणि थिया ऐं
 दिलि में चवगु लगा त जहि पूर्ण जोगीअ जी
 गोल्हा में हुआसीं सेई अजु अराखे मिली विया ।
 जदहि सत्संग समाप्त थियो त बिन्ही उथो माता
 लक्ष्मीअ खे मथो टेकियो । उन्हनि पुछियो त ब्रुच्चा

तुहिजो नालो छा आहे? जहि ते जवाबु दिनाजें
 त “साई मुहिजो नालो लीलां वाई आहे?” तहिते
 माता साहिवनि चयुनि त तूं लीलां वाई, त न
 आहीं पर लीलां शाह आहीं ऐं सेठि द्वे मुंहं करे
 चवणु लगा त हीअ त असांजी आहे। तहिते सेठि
 चयुनि त साई, तव्हां जी आहे ऐं तव्हां जी थी
 रहंदी। जणु त सेठि पहिजे हथनि सां ई खेनि
 साई जिनि खे सोपे दिनो। वसि पोइ त माता
 लीलावन्ती साहिव पहिजे पतीअ जे मुख जा सुन्दर
 बोल बुधो डाढो खुशि थिया ऐं हिननि जो उमंगु
 डीहों डीहु वधन्दो वियो ऐं हिकडे डीहुं उन्हनि खां
 सस्त उपदेश वरितो ऐं कद्रहि कद्रहि वभु वठी
 सत्संग में वेंदा हुआ। कद्रहि कद्रहि मौज में अची
 मुरीला साज खणी मुरीला भजुन पिया चवंदा हुआ
 ऐं भजुनु चवंदे चवंदे अहिड़ा त आनन्द में लीन
 थी वेंदा हुआ जो पहिजे तनि जो सुध-बुध वि
 भुलिजी वेंदा हुआ।

गुरु महिराज माता लक्ष्मी वि हिननि जो अहिड़ो
 प्रेम दिसो उनजे मयां आसीस जा हथ रखी चवंदा
 हुआ त ब्रुच्चा तूं त कहि वडीअ मंजिल ली

मालिक थीं दीं अ ऐं गले लगाए चवंदा हुयनि त तूं
असांजो प्रह्लाद भक्त आहीं ।

हिक दफे माता लीलावन्ती पहिजे गुरुनि खां
आज्ञा वठी कुटुम्ब सां गदिजी तीर्थ यात्रा करणि
लाइ निकिता त पुठियां हिन्दुस्तानु पाकिस्तानु जो
झगिड़ो थियो । अहिड़ी हालति में हू वरी सिन्धु में
वापसि कोन विया । तीर्थ यात्रा कंदे जयपुर शहर
में अची पहुता । ऐं किशनपोल बाजार नमक मंडीअ
में अची रहिया । माता साहिब पहिजे गुरुअ माता
लक्ष्मीअ खां विछड़ी द्वाढो उदासु रहण लगा । आखिर
पतो पियुनि त माता लक्ष्मी जिनि बम्बईअ में पहुता
आहिनि, सो ई हिननि खे दर्द भरियूं पत्रिकाऊं लिखण
लगा ऐं घरजे भातियुनि जो मोकल सां गुरु महिराज जे
दर्शन लाइ बम्बईअ विया । उते वजी पहिजे दिलि
जो सज्जो हालु वर्णनु कयाऊं ऐं उन्हनि खे अर्जु
कयाऊं त सत्संग खां सवाइ असांजो मनु नथो लग्गे
त उन्हनि आज्ञा दिननि त घर में ई सत्संग चालू
करि ऐं असांखे हरिदमि साणु जाणि । सो गुरुअ जी
आज्ञा पाए जयपुर में अची सत्संग मंडल बणायाऊं
जिते रोजानो सत्संग शुरू कयाऊं । हिननि जे मत्संग

जो व्याख्या बघंदी वेई । केतिरियूं भेनरु लाभु वठण
 लगियूं । संदनि बुलन्द आवाजु बुधी जेको जिते
 उते वोही वेंदो हो । सत्संग करण बक्त संदनि
 सूरत दिसण वटां हूंदो हुई । जेको हिकु दफो दिसंदो
 होनि सो खींचजो वेंदो हो ।

जइहि हू पंहिजे भजन में विहंदा हुआ स
 कहिखे वि हिम्मत कान थींदी हुई जो उन्हनि जे
 अग्रियां बनी सघे ।

थोरे बक्त खां पोइ सेठि खेजरी जे रस्ते में
 घर खरीद कयो जिते सजे कुटुम्ब सां गदु भची
 रहिया ।

उते वि सत्संग जो दीव्राणु लगंदो रहियो ।
 माता साहिव जे घर में गुण ग्रन्थ साहिव बिराजमातु
 हुआ, माताऊं ऐं भेनरु पाठ पढ़ंदियूं हयूं । सुबुह
 शाम आरती अरिदास थींदो हुई ।

माता साहिव हर सालि वेसाखीअ जो ऐं
 द्वियारीअ जे ब्रिए डींहं पलि (बुरह) जो अखंड
 पाठ साहिवु रखंदा हुआ । हिक दफे वेसाखीअ जो
 पाठु साहिवु रखियाऊं ऐं उन स्थान खे सींगारण

मालिक थीं दीं अ ऐं गले लगाए चवदा हुयनि त तूं
असांजो प्रह्लाद भक्त आहीं ।

हिक दफे माता लीलावन्ती पहिजे गुरुनि खां
आज्ञा वठी कुटुम्ब सां गद्विजो तीर्थ यात्रा करणि
लाइ निकिता त पुठियां हिन्दुस्तानु पाकिस्तानु जो
झगिड़ो थियो । अहिड़ी हालति में हू वरी सिन्धु में
वापसि कोन विया । तीर्थ यात्रा कंदे जयपुर शहर
में अची पहुता । ऐं किशनपोल बाज़ार नमक मंडीअ
में अची रहिया । माता साहिब पहिजे गुरुअ माता
लक्ष्मीअ खां विछड़ी द्वाढो उदासु रहण लगा । आखिर
पतो पियुनि त माता लक्ष्मी जिनि बम्बईअ में पहुता
आइनि, सो ई हिननि खे दर्द भरियूं पत्रिकाऊं लिखण
लगा ऐं घरजे भातियुनि जी मोकल सां गुरु महिराज जे
दर्शन लाइ बम्बईअ विया । उते वजी पहिजे दिलि
जो सजो हालु वर्णनु कयाऊं ऐं उन्हनि खे अजुं
कयाऊं त सत्संग खां सवाई असांजो मनु नथो लग्गे
त उन्हनि आज्ञा द्विननि त घर में ई सत्संग चालू
करि ऐं असांखे हरिदमि साणु जाणि । सो गुरुअ जी
आज्ञा पाए जयपुर में अची सत्संग मंडल बणायाऊं
जिते रोजानो सत्संग शुरू कयाऊं । हिननि जे सत्संग

जी व्याख्या बधंदी वेई । केतिरियूं भेनरु लाभु वठण
लगियूं । संदनि बुलन्द आवाजु बुधी जेको जिते
उते बीही वेंदो हो । सत्संग करण वक्त संदनि
सूरत दिसण वटा हूंदी हुई । जेको हिकु दफो दिसंदो
होनि सो खीचजी वेंदो हो ।

जइहि हू पंहिजे भजन में बिहंदा हुआ त
कहिखे बि हिम्मत कान थींदी हुई जो उन्हनि जे
अगियां बनी सघे ।

थोरे वक्त खां पोइ सेठि खेजरी जे रस्ते में
घर खरीद कयो जिते सजे कुटुम्ब सां गद्दु मची
रहिया ।

सते बि सत्संग जो दीवाराणु लगंदो रहियो ।
माता साहिब जे घर में गुरु ग्रन्थ साहिब बिराजमान
हुआ, माताऊं ऐं भेनरु पाठ पढ़ंदियूं द्यूं । सुबुह
शाम आरती अरिदास थींदी हुई ।

माता साहिब हर सालि वेसाखीअ जो ऐं
दियारीअ जे बिए डीहूं पलि (बुरह) जो अखंड
पाठ साहिबु रखंदा हुआ । हिक दफे वेसाखीअ जो
पाठु साहिबु रखियाऊं ऐं उन स्थान खे सींगारण

लाइ कहि विजलीअ ठाहिण वारे प्रेमीअ खे
 घुरायाऊं जहि अची करे द्वाढे सिक प्रेम सां विजलीअ
 सां सही नमूने सजायो ऐं माता साहिबनि खां पुछरणु
 लगो त जहि हीउ पाठ साहिब रखियो आहे से
 महिराज किथे आहिनि । माता साहिब, जे उन वक्त
 बूंदी तरे रहिया हुआ । प्रेमीअ खे चयाऊं त पहिरीं
 प्रसादु खाउ त पोइ तोखे उहो महिराजु बि देखारियू
 था । प्रेमीअ प्रसाद खाधो । माता साहिब चयुसि त
 असां ही पाठि साहिबु रखियो आहे । माता साहिबनि
 जी नूरानी नजर ऐं झलकि दिसी प्रेमीअ खे द्वाढी
 खुशी थी । माता साहिबनि में घणी श्रद्धा उत्पन्न
 थी ऐं दरिबार जे अहिङनि मौकनि ते बिना कुभु
 वठण जे हमेशह शेवा कंदो हो ।

जीअ माता साहिबनि बढह ऐं वैसाखीअ ते पाठु
 रखंदा हुआ से हाणे बि हमेशह रखिया वेंदा आहिनि
 भोग जे दीहुं भण्डारो थींदो आहे ।

माता लोलावन्ती त के इलाही आशिक हुआ पर
 कहि विरले उन्हनि जी रमिज सुजाती । असां त खेनि
 रवाजी इन्सानु समझंदा हुआसीं पर हू त खुदि
 खुदा हुआ । स्त्री चोले में हूंदे ऐं गृहस्थ जे विच

में रहंदे वि हिननि गुप्तो जोगु कमायो ।

अग्रे बुधंदा हुआसीं हाणे द्विओसूं त कीअं प्रभु
पाण अची पहिजनि प्यारनि जा कारज संवारे थो
ऐं कीअं अची पइजि रखे थो ऐं कीअं जीवन दान
देई पहिजे प्यारनि जो विश्वासु बधाईनि था । हिक
दफे जो गाल्हि आहे त हिक प्रभुअ जी प्यारीअ जो
पति मल्लु बीमारु हो ऐं अस्पताल में दाखिलु हो ।
डाक्टरनि हिन से जवाबु दिनो । उहा माई पतीअ
से घर खण्णए आई ऐं पाण माता लीलावन्तीअ
अग्नियां रुमण लग्गी ऐं पहिजे सुहाग जो दान घुरण
लग्गी । उन जा विरलाप बुधी माता जिनि से दया
अची वेई ऐं चयाऊंसि त रोउ न सदा सुहागिण
हूंदीअ ऐं हिक दवा ऐं गुरुअ जो जलु माईअ से
दिनाऊं जहिं जे पोअण सां हिन जे पतीअ से चडो
आरामु अची वियो ऐं घोरनि झीहंनि में नौबनो थो
वियो ऐं अची माता जे कदमनि ते किरियो ।

होअ वि हिक अख्युनि द्विठी गाल्हि आहे जो
हिक प्रेमिण जे पतीअ जी हालति द्वाढो खराबु हुई ।
माता साहिवनि से जाण पई ऐं प्रेमिण से बुधायाऊं
त तुहिजे पतीअ जो हयाती पूरी थियण ते अची

लाइ कहि विजलीअ ठाहिण वारे प्रेमीअ खे
 घुरायाऊं जहि अची करे दाढे सिक प्रेम सां बिजलीअ
 सां सही नमूने सजायो ऐं माता साहिबनि खा पुछरणु
 लगो त जहि हीउ पाठ साहिव रखियो आहे से
 महिराज किये आहिनि । माता साहिव, जे उन वक्त
 बूंदी तरे रहिया हुआ । प्रेमीअ खे चयाऊं त पहिरीं
 प्रसादु खाउ त पोइ तोखे उहो महिराजु बि देखारियू
 था । प्रेमीअ प्रसाद खाधो । माता साहिव चयुसि त
 असां ही पाठि साहिबु रखियो आहे । माता साहिबनि
 जी तुरानी नजर ऐं झलकि दिसी प्रेमीअ खे दाढी
 खुशी थी । माता साहिबनि में घणी श्रद्धा उत्पन्न
 थी ऐं दरिबार जे अहिड़नि मौकनि ते बिना कुभु
 वठण जे हमेशह शेवा कंदो हो ।

जीअं माता साहिबनि बूढ़ह ऐं वैसाखीअ ते पाठु
 रखंदा हुआ से हाणे बि हमेशह रखिया वेंदा आहिनि
 भोग जे दीहुं भन्डारो थींदो आहे ।

माता लोलावन्सी त के इलाही आशिक हुआ पर
 कहि विरले उन्हनि जी रमिज सुजाती । असां त खेनि
 राजी इन्सानु समझंदा हुआसीं पर हू त खुदि
 वुदा हुआ । स्त्री चोले में हूंदे ऐं गृहस्थ जे विच

में रहंदे वि हिननि गुझो जोगु कमायो ।

अग्रे बुधंदा हुआसीं हाणें द्विठोसूं त कीअं प्रभु
पाण अची पहिजनि प्यारनि जा कारज संवारे थो
ऐं कीअं अची पइजि रखे थो ऐं कीअं जीवन दान
देई पहिजे प्यारनि जो विश्वासु बघाईनि था । हिक
दफे जी ग्राहिह आहे त हिक प्रभुअ जी प्यारीअ जो
पति सख्तु बीमारु हो ऐं अस्पताल में दाखिलु हो ।
डाक्टरनि हिन खे जबाबु दिनो । उहा माई पतीअ
खे घर खणाए आई ऐं पाण माता लीलावन्तीअ
अगियां रुअण लगी ऐं पहिजे सुहागु जो दान घुरण
लगी । उन जा विरलाप बुधी माता जिनि खे दया
अची वेई ऐं चयाऊंसि त रोउ न सदा सुहागिण
हूंदीअ ऐं हिक दवा ऐं गुरुअ जो जलु माईअ खे
द्विनाऊं जहिं जे पीअण सां हिन जे पतीअ खे चडो
आरामु अची वियो ऐं थोरनि द्वीहंनि में नीवनो थो
वियो ऐं अची माता जे कदमनि ते किरियो ।

होअ वि हिक अख्युनि द्विठी ग्राहिह आहे जो
हिक प्रेमिण जे पतीअ जी हालति द्वाढो खराबु हुई ।
माता साहिवनि खे जाण पई ऐं प्रेमिण खे बुधायाऊं
त तुहिजे पतीअ जो हयाती पूरी थियण ते अची

पहुती आहे । सा प्रेमिण पेरनि ते किरि पियनि ऐं
चवणु लग्नि त डातरु तव्हांजे हथि में सभु कुभु
आहे - मुहिजी लज्जि रखु - ही विरधु तोखे संभालिणो
आहे । एतिरो बुधी सतिगुरु महिराज शांत थी
विया - पर पंहिजो विरधु रखण वास्ते महिर मां
प्रेमिण जे मथे ते ब्रई हथ रखी आशीवाद कयाऊंसि
त सदाई सुहागिण हूदींअ ।

इहा आहे सतगुरनि जी महिर । जो मुअलनि
में जानि फूके छद्दींदा हुआ । अहिड़ीअ तरह कई
दुखियुनि जा दुख दूर कयाऊं ।

माता साहिव स्त्रोयुनि लाइ हिकु अनोंखो
मिसालु बणिया । हू सेठि जी दाढी शेवा कंदा हुआ ।
संदसि लाइ पहिजे हथनि सां रसोई ठाहींदा हुआ
ऐं अगियां वेही रोटी खाराईदा हुआ । मंझंदि जे
वक्त सेठि आरामी थींदा हुआ तद्वहि पहिजे भजुन
में मशिलि थी वेंदा हुआ । हू चवंदा हुआ त हथ
कारि में, दिलि यार में ।

हिकड़े भेरे रसोई ठाहे रहिया हुआ । रसोई
कंदे कंदे बि हिननि जी वृत्ति साहिव में लगलि हुई
सो वेठे वेठे चवनि पिया "धेय्य, ध्यान, ध्याता"

“हा धरेम” ।

उन वक्त का प्रेमिण हिननि जे भरिसां वेठी हुई । हिनखे महसूसि थियो त माता साहिव ज़णु कहिं सां गालिहाए रहिया हुआ । हू त पहिजे रहिवरु सां रुह रिहाण करे रहिया हुआ ।

शाम जो सेठि से हथनि सां ताजो मेवो वगैरह वढे खाराईदा हुआ । पर जदहिं सेठि पंधु करण लाइ बाग में वेंदा हुआ तदहिं सभिनी भेनरुनि माताजनि से चवदा हुआ त भलि हाणे गायो वज़ायो नचो मौज मचायो । सेठि जी हाजुरीअ में पाण से कहिं से वि पेरे पवणु न डीदा हुआ । सत्संग जो टाईम वि द्वाढे काइदे करीने सां हलंदो हो । डीहं जो द्वारहें वजे खां पोइ दरु वन्द थी वेंदा हुआ । सभिनी सत्संगयाणियुनि से चवदा हुआ त वजो द्वारनि ब्रुच्चनि, घर पतीअ जी शेवा करियो । वरी चई वजे खलिक इंदी हुई । राति जो अठे वजे खां पोइ कहिंसे मजाल न हुई जो संदनि दरवाजो खड़िकाए ।

मतलबु त पहिजे घर वारनि जो निहायत ख्यालु ऐं मरमु रखंदा हुआ । पाण गृहस्थ में रही गृहस्थ

पहुती आहे । सा प्रेमिण पेरनि ते किरि पियनि ऐं
चवणु लग्नि त दातर तव्हांजे हथि में सभु कुम्भु
आहे - मुहिजी लज्जि रखु - ही विरधु तोखे संभालिणी
आहे । एतिरो बुधी सतिगुरु महिराज शांत थी
विया - पर पहिजो विरधु रखण वास्ते महिर मां
प्रेमिण जे मथे ते बूई हथ रखी आशीवाद कयाळंसि
त सदाई सुहागिण हूँदीअ ।

इहा आहे सतगुरनि जी महिर । जो मुअलनि
में जानि फूके छद्दींदा हुआ । अहिड़ीअ तरह कई
दुखियुनि जा दुख दूर कयाळं ।

माता साहिब स्त्रोयुनि लाइ हिकु अनोखो
मिसालु बणिया । हू सेठि जी दाढी शेवा कंदा हुआ ।
संदसि लाइ पहिजे हथनि सां रसोई ठाहींदा हुआ
ऐं अगियां वेही रोटी खाराईदा हुआ । मंझंदि जे
वक्त सेठि आरामी थींदा हुआ तदहिं पहिजे भज्जन
में मण्गिलि थी वेंदा हुआ । हू चवंदा हुआ त हथ
कारि में, दिलि यार में ।

हिकड़े भेरे रसोई ठाहे रहिया हुआ । रसोई
कंदे कंदे बि हिननि जी वृति साहिब में लगलि हुई
सो वेठे वेठे चवनि पिया "धेय्य, ध्यान, ध्याता"

“हा धरेम” ।

उन वक्त का प्रेमिण हिननि जे भरिसां वेठी हुई । हिनखे महसूसि थियो त माता साहिव ज़णु कर्हि सां गालिहाए रहिया हुआ । हू त पहिजे रहिवरु सां रुह रिहाण करे रहिया हुआ ।

शाम जो सेठि खे हथनि सां ताजो मेवो वगैरह बढे खाराईदा हुआ । पर जद्वहिं सेठि पंधु करण लाइ बारा में वेदा हुआ तद्वहिं सभिनी भेतरुनि माताउनि खे चवदा हुआ त भलि हाणे गायो वज़ायो नचो मौज मचायो । सेठि जो हाजुरीअ में पाण खे कर्हि खे वि पेरे पवणु न डीदा हुआ । सत्संग जो टाईम बि डाढे काइदे करीने सां हलदो हो । डीहं जो ब्यारहें बजे खां पोइ दर वन्द थी वेदा हुआ । सभिनी सत्संगयाणियुनि खे चवदा हुआ त बजी ब्यारनि बुच्चनि, घर पतीअ जी शेवा करियो । वरी चई बजे खलिक ईदी हुई । राति जो अठें बजे खां पोइ कर्हिखे मजाल न हुई जो संदनि दरवाज़ो खड़िकाए ।

मतलबु त पहिजे घर चारनि जो निहायत ख्यालु ऐं मरमु रखंदा हुआ । पाण गृहस्थ में रही गृहस्थ

पहुती आहे । सा प्रेमिण पेरनि ते किरी पियनि ऐं
चवणु लग्नि त डातर तव्हांजे हथि में सभु कुभु
आहे - मुहिजी लज्जि रखु - ही विरधु तोखे संभालिणो
आहे । एतिरो बुधी सतिगुरू महिराज शांत थी
विया - पर पंहिजो विरधु रखण वास्ते महिर मां
प्रेमिण जे मथे ते ब्रई हथ रखी आशीवाद कयाऊंसि
त सदाई सुहागिण हूंदींअ ।

इहा आहे सतगुरनि जी महिर । जो मुअलनि
में जानि फूके छद्दींदा हुआ । अहिड़ीअ तरह कई
दुखियुनि जा दुख दूर कयाऊं ।

माता साहिब स्त्रोयुनि लाइ हिकु अनोखो
मिसालु वणिया । हू सेठि जी डाढी शेवा कंदा हुआ ।
संदसि लाइ पहिजे हथनि सां रसोई ठाहींदा हुआ
ऐं अगियां वेही रोटी खाराईदा हुआ । मंझंदि जे
वक्त सेठि आरामी थींदा हुआ तदहिं पहिजे भजन
में मशगूलि थी वेंदा हुआ । हू चवंदा हुआ त हथ
कारि में, दिलि यार में ।

हिकड़े भेरे रसोई ठाहे रहिया हुआ । रसोई
कंदे कंदे बि हिननि जी वृति साहिब में लगलि हुई
सो वेठे वेठे चवनि पिया "धेय्य, ध्यान, ध्याता"

“हा धरेम” ।

उन वक्त का प्रेमिण हिननि जे भरिसां वेठी हुई । हिनखे महसूसि थियो त माता साहिव ज़णु कहिं सां ग्राहिहाए रहिया हुआ । हू त पहिजे रहिवरु सां रुह रिहाण करे रहिया हुआ ।

शाम जो सेठि खे हथनि सां ताजो मेवो बगैरह वढे खाराईदा हुआ । पर जइहिं सेठि पंधु करण लाइ बाग में वेदा हुआ तइहिं सभिनी भेनरुनि माताजनि खे चवदा हुआ त भलि हाणे गायो वजायो नचो मौज मचायो । सेठि जो हाजुरीअ में पाण खे कहिं खे बि पेरे पवणु न डीदा हुआ । सत्संग जो टाईम बि द्वाडे काइदे करीने सां हसंदो हो । डीहं जो वारहें वजे खां पोइ दरु बन्द थी वेंदा हुआ । सभिनी सत्संगयाणियुनि खे चवदा हुआ त वजी वारनि ब्रुच्चनि, घर पतोअ जी शेवा करियो । वरी चई वजे खलिक ईदी हुई । राति जो अठें वजे खां पोइ कहिंखे मजाल न हुई जो संदनि दरवाजो खड़िकाए ।

मतलबु त पहिजे घर वारनि जो निहायत ख्यालु ऐं मरमु रखंदा हुआ । पाण गृहस्थ में रही गृहस्थ

खां परे रही पहिजे दोहटनि पोटनि जा
ज मंगल करायाऊं ।

माता साहिवं हुकमति जा मालिक हुआ । खेनि
दिक्के केतिरियुनि दवाउनि जा नाला बरिजुवान
हुआ । जेको पैसो गुरुद्वारे में ईदो हो सो
नि ते खर्च कंदा हुआ । गुलकंद अरकु सुरमो,
पक्की जूं दवाऊं ऐं सूरि दर्द जा तेल मालिश
त्यारु कराईदा हुआ । भेनरुनि खे घुरिज मूजिबु
हुआ ।

अचिरजु त इहो हो जो अइलोपथी दवाऊं
घे सहिके या किन बियनि बीमारियुनि) लाइ
दा हुआ । खुदा जो तुर हो, करिश्मो हो, न
त हू दरिवेश केरु हुआ ।

केतिरियुनि गरीब न्याणियुनि जा कारिज कंदा
। मतिलबु त नंढा वट्टा गरीब अमीरु संदनि
मुख हासिलु कंदा हुआ ।

जिनि जूं भगल हडियूं डाक्टर बि जोड़े न
या तिनि खे हथनि पहिजनि सां मालिश करे
कंदा हुआ । न सिर्फ वे सन्तान वारनि खे
ने खां पोइ औलादु बलिशयाऊं पर सालनि खां

पुटु सन्तान लाइ सिकायलनि खे, माताउनि ते महिर करे पुटिड़ा दिनाऊं । पर खिली-खिली चवंदा हुआ त अवा, असांजे हड़ में के पुट रखिया आहिनि छा, तव्हांजो सिदकु विश्वासु थो खटाए । अहिड़ा हुआ संत दरिवेश माता साहिबु अभिमानु ऐं गेरब खां परे ।

हिक दफे हिक प्रेमिण सुवालिन आयनि ऐं अर्जु कयांइ त साई असांखे रोजगारु नथो लग्गे । हू त्रिकाल दृष्टि संभुकुछ ज्ञाणणि वारा हिकदमि चयाऊंसि त हाणे जेका वरसाति पवदी, उन में तव्हांखे धन्धो लग्गदो ऐं बराबर पियो वि इएँ । हू महापुरुष, हलंदड़ ईन्दड़ गुजिरियलि वयत जा ज्ञाणू हुआ लिकलु लाल हुआ ।

डाक्टर कीमत नानवाणोअ खे हिक दफे डाक्टर जे रूप में माता लीलावन्ती साहिवनि खे दिसण लाइ घुरायो वियो । हिन माता जिनि जो पेशावी दिठी त अजीबु नूर महसूसि कयाऊं । घर वनी पहिजी धर्मपत्नीअ खे दर्शन लाइ वठी आयो । संदसि सिदकु वधण लग्गे । हिक दफे डाक्टर पाण बीमारु थो पियो । दिलि जे भरिसां खेसि हिक गोड़हो हुई जहि जो आपरेशन देहली में करायाऊं ।

आश्रम खां परे रही पहिजे दोहटनि पोटनि जा कारिज मंगल करायाऊं ।

माता साहिव हुकमति जा मालिक हुआ । खेनि आयुर्वेदिकजे केतिरियुनि दवाउनि जा नाला वरिजुवान यादि हुआ । जेको पैसो गुरुद्वारे में ईंदो हो सो दवाउनि ते खर्च कंदा हुआ । गुलकंद अरकु सुरमो, दिलि पक्की जूँ दवाऊं ऐं सूरि दंद जा तेल मालिश लाइ तयारु कराईदा हुआ । भेनरुनि खे घुरिज मूजिवु डींदा हुआ ।

अचिरजु त इहो हो जो अइलोपथी दवाऊं (खंघि सहिके या किन बियनि बीमारियुनि) लाइ बि डीदा हुआ । खुदा जो नूर हो, करिश्मो हो, न ज़ाणां त हू दरिवेश केरु हुआ ।

केतिरियुनि गरीब न्याणियुनि जा कारिज कंदा हुआ । मतिलबु त नंढा बडा गरीब अमीरु संदनि मां सुख हासिलु कंदा हुआ ।

जिनि जूँ भगुल हडियूँ डाक्टर बि जोड़े न सधिया तिनि खे हथनि पहिजनि सां मालिश करे खरो कंदा हुआ । न सिर्फं बे सन्तान वारनि खे सालनि खां पोइ औलादु बलिशयाऊं पर सालनि खां

पुटु सन्तान लाइ सिकायलनि खे, माताउनि ते महिर करे पुटिड़ा दिनाऊं । पर खिली-खिली चवंदा हुआ त अवा, असांजे हड़ में के पुट रखिया आहिनि छा, तव्हांजो सिदकु विश्वासु थो खटाए । अहिड़ा हुआ संत दरिवेश माता साहिबु अभिमानु ऐं गेरब खां परे ।

हिक दफे हिक प्रेमिण सुवालिन आयनि ऐं अर्जु कयांइ त साईं असांखे रोजगारु नथो लग्गे । हू त्रिकाल दृष्टि सभुकुछ ज़ाणणि वारा हिकदमि चयाऊंसि त हाणे जेका वरसाति पवदी, उन में तव्हांखे धन्धो लग्गदो ऐं वरावर धियो बि इएं । हू महापुरुष, हलंदड़ ईन्दड़ गुजिरियलि ववत जा ज़ाणू हुआ लिकलु लाल हुआ ।

डाक्टर कीमत नानवाणीअ खे हिक दफे डाक्टर जे रूप में माता लोलावन्ती साहिबनि खे दिसण लाइ घुरायो वियो । हिन माता जिनि जो पेशाची दिठी त अजीबु नूर महसूसि कयाऊं । घर वजी पहिंजो धर्मपत्नीअ खे दर्शन लाइ वठी आयो । संदसि सिदकु वधण लग्गो । हिक दफे डाक्टर पाण बीमारु थो पियो । दिलि जे भरिसां खेसि हिक गोड़हो हुई जहिं जो आपरेशन देहलो में करायाऊं ।

आपरेशन त फतहियावु थियुसि पर आवाजु बन्द
थी वियुसि । केतिरो वक्त इहा तकलीफ हुयसि ।
असुलु गालिहाए न सधंदो हो । डाक्टरनि जो रायो
हो त संदसि गले जो आपरेशन थियण खपे । डाक्टर
माता साहिबनि खां आसीस वठण आयो त सुभागे
आपरेशन थींदो । माता साहिबनि गले खे हथु ध्रुमाए
चयाऊंसि त छेड़छाड़ न करि, सभु ठीक थींदो ।
सुभागे ते उथरिण सां संदसि आवाजु खुलियनु हो ।
आपरेशन खां बची वियो । अहिड़ी महिर मंदसि
मथां कयाऊं ।

आखिर खेनि हाइ वनडप्रेणर जी तकलीफ थी
पेई । खेनि डाक्टर कीमत जी सलाह सां घणीअ
तकलीफ करे कुभु ड्रीहनि लाइ चकास लाइ S.M.S
Hospital में दाखिलु कराया वियो । बीमारोअ जो
त बहानो हो । पहिजे दर्शन सां डाक्टरनि खे भूमाए
छडियाऊं । केराला जू नरिसू त मस्तू थी पेयू ।
खेनि सुबुह शाम जो अजु कंदियू हुयू त आरती
ऐं प्रार्थना बुधायो ।

जनाने वार्ड में मरीज जालुनि जो त इऐं चवणु
हो त हू राति जो पलंग तां उथी हरि हिक जे

मथे खां वीही जाचींदा हुआ । असीजो मस्तिक दिलि ई दिलि में निमंदो हो जो माता साहिव पलंग तां उथणि त छदियो, पर पाण पासो वराए बि न सघंदा हुआ ।

पर तूरानो नजर ऐं मधुर मुस्कान १०६ बुखार में बि साग्री हुई । गाढ़ियुनि गाढ़ियुनि अखियुनि हूँदे बि वचननि बरिखा जरूर कंदा हुआ त जेके सूरतूँ आयूँ आहिनि से लाभि प्राईनि । अहिड़ा हुआ कामिल कुरब वारा ।

खेनि फाइदो न थियो । अस्पताल मां घर आया । सालु द्रेदु बीमार हुआ ।

आध शुरू हुआ । दसिमीअ द्वाँहुं २४ सेप्टम्बर डाक्टर कोया खे घुरायो वियो जहि चयो त अस्पताल बठी हलणु मुनासिबु नाहे ऐं घर में ई दवाऊं लिखी द्रैई वियो ।

तहि द्वाँहुं बि उयी शाम जो भेनरनि खे सत्संग करे बुधायाऊं ऐं पोइ लेटी पिया ।

सुबुह जो ५ बजे (२५ सेप्टम्बर १९७०) ग्यारस जे द्वाँहुं पहिजे विचीं नुहं खां (जहिसे हू द्राढो प्यार कंदा हुआ ऐं हूअ बि संदनि दिलि

आपरेशन त फतहियावु थियुसि पर आवाजु बन्द
थी वियुसि । केतिरो बक्त इहा तकलीफ हुयसि ।
असुलु गालिहाए न सवंदो हो । डाक्टरनि जो रायो
हो त संदसि गले जो आपरेशन थियण खपे । डाक्टर
माता साहिवनि खां आसीस बठण आयो न सुभागे
आपरेशन थींदो । माता साहिवनि गले खे हथु धूमाए
चयाऊंसि त छेड़छाड न करि, मभु ठीक थींदो ।
सुभागे ते उथणि सां मंदसि आवाजु खुजियलु हो ।
आपरेशन खां बची वियो । अहिड़ी महिर मंदसि
मथां कयाऊं ।

आखिर खेनि हाड टनडप्रेणर जो तकलीफ थी
पेई । खेनि डाक्टर कीमत जो सलाह मा घणीअ
तकलीफ करे कुभु दीहंनि लाइ चकाम लाइ S.M.S
Hospital में दाखिलु कराया वियो । बीमारोअ जो
त बहानो हो । पहिजे दर्शन सां डाक्टरनि खे भूमाए
छदियाऊं । केराला जूं नरिसूं त मस्तु थी पेयूं ।
खेनि मुबुह शाम जो अजु कंदियूं हुयूं त आरती
ऐं प्रार्थना बुधायो ।

जनाने वार्ड में मरीज जालुनि जो त इऐं चवणु
हो त हू राति जो पलंग तां उथी हरि हिक जे

मथे खां वीही जाचींदा हुआ । असाजो मस्तिक दिलि
ई दिलि में निमंदो हो जो माता साहिब पलंग तां
उथणि त छदियो, पर पाण पासो वराए बि न
सघदा हुआ ।

पर नूरानी नजर ऐं मधुर मुस्कान १०६ बुखार
में बि साग्री हुई । गाढ़ियुनि गाढ़ियुनि अखियुनि हूंदे
बि वचननि बरिखा जरूर कंदा हुआ त जेके सूरतू
आयूँ आहिनि से लाभि प्राईनि । अहिड़ा हुआ कामिल
फुरब वारा ।

खेनि फाईदो न थियो । अस्पताल मां घर आया ।
सालु डेढु बीमार हुआ ।

आध शुरु हुआ । दसिमीअ डींहुं २४ सेप्टम्बर
डाक्टर कोया खे घुरायो वियो जहि चयो त अस्पताल
वठी हलणु मुनासिबु नाहे ऐं घर में ई दवाऊं लिखी
देई वियो ।

तहि डींहुं बि उथी शाम जो भेनरुनि खे सत्संग
करे बुधायऊं ऐं पोइ लेटी पिया ।

सुबुह जो ५ बजे (२५ सेप्टम्बर १९७०)
ग्यारस जे डींहुं पहिजे बिचीं नुंहं खां (जहिसे हू
झाढो प्यार कंदा हुआ ऐं हूअ बि संदनि दिलि

जानि सां सेवा ऐं आज्ञा में हूँदी हुई) पुछियाः
 त अजु वर में को ब्राह्मण या श्राध श्राहे छा ।
 जहि चयुनि त न अमां अजु तिथि खाली आहे
 आज्ञा कयाऊंसि त मारु रागु बुधाइ । तहि गुरु
 त कयो पर सज्जो गीतु यादि कोन होसि तहि ते
 माता साहिवनि पाणि इहो गीतु ग्रायो ऐं पोइ धुनि
 में सुनि रहिया ।

सुबुह जो जिनि प्रेमिणयुनि जो नेमु हो से अचरा
 लगियूं ऐं माता साहिवनि जो तविइत ढिरी द्विठी ।

करीबनि ११ बजे धारे वाम्बे मां संदनि गुरुनि
 माता लक्ष्मी साहिवनि वटां आसीसि जो फोनु
 आयो ऐं उहो प्रलाउ संदनि कननि वे पियो तद्वहि
 हिकदमि अखियूं खोले पहिजे नूरानी नजर सां
 संगति द्वांहं निहारे अजीबु जोति जो चमत्कार
 पहिजी सुरति शब्द सां जोड़े पहिजा प्राण देई
 दसवें द्वार चाढ़हे पहिजी इच्छा सां जोती जोति
 समाया ।

होद्वांहं उसि तिखो हुई होद्वांहं जोरु सां
 वरसाति पवण लग्नी, दिसण जहिड़ो नजारो हो । संदनि
 लाइ द्रोली ठहिराई वेई । सुहागिण भागिण सभिनी ते

आसोस करे बुढिडे पतोअ से नुहंनि पुटनि जे हवाले करे मुखोपति सेज से आरामी थिया । उन वक्त हरी ओम् जी धुनी लगी घेई ऐं इन्द्र देवता वि शेवा में शामिलु थी गगन मंडल मां गुलनि जी घरखा थियण लगी ।

इहे आहिनि सच्चनि संतनि जू' निशानियू' ।

माता लीलावन्ती वडे जी सिधो २३ तारीख कृष्ण पक्ष जे ग्यारस दीहं जोती जोति समाया । उन्हनि साहिवनि जो होअ २३ तारीख संदनि गद्दीनिशेन माता वसी ब्राई, ९ हिने भन्डारे जे रूप में अजू तार्ई मल्हार्इदा रहंदा आहिनि जिते हरिको अचो प्रमादु ग्वाइंदो आहे ऐं गरीब गूरचनि से वि भन्डारो दिनो वेदो आहे ।

माता साहिवनि जो सिधो २१ तारीख सां वडे महिने में अखंड पाठु साहिवु रखवो आहे ऐं २३ तारीख भोगु पयंदो आहे । इहे ३-४ दीहं वडे धाम-धूम सां मल्हाया वेंदा आहिनि । सदनि गुरु महिराज माता लक्ष्मी साहिवनि जो गद्दीनिशेन माता अमरा देवी साहिव पहिजे प्यारनि प्रेमियुनि सां अची मेले जो आरम्भ फंदा आहिनि ऐं मेले

सोभिया वधाईदा आहिनि ऐं सुबुह जाम पहिजे
वचननि रुपी घरिखा कंदा आहिनि ।

जदुहि माता लीलावन्ती साहिवनि चोलो छटियो,
तदुहि पहिरीं वर्मी स्वामी सरवानन्द साहिव प्रेम
प्रकाश मण्डल वारनि जे मण्डलीअ अची सत्सग
कयो । जेसिताई स्वामी सरवानन्द साहिवु हयानु
हुआ, उहे ई अची हर सालि वर्मी जी सोभिया
वधाईन्दा हुआ । जदुहि सत्सग भवन लाड प्लाट
वरितो वियो तदुहि पहिरियो लपो स्वामी सरवानन्द
जिनि लां हणायो वियो ।

जदुहि पहिरियो प्लाट वरितो वियो ए दग्वारि
ठहिराई तदुहि थोरे विस्नार मे छटियन हुई । धीरे
धीरे माता लीलावन्ता जी आम्होना मा ऐं माता
वसी साहिवनि जी लगन नां अजु आलाणानु मंदिर
त्यारु थियो आहे । माता लीलावन्ता जिनि जी मन
सोहींदड़ मूर्ति स्थापन थियनु आहे । संगमरमर जो
बुलन्द गुंवजि आहे जहिते सोनो कलश चढियलु
आहे । जहिंजो दूरा दूर खल्क दर्शन करणु ईदी
आहे ।

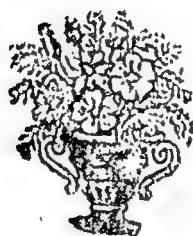
प्रेम प्रकाश मण्डल जा पूज्य आदर्णीय स्वामी

शांति प्रकाश साहिबु वि पहिजी मण्डलीअ सां अची
 प्रेमियुनि खे वचननि ऐं दसन रुपी अमृत पिआरे
 कृतार्थ कंदा आहिनि । हिन मेले में आम पब्लिक,
 मर्द, मायूँ, ब्रार बुढा अची मेले जो लाभु वठंदा
 आहिनि । ब्रिया बि केई साधू दरिवेश अची वचनु
 बुघाईदा आहिनि ।

माता लोलावन्ती साहिबनि पहिजे जीवन में ई
 माता वसी ब्राईअ खे पहिजे संगति साम्हें जाहिर
 कयो । माता वसीअ से आदेशु कयाऊंसि त सत्संग
 जो मौज मचाईदो रहिजाहं ऐ कहिड़ी बि हालति
 में भेनरुनि माताउनि जो सत्संग बन्द न कजाइं ।
 अजु माता साहिब जो असीम आसीसि ऐं प्रेरणा
 सां हिननि साहिबनि खजाने वाले रस्ते ते "माता
 लोलावन्ती सत्संग भवन" ठहिराए सत्संग जो
 दीवाराणु चालू रखियो आहे ऐ पहिजनि मिठिड़नि
 अनुभवो वचननि सां प्रेम प्याला पिआरे संगति
 जो सारि लही रहिनुमाई करे रहिया आहिनि ।

माता वसी ब्राई बि निमाणो मूरत आहिनि
 पहिजे गुरु महिराज जे नक्श कदमनि ते हसी

संगति खे कुखुं एँ प्यार दींदा रहंदा आहिनि ।
 मेला भन्दारा लगाईंदा आहिनि गरीब दुखियुनि जो
 संभाल लहंदा आहिनि । उन्हनि जे लगायलि बाग
 खे प्रेम जो पाणो देई सर सव्ज बनाईंदा रहनि
 या ।

“इश्क ऐं बिरह”

- १- अंदरि यो ओड़ाह बुरे - अदियूं आशकनि जो
बूदां बिरह जूं बरसनि - द्विती मनु ठरे
मन मालिकु मुं डे वरे-देर न लाए हिक दमि जी!
- २- बाहि बिरह जो बुरे - यो रातियां द्वीहां दाहं करे
हर हर अंदरि वरे - द्विती पेशानो पिरिंअ जी!!
- ३- दर्दवन्दे दरि आहियां - डे दर्शनु दातारि
महिर करि मालिक मूं ते - वज्रनि सभु विकार
जाणी पहिजो ब्राह्म - दया करि दासीअ ते!!
- ४- सतिगुरु तुहिजे सोज में - यो जानि जिगर जले
अथमि उम्मेदू अंदरि में - त इंदा महिर करे
द्वींदा पहिजीअ ब्राह्म सां - महिर जो मुठि भरे
मन गोलोअ डे वरो - रखंदा हयु मथे ते!!
- ५- आउ त ओरियूं पाणमें-मुहिजा मोहन मिठा मनठारु
रातियां द्वीहां रुह में - वजे तुहिजी पई सितार
अठई पहिर अंदरि में-करियां तुहिजी रुगो पचार
जे अचीं मिठा हिकवारु-त मेलो करियूं पाणमें!!
- ६- सतिगुरु तुहिजीअ सिक में - मां मरो शाखि वजां
महिर करियो मिसकीन ते - त भेरो को

हर हर अचां वनां - दाता तुहिजे दरि ते !

७- सतिगुरु तुहिजीअ सिक में-मां मरी थियां शल माद
बुधी वचन थघेरा - करियां दिलिड़ी शादि
रहे मनु आबादु - सदा तुहिजीअ सिक में !

८- सतिगुरु तुहिजीअ सिक में - घुमे गुजीअ में घाणो
रातियां द्वीहां रूह में - अथमि इहो ओराणो
सिकंदे तो लाइ सालि थिया - थियो मजो वेगाणो
शल मजां मिठो भाणो-मालिक तुहिजीअ महिर जो ! !

९- सतिगुरु तुहिजीअ सिक मे-लगे जोअ अंदरि झोरी
दुखिया दूहां दर्द जा-आहे लवि लवि अंदरि लोरी
हाणो जल्दी आउ डोड़ी-खाविंद मूंवटि खैर सां ! ! !

१०- सतिगुरु तोखे सिक मां - थी सगति पुकारे
राधां रड़े थी रूह में - पेई पलि पलि ब्राकारे
खंयो नेण निमाणानिहारे-अची जाइ जोड़ाइजुजीअमें !

११- सतिगुरु तुहिजीअ सिक में - मां वतां वेगाणों
खाइगुपिअणु सभु जहिर थियो-वगे अनु नथो पाणी
हाणो साहिबु सुत्राणी-अची मेलों करि मिसकीन सां !

१२- कुठा दर्द फाक जा - लाहे सूरीअ सिरु द्वियनि
सरतियूं से दुख सुख जे - सार कीन रखनि
सदा गरिकु रहनि - हरिदमि पहिजे हाल में !

- १३- तनि तंबूरो मनु मुरलो - दिलि में धुकर वज्रनि
छातीअ छेरियूं छमकनि - पियो रगूं रामु चवनि
चपनि चशको प्रेमु जो - अजु कुठा कीन कुछनि
से सूरिअ सुधि लहनि - जो पेही दिसनि पाणमें!
- १४- सतिगूरु तुहिजे सूरनि में - सड़ी थियसु कबाबु
रातियां दीहां निड ई नाहे - नेणनि में आ आबु
अहिड़ी थियसि वेताबु - दर्शन लाइ दोस्त के!
- १५- रातियां दीहां रुह में - मां रांवल लाइ रड़ी
महिर करियो मिसकीन ते- त बिपयनि में न अड़ी
दिसी तोखे ठरां - दिलवर पहिजीअ जीअ में!
- १६- जे दर्दु अथई दिलि में- त गोल्ले गोठु तिनि जो लहु
पोइ इऐं वेही चउ - अचु साहिव मुहिजे साम्हें !
- १७- चढ़ही जवलु चोठ ते- करियां कोयल जियां कूकारि
मन पवेसि महिर का - त धुधे मुहिजी पुकारि
हाणे मिले मुहिजो मनु ठार - त बाधायूं वरायां ! !
- १८- साहिबु लहेमि संभारि - सिकायलि जी सेधि में
पुकारियां पलि पलि प्रेम मां - नेण वहाइनि नारि
दर्दु दुखायो दिलि में - बिरह कयो बेजारि
जलंदो हिरदो ठारि - महिर करि मिसकीन ते!
- १९- लीलां जुदाई जान्बु जी - कहिर करे भायां

- खाइणु पिइणु सभु जहिर थियो-गूंदर मंझि धारियां
दमि दमि सिकां सारियां - सिप जियां समुंड में!
- २०- लीलां दर्द दिलवर जे - कयमि द्वाढो होणो
सज्जणु साईं अची को - पाण विभे फीणो
मार्ग अती झीणो, न त लंघे पवां पलिक में!
- २१- लीलां सुहिणीअ सूरत लाइ- पलि पलि में परेशानु
दुखाए दूहों दर्द जो - करि मन खे त मसाणु
त जारी सां आसानु - अची रांवल वेही रूह में !
- २२- लीलां माया लख किरौड़ - ताड़े करीं कुरबानु
सतिगुरु खे सिरु दिनए बिना- पाईं न पटु निर्वाणु
पोइ लंघे करि आसानु- चौरासीअ जे चक्कर मां!
- २३- लीलां बिनां सतिगुरु जे - होला करीं हजार
जपु तपु विरतु नेमु - करीं दानु वेशुमारि
जे रीभाईं गुरु हिकवारु- त परिचो कराईं पलकमें!
- २४- लीलां नीहं नाथ जे - विधुमि निहोड़े
जले जीउ इश्कु आगि में - जहिजे विछोड़े
हरिदमि हींओं डोड़े - दोस्त जे दीदार लाइ!
- २५- सतिगुरु संदीअ सिक - कया सीने में सोराख
पसां शालि पिरीअ खे - बणी रहों शल खाक
खोलनि अनुभउ ताक- जो महिर कंदा मिसकीन ते!

- २६- मुहिंजी दिलि त दिलवरु लाइ- दमि दमि दांहूं
 डौंदा द्राणि दूदनि खे - मुहिरूं मुठि
 शलि गोलीअ डे वरे- करे कृपा कामिल पहिंज
- २७- आउ त मुहिंजा सुपिरी- मुहिंजो तो बिन जीउ भू
 रगूं रोई थकियूं- मुहिंजी लंवि लंवि दांहं क
 नेगें नोरु न निकरे - अखियूं खनि रतु भ
 होअ मुई थो त मरे - दर्शन फारणि दोस्त जे!
- २८- सतिगुरु सुरत सुजान - गोलहे लहु हिरदे गोठि में
 तहि सज्जन लाइ सिर ते - सूरि सभेई सह
 धिरी पहिजे घटि में - लोचे लालु तूं लहु
 पोइ तोखे कोन्हे भउ- भली घुमि देश विदेश में!
- २९- दर्दवन्दो दरि आहियां - तूं दर्शनु डे दातारि
 कुरव कया तो केतिरा - रखी न मूं का सारि
 हाणे दर्शन देई दिलि ठार- नत जोउ जलाई सजोश में!
- ३०- लोलां लाडु न करि तूं - मुठी महियूवनि सां,
 पोहों चको, ढोए पाणो - मुहिरऊं मुठियों भरि
 त दोस्तु तुहिंजे दरि - पेही ईदो पाणेही !
- ३१- दिलि में अथमि दर्दु - त कीअ मिलंदा मूं पिरों
 भातो पाए जिगर में - दिसां घाट धिरी घरे,
 त साम्हूं मिल्या मुप्रीं- त सूरज जियां प्रकाश थियो!

- ३२- रातियां दीहां तार लगी - जिनि जी मुहिजे तन में
खोले दिसां दिलि दर्पण खे- त वेठो मुहिजे मन में
नाहकु भिटकीं बन बन में- सांवलु त मुहिजे साम्हूं!
- ३३- दिलि में अथमि दर्द- लगी विरह बीमारी जिन लाइ
पुछां पार तिनी लाई- वेन्दर वाटहरनि खां !
- ३४- जहिखे खबर खाविन्द जी - सो गोल्हे बुधायो
इहो हारु हलीमत जो - गुले मूं पायो
थिये लायो सजायो- अचरु मानुष जन्म जो!
- ३५- जागियो जिनि जे जीअ में- जोशु जोगियुनि लाइ
खाइण पियरु सभु जहिरु थियो-मुखु संसार जो बार
दिसन हर हर द्वार- सतिगुरु संदो दिलि देश में!
- ३६- ओ अदियूं दर्दु त मुहिजे दिलि में इहोई आहे
पसां कीअं पिरीअ खे - ठाहु इहो ठाहे
विहां लिव इहा लाए- रातियां दीहां रूह में!
- ३७- रातियां दीहां रूह में - दर्दु इहो आहे
पुछां पहु पिरीअ जा - कीअं रामु रीझाए
दियनि जेकी वचन - से पलउ में पाये
मुहिजी दिलि दुखी आहे-

दर्शन धारां नाहे निन्द नेणनि में!

- ३८- मुरझनि कुरझनि कीनकी - जहिजे पासि पिरीं

हएनि टुब्रो ठह ठह करे - पवनि से त किरों
दिसनि घाटु धिरी - पहिजे अख्युनि पाणखे !

- ३६- सतिगुरु तुहिजीअ मिक में- मां सड़ो थियां खाकु
मिलण कारि मोहन जे- मुहिजे अंदरि रहे फाकु
हाणे अचो अद्रेमि ओताक- जांवु मुहिजे जीअ में!
- ४०- लोलां पहिजे लाल सां- करि तूं रूह रिहाण
पेही दिमु तूं पाण में- कीअं अचेथो प्रीतमु पाण
रखु इहा सच्ची जाणि- धिरी दिसु तूं घटि में!
- ४१- दाता तुहिजे दर ते - अजु लीला विकाणी
दर्शन बिना दाता तुहिजे- वणे अनु नथो पाणी
हाणे साहिवु सुबाणे- शलि पेही इंदे पाणेही !
- ४२- लीलां लख हजार - घोरियां पहिजे घोट तां
सही कयाइ साहिवु - जाणो पहिओ ब्राह
हीरा लाल जवाहर- गोलहे दिना जहि कुरब मां
- ४३- सतिगुरु तुहिजे सिक में - थी संगति पुकारे
राधां रड़े थी रूह में - थी पलि पलि पुकारे
खंयो नेणि निहारे- अचो जाइ जोड़िजु जीअ में!
- ४४- मोहन तो मौज सां - कीअं वजाई मुरिली
सद्विड़ा करे सिक सां - कीअं राधां सट्टाई
वरी कयइ जुदाई- तो लाइ फिरां वैरागुण बन में!

४५- अची मुहिजे अंदरि में- अद्वियूं आशिकनि ओताकूं
जीउ जले थो जोश में- दिनाऊं दर्शन जंहि लाकूं
खाइणु पीअणु सभु जहिरु थियो-

लग्गे जीअ अंदरि जादू

दोहां ऐं रातियों- ताति त आहे पिरिंअ जी!

४६- दिलि थी दिलबरु लाइ- मुहिजी दमि दमि दाहूं करे
कद्वहिं मिलंदे महिबूब सां- मुहिजी रगु रगु पेई रडे
आउ बू टे पेर भरे- करि मेलो मूं मिसकीन सां!

४७- साहिब तुहिजे दर ते - दासी देवी बाढाए
महिर करे मिसकीन ते - खाली झोली भराए
अहिड़ो वरिक्कु वराइ- रखी अखियूं अखियुनि में!

४८- दर्दु दुखायो दिलि खे- मूंखे बिरह कयो बीमारु
सुरंदो सुणाइ प्रेम जो - मूंखे कयाई लाचारु
कामिल मूं ते कुबु मां - कोअं कयो उषकारु
सदा वनां बलिहार - साहिबु संदिरे नाउं तां!

४९- जे भलो चाहिं पहिजो- त जागी थीउ सुजागु
माणिज पहिजो सुहागु- न त वेल वजेथी गुजरंदी!

५०- जे भलो चाहिं पहिजो - त वेही करि अभ्यासु
जागी जोश मां - दिसु अजबु इसरारु
निड न करि एडी मिठा- थीउ न तूं गेंवारि
पाइजि सुहिणो हारु- त मेलो थिएई महिबूब सां!

- ५१- दुखनि दूँहा दर्द जा - बुरे अंदरि में आगि
 मेलो थियमु महिबूब सां- मुहिजो सुरत यी त सुजागु
 बठी विषयनि खां वैरागु- शल पवां पासि पिरों खे!
- ५२- दुखनि दूँहा दर्द जा- मुहिबूब रगूँ पेयूँ त रड़नि
 दर्शन लाइ दोस्त जे- मुहिबूब तंतूँ पेयूँ बज्जनि
 इऐँ पेयूँ गरजनि- जोअं बादलि गरिजे बफंजोआं!
- ५३- बचनि वैरागियुनि जा - बुधा जिनि वेही
 फिटल भागु तिनि जा - पिया झटि ठही
 दुख दर्द जहि जा - विया तिनि लही
 विया वैरागु डेई- गोलीअ खे गुलजारि करे?!
- ५४- लगुमि आगि इश्क जी - अदियूँ बुझाए केरु?
 ससार त सागरु आ - ऐं ज़णु गंद जो ढेरु!
 पियां पिक प्रेम जी - मुहिजो साहिब शम्शेरु,
 रखां पुखितो पेरु- लातमि जे लवि लाहोतियुनि सां!
- ५५- लगी तार तम में - मुंखे जीअ अंदरि झोरी
 लगी जा लंवि लंवि में - मूँखे तिनि जी लोरी
 छड़ीदा त छप्पर में - अदियूँ हीअ छोरी
 पिरोली नितु कोरी - पुछंदियसि वेही प्रेम सां!
- ५६- पढ़ू अखरु प्रेम जो - बी पोथी पढ़, न पढ़ू
 माणिज दोस्तु संदो दरु- जिते पहुचीं पारि पिरिजे!

“आनन्दु”

- १- आयूं इंद्रियूं आनंद में- मनु खिरो थियो गुलब
कई देव देवताउनि भी- आहे गुल फुल जी वसव
खणां सुवासु समूरो मां - द्वियांसि तुहिजो ई अ
वजी पहुतो पारि - फिरी भंवरु गुफा मां
- २- जो पिए प्यालो प्रेम जो - सोई आ मस्त
अचे कीन उन्हीअ खे - अंदरि में अभिम
भुले कीन भ्रम में - कइहि हू भगव
घरे दिलि में ध्यानु - अठेई पहिर अंदरि में
- ३- साहिव संदिरे दर ते- अदियूं आयसि पेर
जाणी दासी पहिजी - शल मालिकु महिर व
द्विसी संगति ठरे - हिन लाहोती लकाउ खे!
- ४- सतिगुरु सिक दरियाह में - मां द्वियां शाल दुबी
गोतो खावां गैव जो - लहां लालु लुडी
रहां शाल कुडी - सतिगुरु संदरे देश में !
- ५- हुयमि आश अंदरि में - मुहिजे प्रीतम कई पूरी
लथमि ददु दिलि जो - मिल्यो नूर नूरानी नूरी
मुंझियलि गुंठि खुली पेई - थी महबबत मंजूरी
रही सिक समूरी - प्रीतम जे त प्यार सां !

- ६- बुलिहार ववां सतिगुरु तां-जहि कयो मूखे आवादि
बुलि बुधो वखुशे मूखे - मुहिजो मनु कयो आजादु
थी दिलि मुहिजो शादि - सतिगुरु संदे नाम तां!
- ७- नागनि कीन निवायो - नाथ निवायो नीहुं
के भागीन दीहं-किन से पलक में परिचो थियो!
- ८- सतिगुरु समझाए दिनो - पतिरो मूखे प्रेम जो
अजगदी अंदरि में - वही दरियाहु आयो
हाणे गुरुमुखु गोतो खाओ-माणे मौजूं मागु जू!
- ९- पीतो मू प्रेम प्यालो - चढ़ही खूबि खुमारी मू
जाचे द्विठमि जीअ में - रहियो न मू, न तू
हली हंगार हूं - यकितारो अंदरि में!
- १०- दर्शनु थियो दातार जो-मुहिजा दुख थिया सभु दूर
भगिवंत मूसां भालि भलायो-कढी छदियाइ कूड़ि
मित्यो नूरानी नूर - आनन्दु थियो अंदरि में!
- ११- लगी लिव जिनि जी, तंद तंद में तार
बुधो बोली बहिगुण जी - हींअरे वगी सितार
दमि दमि अंदरि दीदार - मोहन संदी मौज जो!
- १२- दिसी सरीरु सुहिणो-जेको चाक जियां हो चित्कणे
विज्ञो मोहु तहि में - करे छदियुमि किनो
रावलु राति भिनो - मुहिजा दुख सभेई दूर थिया

- २०- पटे पाड़ पाताल मां - "आउ हमारे पास"
कयाऊं दासनि जो दासु - वेहु सन्तनि विच में!
- २१- छह अठारहां चार - बुधु बाणीअ खां परे
घिरी पहिजे घटि में - दिसजाई घाटि घिरी
थो कहिड़ी कारि करे-पिबणयुनि पल्कनि में रहो!
- २२- जे अथई चाह पसण जो - त चाउंटु वेही घुमि
पोइ बांहं लोढ़ाए घुमि - लोकु दिसी तोखे हसे!
- २३- जे अथई घुरज घुमण जी - त घूँघट खोले घुमि
घरण वेही घुमि - डातर संदे डेह में !
- २४- पाइण चाहों प्रीअ खे - त रहु रुहानी राति
छड़े पराई ताति-त दाखिलु कंदई पहिजे देस में!
- २५- बाहिर अख्युं बूटे करे-तू अंदरियुं अख्युं खोलि
आहे कामिल तुहिजे कौल-केदो करामाति थो करे!
- २६- जागियुनि संदीअ जाति जो-अथमि इहो अरिमानु
पाड़ूं पटे पाताल मूं - लायाऊं पहिजी लामि
इहो कयाऊं अंजामु-तोखे पहुचाईदासीं देस अगममें!
- २७- जागियुनि संदीअ जाति जो-अथमि इहो अरिमानु
कीअं लायाऊं सड़ह पहिजे-कढी कूड़ा कलम कलाम
कयाऊं इहो अंजामु-तोखे पहुचाईदासीं देस अगममें!
- २८- जेको खाइनि मेवाहिन बाग जा-से आहिनि बाग बहार

मुंझनि न कहि मूंझ में - न अथनि चिन्ता चाह
न खाइनि खुशियूं उन्हनि खे - न को वडाई माणि
करे दूरि अभिमानु - दास थिया दाता दर जा!

२६- वोरु थी वाझाइ - किये तुहिजा सुप्रीं ?
घिरी दिसु तूं घटि में - जिते तूं मां नांह
तिखा तीर हणी करे - तूं अविद्या परदो डाहि
दिलि में तुहिजे आहि - देरो तुहिजे दोस्त जो!

३०- छद्रे बी छिकताणि - दिसु असुली आहीं केरु
कूड़ कच्चायूं कढो करे - डाहि अविद्या जो ढेरु
पुखतो रखु तूं पेरु - जहि सां पसीं तूं सुप्रीं!

३१- बुधो बोला बियनि जो - बाहिर कोन वाझाइ
अखिड़ियूं अंदरि करे - दिसु दोस्त संदी जाइ
छिनी पेचु पंजनि सां-तूं लंवि लालण सां लाइ
अहिड़ो ज्ञाती पाइ - जो पसीं पंहिजो पाण खे!

३२- होति जिनी जे हंज में - से शाहनि पति शाह
किरपा कनि कगालनि ते-पाण आहिनि वेपरवाह
दिलि अथनि तदरियाहु-छोलियूं दियनि प्या छोहमां!

३३- करियां दोदरुतिनि जो-जेकी आहिनि चित्त जा चोर
दिसीं नेण ठरनि प्या-जेकी आहिनि मन जा मोर
अहिड़ो जोड़ीनि जोड़-जीअ जोड़ी कनि जवाहरी!

३४- जे चाहों फकीरु पियां - त फिकर सभेई छडि
अचु इयक थड़ाह में - त छट्टेई गट्टे - गट्टे
द्विअेई सट्टि में सट्टु - देरि न लाए दमि जी!

३५- मुहिजूं अखियूं लगियूं आकाश में-

मुहिजी मुरति वनी - जकिड़ी,
अहिड़ी वेई तकिड़ी - जो पहुती पारि ग्रासि में!

३६- घटि घटि में गोविन्दु अथई-रग रग में तुहिजे रामु
पसक पलक में पसु प्रीअ खे - अथई इहो अंजामु
पहुचाईदइ धुरि धामु - देरि न लाईदइ दमि जी!

३७- होतु तुहिजे हृदे में - करे हर हर हुबुकारि
उथो टोयो धारि - सुखी थो सुम्हु सेजि ते!

३८- दोरियमि द्रुंगरि केतिरा - गोल्हियमु गोठनि में
केई पुछियमु पंडित - कंहि न कयो अहिवालु
मित्यो लाखेणो लालु-न कंहि दिठो न कंहि बुघो!

३९- लालनि में लालु - गोल्हे कढियुमु सुप्रीं
इसियाळं रस्तो वेगमु पुरि जो -

हाणे कंहि जी नाहे मजालि
कोहु करींदो कालि-जो वेज्ञो अचे हिन दासीअ जे!

४०- सतिगुरु मुहिजो सुहिणो - दिए बोधि संदी बाणी
महिर करे मिसकीन ते - दिए प्रेम संदो पाणी

- ४७- दिलि खसे धारो हणी-मुहिजा ख्यास विया खणी
हणी दुखेरा तोर - दिनाऊ . महब मणी
हाणे जेका आहे वणी - दिसिणी पवंदी देह में!
- ४८- अचेई जेका साम्हूं - तहिखे दिसो न दुरु
वणीअ ते राजी रही - गोल्हे लहु तूं घर
सिक सदो समरु - खणी हलु तूं पाण सां !
- ४९- द्वारिका जो दाता - आयो मथुरा मंझि
गढे गोप गुयालिरा - कयाई गदु गंजु
हाणे होति विहारियमु हज -

दे गोदि थो गोबिन्दु पंहिजी!

- ५०- जे गुयासीं हिन गोदि खां -

त कोअं माणीदासी पंहिजो मागु
जे छद्दीदा छोरी करे - त थो पवंदासीं छुड़वागु
अहिङ्गो दिलि तां दागु - जन्म जन्म तां ना लहे!

- ५१- हरदमि वेहिजि गोदि गुरुनि जी -

त दुखिरा थोंदई दुरि
सुखनि जो समुंडु अयेई सतिगुरु-करे दुखिरा काफूर
अयेई भरियो भरपूर - भरे बुक द्विए भन्डार मां!

- ५२- पाए जानु गुरुनि खां - मिटाए अंधेरो अज्ञानु
स्थिति रहू अंदरि में - छद्दे अजायो अभिमानु

- ३- टे लगा टह टह करे - अची खाविद खिलायो
 बुधी बोली वारोचलि जी - मुंखे-साहिव समुझायो
 अखियूं अंदरि करे दिसु - आशिकु, कीअं आयो
 जहि अची पसायो - पाण मूं दासीअ खे !!
- ४- चार लगा आयो चाह मां-दिनाई चमिको चौधारी
 पुछियुमि पे प्यार मा - कीअं दिनइ . द्वेखारी
 लरो इऐं कीअं लाइ मां - आएँ मोहनु मुरारी
 भाऊ वजां बलिहारो - सतिगुरु तुहिजे दसं तां!
- ५- पंज लग्ग प्रभात जा - कयमि प्रभुअ खे पुकारि
 आजा दे सूरज देवता खे-त निकरी धिए निरवारु
 वृ टे पेर भरे करे - वजां दाता जे दरिबारि
 वजी दाता जे दरिबारि-शेवा करियां सिक सां! !
- ६- छहें लग्गे सिक सां उधी-करियां घर जो कमु कारि
 मजी वचन गुरुनि जा - लाहियां सिर तां वारु
 त अची पोइ मनठारु-मिले सरितियूं सेधि मां!
- ७- सतें वजे सिक मां - करियां प्रभुअ खे त पुकारि
 सद्गु ओनाए सेधि मां - मूंखे समुझो, पहिजो वारु
 द्वीं सतिगुरु दोदारु-मेलो करियां मनठारि सां! !
- ८- अठें वजे सुबुह जो - करियां वारिस में वासो
 पहु पचाए प्रेम जा - कयुमि कमु खासो

“नितयमि” ।

१- अचो सतिगुरु दर ते - करियां नेमि-सां दोदारु
अठेई पहिर अंदरि में - शलि हुजे मुहिजो करतारु
करियां पलि पलि में त पुकार -

जीअं नोहूं निव्ही अचे नाथ सां!

२- अठेई पहिर अंदरि में - इहो वेही करियां विचारु
तन से ठाहे तंवूरो - खी ठाहियां रगुनि जो तार
पेही द्विसां पाण में - पहिजे दोस्त जो दोदारु
हली सतिगुरु जे दरिद्वारि-भेलो करियां महबूब सां!

“धरममि”

३- दाइमु रही पंहिजे घमं ते - जीअं रक्षां पुखितो पेरु
मच्छ मांगर आहिनि घणा- विया डाहिण वारा डेरु
हिकु सतिगुरु आहे शमशेर -

जहिजो आधार मां त अधीन खे!

“शरणमि”

४- सिक अघा सां अचो पवां - सतिगुरु जो शरणार
मन खे मारे मिटी करे-हिकु करियां प्रभुम सां प्यारु
तद्वहि साहिबु कंदो स्वीकार -

दाखिल कंदो पंहिजे देश में!

(बारिहां महीना)

- १- चेटु महिनो चाह मां - तूं जपे वठु हरी
अथई ममता मोह जी - सा वेंदई सभु गुरी
पापनि खां पासो करे - थोउ लाहोती लड़ी
पोइ पवंदइ खबर खरी-तूं जाग्री जपु श्री राम खे!
- २- वेही तूं वेसाख में - साहिवु कीन विसारि
रातियां डीहां रूह में - ध्यानु घणीअ जो धारि
मिलकियति जो मालिकु आही - तूं डिहाड़ा चारि
हाणे सुतति संभार - त मेलो थिएई महिवूव सां!
- ३- जेठु महिनो ज़ाणि तूं - पुरिझी पेरु भरे
वजी साध संगति में - तूं शेवा टहिल करे
बुधो त्रिनि कननि सां - पोइ दिलि में ध्यानु धरे
वजिजांइ पेरु भरे - त छुटन्दइ दुख संसार जा!
- ४- उदमु करि आखाड़ में - तूं सोदो करि सही
जाचे पंहिजे जीअ में - समुभी दिसु सेई
लाहोती केई - दिसदे पंहिजे अखियुनि सां!
- ५- सांवणु महिनो सिक सां - तूं जांपे वठु जानी
बिना नाले नाम जे - ही लोकु अथई फ़ानी
नामु जपण सां आसानी - मानुष जन्मु सुधिरी पवेई!

६- बड़े महिने में बौहो करे - बबो बटु बनिवासु
मारे मचु मुवासि से - सुरहो कजाइं सांसु
चवे दासनि दासु - त मेसो पिए मनकारु सां!

७- बसू महिने उदमु करे - बिगड़ी पहिजी बरणाइ
मिली साधि संगति सां - बहमु बिकारु बिनाइ
कयलि कर्म सुहिजा - पुछेई न धर्मराइ
हाए लंबि सच्ची तूं लाइ-लासी पाए जिगर में!

८- कली महिनो काज ओ - तूं पुरिभी पाइजि पेघ
पाठ सदाइजि पाणखे - मतां सदाइं सेरु
हाए नणिजाइं सेरनि ओ शेरु -

बीअ हारायलि बाओ लटो हली!

९- नाहिरो महिनो नाम सां - लाइजि नभों नीहु
पसेई धूँदि बिरह ओ - तूं गटि गटि करे पीउ
त जानु बबंदुइ ओउ-छोड़िहीम में सद्विइो द्विएई!

१०- पोहु महिनो प्रेम सां - कजि लावारो बेहो
सुका पन पटे करे - कजाइं सावा सेई
पोइ दिलि पहिजे दिसबर से - सिक मझां द्वेई
दिसजाइं अदरि पेही - हिन लाहोवी लकाउ से!

११- मांघु महिने महिर कदर्ई - मालिकु पाण अची
दिलि सां द्वींदई दादिली - जाणी पहिजी बच्ची

५- जुमें द्रीहूं सोज मां - मूखे जाब जाग्रायो
उथी करे उमग मां - करि लायो संजायो
मनु अहिड़ो ठाहियो-जो जोति जग्रे तुहिजे जीअ में!

६- छंछरु द्रीहूं छदायाई - छिरक सभु छिनो
द्विठमु राति भिनो-मुहिजो मोहन सा मेलो धियो!

७- आरतवारु द्रीहूं अंदरि जो - टिरयो बागु बहारु
मोझि मिटी वेई मन मां - गुलशन थियो गुलिजारु
पाए दिव्य दीदारु-मुहिजू चिताऊं सभु चूरु थियूं!
(बुधर)

बुधर द्रीहूं बोधि दिनो - सतिगुरु मूं वेही
द्विठो लालु लखनि जो - हृदे मे पेहो
करोड़नि में कोई - वनी पहुतो पारि प्रीअ जे!

“उकीर”

१- नकी पोख्यमि पोख का - न को हकलायमि झार
दे सजण साईं सार - त पसा तो, प्रीअ खे !

२- न को जोयुमि जन्हु - न को पिठुमि धार
किअ सुझाणा पाणु - जो पसां तो पिरिअं खे !

३- किअ सुझाणां तोखे सुहिणां-किअ सिरु करियां कुर्बान
हारोंदे काजाण सुझाण-जो पसां लाहुति लाल खे!

वज्रां उद्दामी - पखी बणजो प्रींअ दे ।

१- रुअंदे रुअंदे रातियूं - गुजारियमु केई
अचे कान अखिड़ियुनि में - निह संदे नेही
याद कंदे पहिजा सतिगुरु - रुआं पल पेई
सतगुरु सनेही - पेही ईदा पाणेही !!

२- सिक भरिया मुहिजा सतगुरु - हाणें जल्दी भेरो करि
बची हिन अखिड़ियुनि में - तूं दाता द्वेरो करि
सिक वारनि जो सांवरा - तूं ह्यालु सवेरो करि
भावन भेरो करि - अची वांदो कहु तूं बंद मां !!

३- वांही कहु तूं बंद मां - जा पेई वाकारे
दाहं करे ददं मां - ग्रीडहा गिलन गारे
रोयो राम मिलण लाए - यो वियन रोआरे
घाहं उपारे - कुठी ददं फिराक जी !!

४- दिलि तुहिजी में आहे - दोस्त संदो द्वेरो
पुछी दिस पंजनि खां - कीअं कयाऊं मेड़ो
हाणें केर, करे निवेरो - विना भजन भगवान जे ।

५- पसणु चाहीं जे प्रींअ छे - त घूंघट पहिजो खोलि
वेही तूं वजूद में - सहिसां मिठिड़ो बोलि
हाणें दिलि दर्पण में गोल्ह-त पसीं पहिजो पाण छे !!

६- जे मिलणु चाहीं महवूब सां-त सिरजो सांगो साहि

प्रीतम संधी तात - दिलि अंदरि देरो कयो !

- २३- राति टीअ टाईमु द्विसी - टहि टहिं टहिकायो
अची खाविद खिलायो- सुम्हीं पई हुयसि सेजि ते !
- २४- चौथीअ राति चाह मां - आयो मिक मंझां मांवलु,
मित्यो बुदलि से वनु - धीरजु आया ।दलि से ।
- २५- सज्जण तुहिजीअ सिक में-मुहिजा गुजिरी दीह विया
पेही पहिजे अंदरि में - पातमि केई लीजा
सपनो या साभ्या - करामति तो कामिल जी!
- २६- हिन अहरियुनि अंदरि तोखे द्विसां -

मुहिजा प्रीतम प्राण आधार
खोलै छदिया तो मूं लाइ - खुशियुनि जा त द्वार
आउ वयां बुलिहारु, - सतिगुरु तुहिजे नाउ तां ! !

- २७- जे भाई जोगुण थियां - त जोगु सभेई छद्दि,
मारे मनु मुवावि से - दिलि दिलबर सां गदु,
त द्विएई सदि में सद्गु - बठिजाई राह राम जी!
- २८- जे भाई जोगुण थियां - त जोगु सभेई साधि,
छद्दि मन जी वाद विवाद-बठिजाई राह राम जी!
- २९- जे भाई रोम राजो मिए - त छद्दि सभेई रस,
वठी गुरुनि जो गसु - परिची वेहु प्रेम सां!
- ३०- जे भाई जोगी थियां - त प्राप्ति अंदरि जी उतार,

परम पिता पलि हिकु भो-छदि न हथि मां भालि
तुहिजे दर ते सुवालु - खणी सुवाली आयो!

३८- मालिक मुंहें न मोड़ि - मुहिजे ऐबनि खे दिसी
बिरधु सुबाणी पहिजो - जाइ जीअ में जोड़ि
मां टोड़ण जे चाहियां - त बि तूं साईं न टोड़ि
पाण निवाहिज तोड़ि - देई हथि हिम्य जा!

३९- जहिखे सिक सजुण जी - सा बियनि खे न बुघाए
रातियां द्वीहां रूह में - लिकी लीआ पाए
वेठी वाझाए - हर हर पहिजे रूह में!

४०- अथमि आण अंदरि में - दे दिलबर तूं दीदार
रातियां द्वीहां रूह में - करियां प्रीअ जी पचारि
दमु न यियां धारि-दिलि गुंडियां पहिजे दोस्त सां!

४१- सतिगुरु इंदुमि शालि - महिर करे मिसकीन ते
अची हिन भूरीअ सां - कंदा भलायूं भालु
वेही तिनि जे अग्रियां-मां त ओरींदसि अहिवालु
अहिड़ो दीन दयालु - दुखिरा मुहिजा दूर कंदो!

४२- दुखिरा मुहिजा दूर कंदो - द्वींदुमि दिलि खे धोर
सारे पुछंदो हालु मूं - महबु मिठो त अमीर,
आथतु देई अंदरि खे - लाहींदो सभु भीड़
सरितियूं साहु सुकायो - जिनि जी आहे उकीर

- ४८-मनु मदर में माणिक मोतो - ज्ञातो दिसु तू पाए
 जिल मिल जिल मिल जोत बुरे थो-रखु तू सुरित समाए
 बाकी सभु भुलाए-अटलु इरादो रखे अदर में !
- ४९-प्रीतम तुहिजो पछाण - मुखें काथऊं पेई कान का
 पुछी थकसि मां केतरो - पर तो न पसायो पाणु
 हाणे नंगी नगुं सुजाणि - अची मेलो करि मिस्कीन सां !
- ५०-जुाणी जूठो जगुतु खे - करि संचो तू वहिवार
 छदि बडाई बटनि ज्यां - तू सदाइज नढड़ो-बारा
 अचु दाता जे दरवार - साहे लेखो जम जंजाल जो !
- ५१-प्रीतन तुहिजे प्यार मे - मुखां बियो सभु कुम्भुत भुली
 इहा हाक पिये त हलो - दाता आहे दरयाह जो !
- ५२-प्रेम मां मुखे पहिजो करे - मुखे दातर दिनी दाति
 लग्गी रहे दोह राति - बाई तहिजी बाति
 बी न करियां ताति - दिसो सुहणी जाति
 आउ प्रह फुटो प्रभात - मेलो करितू मिस्कीन सां !
- ५३-कीअ प्यार मभां पधिरो कयुइ-आयें कुरिब मझां काहे
 द्विठइ दोह न मुंहिजन खे - छदियइ ततो दिल ठारे
 हाणे वकुं सभुई वारे - हरिदमुदियां तो दातार खे !
- ५४-ओ टुब्री लग्गाये टोबो बणी-तहिते राजी पियेम घणी
 मतां चई मन्जलि घणी - मेलो करे पलकि में !

- ६१-मां अबोभि मिस्कोन - आहियां तुहिजे आसरे
गोल्हयुम केई गोठनि में - मुंखे लालण कीन लभे
फाथसि अहिङ्गे चम्बे-जहि मुंखे वासं खां जुदा कयो !
- ६२-पुछियुमि थे भंवर खां - तूं डे का खबर चारि
कीमं रखियुइ दिल में - तो सुहणे गूलजार
डोंदा अहिङ्गी का कार - जो मां बि पसां प्रीम खे !
- ६३-समई सूर सही करे - आयसि साहिवु तुहिजे द्वार
रातियां डीहां रूह में करे पेई त पुकार
हणे अहिङ्गी डीओ द्वारि-जो पसां पहिजो पाण खे !
- ६४-जे भयई प्यास पसण जो - त हृदे अदरि ज्ञाती पाइ
अखियूं खोले मंदर जूं - तूं लाखण उखाइ
अहिङ्गी बोझ बुझाइ - पहिजे अखें द्विसी पाण खे !
- ६५-दुखनि दूहां ददं जा - दिल अंदरि दासीम जे
मिलण क्राणि मिठल जे - पेई दमि दमि दाहूं करे
खासि खरीदीम लाइ - वेठो पलैव भले
मासिकु पास करे - न त हीम कमीणी केरु लग्गे !
- ६६-सीनी सड़े सोज में - नाहे अखियुनि घें आरामु
दाखुलु कदा पहिजे देश मे - त पाईंदसि विश्रामु
मां नुगिणीं नाकामु - द्विसंदा न मुहिजे डोहन खे !
- ६७-दुखीम दिल मुहिजीम जो - केरु पुछदो हालु

मनमति शल न थिया-मनकरि मरण घड़ीअ ताइ!

७३-रिद्ध सिद्ध तोखां राम - आचं घुरां थो कीनकी
नकी दोलत नकी धनु घुरां - नकी मालु न घामु
नकी सियाएवि चातिरो - नकी रूप न तामु
क्रुति हिकु हरनामु - ब्राह्मजूं न थियो कुभु घुरां!

७४-छदे दोर दुनिषां जा - पायां गुलि शानी
बुधी ब्राह्मं बुई - मां घुरां महिरबानी
मुहिजो दाता आ दानी-कंदो माफु मदायूं मुहिजूं!

७५-दिलि त मुहिजो दर्द में - पुकारे पेई
किये मुहिजा सुप्रीं - किये परदेही
कीअं माणियां वेहो - मरतियूं सुख मुहायु जा!

७६-अचनि प्या केतिरा - खणो पापनि सदी पीड़
लाहे भरी रखनि तो मयां - जिनि से आहे उकीर
जे परचों तूं पीर - मतां मदायूं तिनि थियनि!

७७-जेकी उथंदे विहंदे अंदरि में - जपनि ओंकार
तिचि से सति करतारि - हर साइत में सायु द्रिए!

७८-आश तुहिजो तन में - हिकु तुहिजो आहे तारि
प्रभु हिन निमाणीअ से - मन तां कीन बिसारि
हरदमि करियां पुकारि - दाता तुहिजे दरि ते!

७९-हले पेई सृष्टी - द्विसी उन में अचे मस्ती

- ८०-दाढो आनन्दुवरितुमिलस्ती-सतिगुरु तुहिजे प्यार में!
 ८०-अजबु चर्खो द्विसी - हले जेको तुहिजे इशारे ते
 चित्त करियां चाद्री - मनु मांघाणी
 भलि जगुत करे जुठियूं-जुठि पुठि समान जगुत जे
 बी सभु छंदे जखी - नातो निवाहियां तोसां!
 ८१-सिक सज्जन जे सरतियूं - मूंखे कयो आह सोड़हो
 हाणे हिकु पलु बि न मुंहं मोड़ियो -

जो मिन्ट में मालिकु मिले!

- ८२-बुधो पे मूं असुल खां-आहे जोगी जादूगर जानी
 हणी तिखा तोर तन में - जीअं लग्गे हीअें कानी
 हाणे करे महिरवानी-शल मिलंदो मिसकीन सां!
 ८३-द्विठमि साथी सभेई-ग्राहे मतिलबु जो हरिको यारु
 बिना मतिलबु हिकु सति करतारि -

द्वियो साम्हें द्विसजे को न को!

- ८४-मोहनु पहिजे मिलण लाइ-दर्शनु द्वियो दिलदारु
 शरण पहिजीअ में रखो-साहिब सच्चा त सचियारु
 हीणनि सां हमिराह धियो - अड़यनि जा आधारु
 बचायो भउ सागर खां -

जो मूं में आहिनि ऐब अपारु
 ओ दासी जा करतारि-अची सार लहु साईं सच्चा!

८५-पंधु कंदियसि प्रीम डे-वजो दिसंदियसि पहिजो देसु
 काहे वेंदयसि कामिल डे - पाए बैरागी वेसु
 करे अंदरि आदेसु - मेलो कंदयसि महिव्व सां!
 ८६-भरियो आहीं भंडार - डे छोली पहिजे महिर जी
 ब्रेडो हिन ब्रान्हीअ जो - अचो देई हयिरा तारि
 हाणे हीअ गोली पाण संभार -

ज्याणी बिरधु तू पहिजो!
 ८७-हिक रखु सिक - वी रखु सच्चवाई
 टी करि सच्च जी कमाई
 घोयों वरतु बहिवार में - जीअं पवे न कल काई
 रखी अख्युं अख्युनि में - लंवि सच्चो लाए
 सहि महच्चत मिठाई - लिको खाधो लोकनि खा!

“जीव बुधी”

पहिजी पाड़ पटे - थो मूखं जीव ममुं रे
 साखां संतनि जूं बुधी - त वि हठ तां कीन हटे,
 मानुष देहि अमुल खे - थो सागर मंझि सटे,
 घठी कुछु मुठी - थो दिए लाल अणि मुल्हा!
 जीअं लोहारु थो सोहु कटे-जीअं मूखं पिटे थो पाणु
 घेरी पहिजे घटि में - रखे न पहिजी ज्ञाण
 हे आत्मु धन खां - मूखं थो अणिज्ञाण

१-पंधु कंदियसि प्रींअ डे-वजी दिसंदियसि पहिजो देसु
 काहे वेंदयसि कामिल डे - पाए बैरागी वेसु
 करे अंदरि आदेसु - मेलो कंदयसि महिवूव सां!
 ६-भरियो आहीं भंडार - डे छोली पहिजे महिर जी
 व्रेडो हिन व्रान्होअ जो - अचो देई हधिरा तारि
 हाणे होअ गोली पाण संभार -

ज्राणो बिरघु तूं पहिजो!

७-हिक रखु सिक - व्रो रखु सच्चवाई
 टी करि सच्च जी फमाई
 घोयों वरतु वहिवार में - जीअं पवे न कल काई
 रखी अख्युं अख्युनि में - लंवि सच्चो लाए
 सहि महच्चत मिठाई - लिको खाधी लोकनि खां!

“जीव ब्रुधी”

१- पहिजी पाड़ पठे - थो मूर्ख जीव मभूं रे
 साखा संतनि जूं ब्रुधी - त बि हठ तां कीन हठे,
 मानुप देहि अमुल खे - थो सागर मंझि सठे,
 षठी कुछु मुठी - थो द्विए लाल अणि मुल्हा!
 २- जीअं लोहारु थो लोहु कटे-शीअं मूर्ख पिटे थो पाणु
 धिरी पहिजे घटि में - रखे न पहिजी ज्राण
 रहे आत्मु घन खां - मूर्ख थो अणिज्राण

अजायो अभिमानु - करे थो पहिजे मन में!
 ३- देहु दिगायूं थो करे - पसे न पहिजो पाणु
 कंडा मखण मां कढी - रखे न सच्चो ज़ाणि
 दरि धमंराइ जे - पछिताईदो पाणु
 कुधा कर्म करे थो - पोइ करे अरिमानु
 अजायो अभिमानु - करे मूर्ख पहिजे मन में!

४- जेके दुखाइनि भगुत भगवान जा -

से कीअं सुख सुम्हनि
 करे चिताऊं चूरि थिया - गुणतियुनि मंझि गड़नि
 इऐं प्या त धवनि - जीअं धूणी धवें सोनार जो!!

५- मूर्ख कीन मत्रीनि - बुझी साखूं संतनि जूं
 मानुष देहि अमोलक खे - सागर में त मटीनि
 देई लाल अणि मुल्हा - कचि खे खरीद कनि
 से कीअं सुख सुम्हनि - जिनि विसारियो नाम खे!

६- आया जे इलाहूं कंदा-त 'मनुष जन्मु सुधारींदासीं'
 भुलो भोगि विषयनि में - कयाऊं कमि गंदा
 वजी थिया जमि संदा - केरु वचाए तिनि खे!

७- भुला जे भोगुनि में - मुठा मूर्ख अयाणा
 पेही डिठाऊं न पाणमें - प्या समिझनि पाण स्याणा
 कोढ़हा ऐं काणा - हरिको शइ समुझे पाणके!

- ८- कयमि अभिमानु अजायो - हिन नासवंत देहि ते,
पेई खबर कान का - जिनि रिण में रुलायो,
हाणे भागुनि भलायो-मूखे मतिगुरु दिलासो दिनी!
- ९- मानुष जन्मु वठो करे - तूँ आएँ कहिदें कमि?
भुनो कोलु इकरार खे - तो खंयो उल्टी कदमु
हाणे यादि कजाइ दमि दमि -

न त पोइ पवटुइ पछिताइणो!

१०-बन्नी विया केतिरा - यिया खुदीअ मझि खराबु
साहिनि न पदों अस्थिनि तां-यिया गैरबु में गाइबु
टुठाऊ कीन अंदरि मे - तिन सुहिणो साहिबु
दुखो थियणु वाजिबु-जिनि विसारियो वारिस खे!

११-सुना से चइजनि - जिनि जे मुख में नाहे रामु,
तोड़े सद्दाइनि सेठि प्या-गर आहिनि नुगरा बेनामु
करनि वुरा प्या कामि-बेहो दिसनि न विजोदि में!

१२-जेके सद्दाइनि स्याणा पाणखे -

से चरियनि खां वि चरिया
झाती पाइनि कीनकी - दिसी पाणखे ठरिया
जइहि छद्रे करम कुधा - हिन चाइहीअ चढ़हिया
सतगुरु समर्थ पाणेहो -

जिनि महिर जा हयिरा

भेनरु भागु वरिया, पारि कयाऊं पल में !

१३-रखु न रतीअ जेतिरो - अंदरि में अभिमानु
अची हरांदुइ ओचितो - कहिरी कालु कमानु
वली वसाईदे मजा - तूं भी मुअनि जा मकानु
दासी वहु गुमानु - जो नाहिन डीहं हिकजेतिरा!

१४-के चवनि राखल रुह में - के अन्धा कीन दिसनि,
के गोलहीन गोठनि में - किथे भरिया वमनि मोहं
से पसनि कीअं - जे रुठा रहनि राम खां!

१५-चरिया से चइजनि - जे लाइनि न चितु चेतन सां,
रातियां डीहां राम खां - रुठा से त रहनि,
बुखिया कीअं भरजनि - जेके दूर रहनि द्रातार खां!

१६-वणी जोगी जगुत में - जे जुगिती न कमाए
रखी जटाऊं सिर ते - थो नाहु वजाए
अमल अथसि न तिर जो - थो सिरु छाई पाए
भगवानु भुलाए - वसि थो वियो लालचि जे!

१७-करे ख्यालु खोटो - तोखे भावीअ भटिकायो
रखी चाहु ऐशनि में - तुहिजो रुहु रुलायो
छद्दे मन संदो रायो - वहु तूं वाट वैरागु जी!

१८-पंडितु पोथियूं पढ़ी - रखनि प्या गुमानु
पंडितु सदाए पाणखे - करनि नितु अभिमानु

तिनि खे श्री भगवानु - नजरि इंदो कीमकी

१६-जहि छदे भरोसो भगवान जो -

अंदरि रखियो गैर गुमान

आसिरो रखी शिश शेवकनि ते -

तहि जा बबनि ब्रई जहान

से त बिछड़िया रहनि बर खां -

जिनि जे अंदरि में अभिमान

से त बड़ा बेइमानु - भगुत कोठाइनि पाणखे!

२०-कै जीअण लाइ जतनु कन-कै मरण लाइ मुहताजु

दिसौ अहिड़ो राजु - मां त हैरानु धियुसि !

२१-संसार सागर जे पेट में - घिड़ी प्या केतिरा

के टोवा बणी टविकी द्वियनि -

के लोढ़ह मंझि लुढ़हया

माया अहिड़ा कम कया -

जो कूंधर केरायाई केतिरा!

२२-तृप्ता जे ताव में - केई जीव जलो विया

के विरला बची विया - सतिगुरुख जी शरण में!

“नाम जी महिमा”

१- ननो अखरु नाम जो - पढ़ु प्रेम सां बेही

द्वीदइ दर खोले दर्शनु - पमु अंदरि पेही

भेनरु भागु वरिया, पारि कयाऊं पल में !

१३-रखु न रतीअ जेतिरो - अंदरि में अभिमानु
अची हणंदुइ ओचितो - कहिरी कालु कमानु
वबी वसाईदे मजा - तूं भी मुअनि जा मकानु
दामी बहु गुमानु - जो नाहिन द्वीहं हिकजेतिरा!

१४-के चवनि रांवल रुह में - के अन्धा कीन दिसनि,
के गोल्हीन गोठनि में - किथे भरिया वमनि मीहं
से पसनि कीअं - जे रुठा रहनि राम खां!

१५-वरिया से चइजनि - जे लाइनि न चितु चेतन सां,
रातियां द्वीहां राम खां - रुठा से त रहनि,
बुखिया कीअं भरजनि - जेके दूर रहनि द्रातार खां!

१६-वणी जोगी जगत में - जे जुगिती न कमाए
रखी जटाऊं सिर ते - थो नादु वजाए
अमल अथसि न तिर जो - थो सिरु छाई पाए
भगवानु भुलाए - वसि थो वियो लालचि जे!

१७-करे ख्यालु खोटो - तोखे भावीअ भटिकायो
रखी चाहु ऐशनि में - तुहिजो रुहु रुलायो
छद्दे मन संदो रायो - बहु तूं घाट वैरागु जी!

१८-पंडितु पोथियूं पढ़ो - रखनि प्या गुमानु
पंडितु सदाए पाणखे - करनि नितु अभिमानु

तिनि से श्री भगवानु - नजरि इंदो कीमकी ।

१६-जहि छद्रे भरोसो भगवान जो -

अंदरि रखियो गैर गुमानु
आसिरो रखो शिया शोकनि ते -

तहि जा बबनि ब्रई जहान
से त विछड़िया रहनि बर सों -

जिनि जे अंदरि में अभिमानु
से त वद्वे बेइमानु - भगत कोटाइनि पाणसों !

२०-कै जीअण लाइ जतनु कन-कै मरण साइ मुहताजु
दिसो अहिड़ो राखु - मां त हैरानु पियुसि !

२१-संसार सागर जे पेट में - पिड़ी प्या केतिरा
के टोखा वर्णा टविकी द्वियनि -

कै सोइह मंशि नुइहया
माया अहिड़ा कम कया -

जो कूँघर केरामाई केतिरा !

२२-तृप्ता जे ताव में - कैई जीव जसी विद्या
के बिरला वची विद्या - सतिगुरुजो मारण में !

“नाम जो महिमा”

१- ननो अखर नाम ज — प्रेम सां येही
दीदइ दर सोले

जडहि साहिवु अचेई - पढ़ तू पटी प्रेम जी!

२- नने अखरु नाम सां - नीहं अथमि लातो
अचो तहि उमंग सां - लिकी लीओ पातो
हाणे सही सुजातो - साहिव मुहिजीअ सिक खे!

३- नतो अखरु नाम जो - पुई जिनि पातो
सवरु साणि साईअ खे - जिनि सही सुजातो
वसे दीहं रातियूं - रांवल तुहिजे रूह में!

४- महिर कंदो मिसकोन ते - जो आहियां मजबूर,
दुखु मिडेई दूर - थोदा तुहिजे नाम सां!

५- दिलि रुपी दिलो वज्जे - वज्जे सुहिणी पेई सितार
कामिल जी कूदरति जा - कहिड़ा कथियां पार
अहिड़ा मित्या सृजणहार-जिनखे जगु द्विसी ठरे प्यो!

६- सुन्हरी सुरंग अथई सोन जियां-लंगो पउ तू पारि
दर ते बीठलु अथई दरवानु - काम क्रोध अहिकारि
इन्हनिखे तू धिकारि-त लालु लहीं तू लखनि जो!

७- द्विसी इशारा इशक जा -

मुहिजूं अखिरियूं पेयूं त खुली
समुझी सधियासीं कीनकी - प्रीतम जी बोली
हाणे इहा प्रोली - पाणेही समिभाईदा प्रेम सां !

८- सुम्ही पेई हुयसि सेज ते-मुहिजे दोस्त दिनो दोदार

६- खोले कनि खरा कयाई-कयाई सुरत मुहिजो सुजागु
चयाइ बुधु अनहद जो आवाजु -

दसियाई रस्तो वेगम नगर जो!
७- बुधो मुरली मोहन जी - अंदरि खुशी समाई,
अखियूं रखी अखियुनि में - लंवि सच्ची लाइ

हाणे अची कनाई-त जाइ जोड़ीदियसि जीअ में!
१०-टुबिकी लगाए टोबो बणी-तहिते राजी धिए धणी
मतां चई मंजिस आहे घणी-मेलो करे हिक पल में!

११-चित सां चखों चोरि-जीअं आतणि ओटो न धिए
तंद तंद सां वेही जोड़ि-जीअं बोहि मुरिको न बढे!

१२-जहिते नजर नाम जी - भलि करोड़ें अचनि काहे
भलि रहनि वाजा बजाए -

पर करे सधिया कुभु कीन की!

१३-सिक सदे दरियाह में - मां दियां शाल टूवी
गोतो खावां गैवि में - जो लहां लालु लुटो
रहां शाल कुटो - दर्दबन्दे हिन देश में!

१४-सतिगुरु दोन दयाल - अजु आयो मुहिजे आदो
सुतल खे सुजागु करे - अची धिहिलियाई गाटो
भगलु हीउ भांडो - साहिवु भा सजो - यो!

१५-सरतियूं सतिगुरु साइत में-छदियो सु

क्याऊं नरपु लोक मां - कर्म फासि कटे

सन्सा सभु सटे - न्याऊं बेगम नगर में !

१६-राम सदे नाम जो - घरिबो जिनि ध्यानु
मिटी नियुनि अंदरि मां - अविद्या जो अभिमानु
तिनि खे श्री भगवानु - सहिजे ई मइलुमु पियो!

१७-सूफियुनि वजायो सुरन्दो - भ्रजु उयो आघीअ राति
सिक मंझां सद्विरो करे - मूखे वेही द्विनाऊ द्वावि
पी थियसि मुश्ताक - प्यालो प्रेम खुमारि जो!

१८-प्यालो प्रेम खुमारि जो - मूखे सतिगुरु प्यारियो
चाढ़े नशो नाम जो - दोषो अनुभउ जो बारियो
द्वातर दर्शनु देखारियो - अचो आत्मु देव जो!

१९-गंगा जल इशानां सां - पाप ध्यनि था नासु
रोगी मरीज दुखो पिणि - वजनि हकीमनि पासि
संत समागम हरी - कथा - कटे चौरासी फासि
दासी थीउ न उदासु - रहु ईश्वर जे आसिरे!

२०-पाए ज्ञानु गुरनि जो - मिठे अंधेरो अज्ञानु
स्थिति रही अंदरि में - छद्दि अजायो अभिमानु
लहु आनन्दु अंदरि में - साखी थीउ सुजानु
दासी चढ़िही निर्वाण - अलखि पदु अवाचिजे!

२१-सच्चे सतिगुरु देव जी - महिमा केरु करे

वेद भी कथे वियाँ - कवि ग्रंथ भरे
कोई इन्हीअ सड़क ते - प्रेमी पंधु करे
दासो सिक धरे - पाए पार अपार जो !

२२-बो पीए प्यालो प्रेम जो - सो ई आ मस्तानु
अचे कीन उन्हीअ जे - अंदरि में अभिमानु
भुले कीन भ्रम में - कदहि हू भगवानु
धरे दिलि में ध्यानु - अठई पहिर अंदरि में !

२३-जेके आया सतिगुरु दरि ते - रखी पूरो बेसाहु
कूड़ि - कमाईनि कीनकी - रखनि सन्धो भाउ
रहनि बेपरवाहु - लुटनि बुटनि कीनकी !

२४-जे अयई स्वाहिश खरीद जी-त सौदो करि सही,
पेही डिंसु पाण - में - लोचे लालु लही
बजेई दुखु लही-तुहिजो पलउ पकिड़ींदो को नको !

२५-जे हुजेई खासि खरीद जी-त बियनि खे कीन बुधाइ
धिरी पहिजे घटि में - लंबि लालण सां छाइ
अहिड़ो पटु पाइ - जहि सां पसीं प्रीअ खे !

२६-अमरु प्यालो जिनि पीतो - सहि जगु खे जीतियो,
कठे कुधनि 'कर्मनि' खे - अजबु रंग रतो,
रहे सदा मतो - हरदमि पहिजे हाल में !

२७-पाए कफिनी नाम जी - द्वे होको हक संदो

- भलो या मंदो-सभु सज्जन जे साम्हें!
 २८-फकीर बणी फिकर मिटाइ - रखु न गैर गुमानु
 वबी पउ शरण संतनि जे - त मिटेई अभिमानु
 पाए पदु निर्वाण- वबी जोगु कमाइजि जगुत सां!
 २९-जागो जपियो जिनि राम खे-दुख तिन्ही जा दूर ध्या
 लग्ने लेपु न तिनि खे - जे आहिनि भरिया भरपूरि
 कष्ट निनि जा काफूरि-जे मिल्या महद जिननि सां!
 ३०-पाए पर पखीअड़ा - उद्विरी वबु आकाशु
 जिते तुहिजा सुप्रीं - वबु उन्हनि जे पासि
 थी दासनि जो दासु - जोगु कमाइजि जगुत सां!
 ३१-जे भाई गुरुमुखु थियां - त वचनि गुरुनि जा धारि
 पहिजे वेही विजोद में-तू ध्यानु घणोअ जो धारि
 अहिड़ो करि का कारि - जहि सां पसीं पाए खे!

“वन्दना”

- १- सतिगुरु मूं निघर में - न को बलु न को बुधि
 मनु तनु वाणीअ सां - सदा रहा अशुद्धि
 लालण लहु का सुधि - दीननि ते दया करियो!
 २- महिर संदा हथिड़ा - शल रखी महिवु मूं ते
 ज़ाणी जूठि जगुत खे - रहां शल उते
 शेवा करियां सिक सां - हुजनि शल जिते

मनु कइहि न भेटिके-बेबी देरो करि रांवल देश में!

३- वलिशयो बूदि सां बाबेल - पत्क न धीमि परे
द्विगी दुखु संसार जो - मुहिजो देलु दरे
पसो दशनु तुहिजो - मुहिजो मनु ठरे
हाणे अचिजाई काह करे-मेलो करि मिसकीन सां!

४- सभेई आमिरा छट्टे - आयसि तो'हरि मां दातारि
बुधि आद गरीब जो - कंनु देई करतारि
हाणे मिल मुहिजा मनठार -

मनु मिन्य मां मिसकीन जी!

५- महिर करि मिसकीन ते-मुहिजा मोहेन मिठा मनठार
दिल मां दुग्रा थो निकरे-करियां सच संदो सीगार
आउं वलां बुलिहार - सतिगुरु तुहिजे नाउं तां!

६- तो चिन भायां वावला - धया मिडेई धूड़ि
महिर करियो मिसकीन ते - आहियां मां मजबूर
थोदा दुखिरा दूर - जे दासी धियां तो दरि जी!

७- दुखियुनि जा दातार - दे दुखियुनि खे धीर
दुख मेटीं दुखियुनि जा - आहीं पोरनि जो पीर
अहिड़ो मीरनि जो मीर - दुखी दीनु सहाइ धियो

८- अठई पहिर अदर मे - धरियां मां तुहिजो ध्यानु
कोरे कटे कढी छडियां - अदर मां अभिमानु

त नूरानो नूरां - गगन भण्डल में मां पसां!

६- उथंदे विहंदे अखिरियुनि में - रहे तुहिजो जोति
साहिब सचा बियो न दिसां-तूं सभ में ओति प्रोति
मुहिजो अझो ओटि - तूं ही तूं मुहिजा सतिगुरु!

१०-अठेई पहिर अंदरि में - ओरियां तोखे शाल
जोति जगाए जीअ में - कयो तो आ कमालु
शाल न भुलायां भालि - जे तो भुलाया बाबिला!

११-तन्दु करे सकिछी - द्वाढी करे दोरि
वेही ओरियां ओर - मेलो कदियसि महिबूब सां!

१२-बचषनि विजायमि खेलनि में - लधमि कान संभार
कयमि कमाई कीनको - जो दिसां तो दीदार
हाए जल्दी मिलु मनठार-हीओं सुधिरि मूं पवे!

१३-दुखनि काटणि हारि - सतिगुरु दीन दयाल तूं
बुधि - अर्जु बान्हीअ जो - कनु द्वेई करतार
कटिजि मन ऐं तन जा - दुख दर्द आजार
किरयसि अचो तो द्वार-ढकि निमाणी ढकिजि तूं!

१४-अथमि आश अंदरि में - मन मिलन मूं प्री
रातियां डीहां रहनि रूह में-सनु पलु न परे पियनि
जे दातरि दूर रहनि -

त मुहिजा प्राण निकरियो वजनि!

- १५-नेणनि में नूरु जे हुजे - त नशो रहे नाम जो
 न त नूरु मिडैई कूड़ - जो बासाए विषयनि द्वे!
 १६-निगुंण निबुली आहिया - असुलो कांधि - किनी
 पियसि पमारे तुहिजे - छद्विजि, कीन छिनी
 सतिगुरु टिन्हीं लोकनि में - आहीं - शाहु गनी
 द्वे भगिती भाव भिनी -

त पियां सुरही सरतियुनि विचमें!

- १७-निगुंण निबुली आहिया - निमाणी निधरं
 भेरो हिन झान्हीम जो - साई सेतरं करि
 सतिगुरु लोक टिन्हीं में - रखी नालि नजरि
 पारो द्वेई वरि - त पियां सुरही सरतियुनि में!

- १८-निगुंण निबुली आहिया - असुलो ऐबि भरी
 मालिक तुहिनीम महिर सां - वंदसि पारि तरी
 चवै दासो कृपा करे - दिसि जो सोलि दरी
 द्वे का द्वाति जरी - त पियां सुरही सरतियुनि में!

- १९-ददंबन्दी दरि ते खड़ी - अजु पेई बुकारे
 महिर करे मालिकु मूं ते - शल नेण खणी निहारे
 इहे तोर तिखा मारे - जेके परिचो कराइनि पल्क में!

- २०-ददंबन्दी दरि ते खड़ी - हाणे पलि पलि पुकारे
 जोउ बले यो जोश में - मूंखे सिक धणी सारे

अन्नी प्रीतमु प्यारे - प्यालो प्रेम खुमारि जो!
 २१-असुरु वेले उथी करे - वेही करि अभ्यासु
 मनु मालिक खे द्वेई - करि कारजि पहिजां रासि
 बणिजी दासनि जो दासु-वजी शरणें पउ संतगुरुजे!

२२-आयसि तुहिजे आसिरे - छुट्टे वी सभु आस
 दुखनि दूहां दद जा - शल पवां प्रीं पासि
 आहियां तुहिजी दामि - कारी तोड़े कूझी महीं!

२३-दुखनि दूहां दद जा - बुरे अंदरि में आगि
 मेलो थिए महिबूव सां-मुहिजी मुरत थिए सुजागु
 वठी विषयनि खां वैरागु - शल पवां पासि प्री जे!

२४-असुरु वेले उथी करे - करि प्रभुअ खे पुकारि
 महिर करियो मिसकीन ते-त घञानि सभु विकारि
 रातियां द्वीहां रूह में - रहे तुहिजी त पचारि
 जीअं वियो न करियां वीचार -

रावल वसे मुहिजे रूह में!

२५-हाणो सहजे आयसि तोड़े - सुहिणा सृजनहारि
 ठाहै पायां हारु हथनि सां-तूं नेणि खणी त निहारि
 ततलु हृदो ठारि-मुहिजी लंवि लवि जीअं लालु थिए!

२६-जीअणु चाहीं जे जगु में- त रहु हरदमि होशियारु
 पाए पांडु गुिचीअ में - त करि इहा भरिदासि

- शल प्रीं कंदा पासि - कनि दाखिलु पहिजे देश में ।
- २७-उथी असूर; वेले - तूं - जागो धीउं; मुजागु
बुधिजि अनहद रागु - मुखु मिडेई माठि में!
- २८-मुख मुहिजे में मिस्रो - जो - रटियां पेई रामु
अठेई पहिर अदरि में - कयाऊं इहो अन्जामु
घरु त तुहिजो आहे - वेगम पुर जो धामु -
आउ पो प्यालो जामु-दुपु डिजाइं दुराही देश जो!
- २९-मारे मनु मुवासि खे - थियां गोली दरि गुरुअ जे
सहिर करे मिसकीन ते - शल मुंहंडो डेलारे .
ततलु हृदो ठारे - पसां, पहिजे प्रीअ खे!
- ३०-पातमिं गेरुथ रता कपड़ा-मनु न कयुमि साफ़ु
कीअ कंदो माफ़ु-मंदायूं मां मिसकीन जूं !
- ३१-मनाया जहि मघरा-गर मनु मनायो कीन की
मयो मुनायो त छां ध्यो-पर मटियो न मन जो मानु
रखी न सुधि मुहायु जी-कीअ परचदो प्रभू पाण
रहंदसि जे अणज्राण-कीअं कामिलु मूसा खेल कंदो !
- ३२-जे कतीं तां कंव - अशियां तोरीदह तिसा
सेर - सद्दाइज कीनकी - सद्दाइज हरदमि पाउ
अहिडो रछु भाउ - शल आशिकु पहिजो मूं करनि !
- ३३-मालिक मूं ते महिर करे-हाणे दमजी न ल

- ३६- तुहिजो ओट दयाल-कंधु खणां कीजं काध मां,
जहिड़ी तहिड़ी-पुतिर जो - पीठ करे प्रतपालु
नंगु-ढकिज पहिजे नांव जो-द्विसअ न मुहिजा अफाल
करुणा नथ कृपाल - हयु रखिज महिर जो !
- ४०- बाउ त घुरा अदलु-फजल घुरां यो फोज गंज
खासो भगितीअ प्रेम खां - आहियां कमि अकुल
नर-आधारन आधार तू-निबलन जो तू बलु
मति हीणोअ हलिचल-द्विसिजन दिलि दरियाहतू !
- ४१- चौधारी भरियल आहियां - ऐवनि में गुरु
नकी सावुण साण, मू- नकी निमल जलु
खर्च नकी अथमि खंभ जो - नकी ब्राह्म बलु
भाल भुलाए भलि - नजर सा निमल कजाइ !
- ४२- बुद्धंदीअ छे करतार - बिरद सुवाणी पहिजो
तिरकणि मां भी हथ डेई- तार मझां तू तारि
हयु रखिज कृपा संदो - अवगूण कीन निहारि
आहे तुहिजो आधार - न बियो को आसिरो
- ४६- जाणो तो समर्थ - कारण अच्छो अत्गुरु पियसि
खोचे पहिजे प्यार सां - हेत मझा रखु हेयु
पतत उधारन भई हरण - चवे हर ग्रथ
सरोर रूपी रथ - सत्गुरु कहु कराह

- ४४- सतगुरु अची अधीन जा-सुण तू सट्टरा सुवाल
दिलि मांदी दर्शनु रे - द्वे दीदारु दयाल
महल मिलिकियतू माल-घोरयां तुहिजे नांव तां !
- ४५- सतगुरु मूं अबोध जो - वरांयो वारो
जानि जियर विरह वाहि में - साढ़े थो साड़ो
हाणो द्वियोमि द्वेखारो - सीने अंदरि सेज ते !
- ७६- सतगुरु तुहिजे प्रेम जो - कहिदो करियां बयानु
कुसिजी विया केतिरा - मुहब्बत मंझि मैदान
गरक मंझि गुर ग्यान-रता रहनि लंव लीन थी !
- ४७- सतगुरु तुहिजे विरह में- केई मरी थिया मांदा
पल पल पुकारनि पसण लाइ-नांहि विरह खां वांदा
हृदम हेकांदा - चखों चोरीनि चित सां !
- ४८- हिन बंदीअ वेहोश जी - सतगुरु सुणो पुकार
दोहं कया मूं केतिरा - बख्शयो बख्शण हार
नंगी पहिजो नंग - सुजाणिज सरदार
बाझ कयो बाझार- दासीअ ते का कुर्व सां !
- ४९- खोटो खरा साई-आहियां तुहिजे आसिरे
झीं द्राण दूदनि खे - बुखिया पियो त भरीं
हाणो मूंते महिर करे- मलो करि मिसकीन सां.
- ५०- कतियमि कान कोदीअ जी-उणण उभो ई न थिए

- ५०- वाझाईं देवरिहय थिया-कीअं पटुचां पारि पिरिं अजे!
- ५१- साहिब तुहिजे दर ते-थी देवी (दासी) बाडाए,
महिर करियो मिसकीन ते-खाली झोली भराए,
अहिड़ो वरकु वराए-रखी अखियूं अखियुनि में!
- ५२- सतगुर कीन विसार - अवगुण हार अधीन खे,
आउं गूनाहनि में भरियल-तूं पहिंजो बिरद सभारि,
शल हरदम हाजिर रहा- अची अन्हांजे दरिबारि
हाणे दम न थी हिकु धार-मतां रुअ देई रहिजो, वज्जो!
- ५३- हिकु भूंध भाड़ो-बियो आहिन कहिरो कुन घणा
तो विन बियो मूं न समझे - सतगुर सहारो
चानण नाहे, चोतरफ - ऊंधहि अंधियारो
सिज जो उजियारो- करे सेव मां कटु तूं !
- ५४- पाणो लहवारो - मुंखे वज्जिणो आ मथे
नकी सढ़ह आ साणु - न सूंहों सांधारो
नकी बुलु बांहं संदो - नकी डोकरु कारो,
सखणीअ जो सहारो वारु मुहिजो गुरु तो मथां!
- ५५- ज़ाणो समर्थ तोखे- धारण-अची सतगुर पियसि
खेखे पहिजे प्यार सां - हैत मंजां रंखु हयु
पतति उधारन भय हरनि - नालो चवे ग्रंथ
सरीर रूपी रथु - सतगुर कटु कराह मां !

५६— तो बिन आहे कोनको- अलख मुहिजो आसिरो,
ढकीदे तू ढोलणा - शरण पर्ईअ खे छो न,
त्रिलोकीअ में तो समान-द्विसिजे थो वियो कोन,
कदहि भुलियल जो न-लेखो लछण जो कजाइं!

५७— दरु छद्वे दातार तुहिजो - कहि दरि दाहीं थियां,
केर बुधंदो तो बिनां - गरीबनि जो आबाजु
रखु अची तू लाज, साधुनि ऐं संतनि संदी !

५८— एदा पाप भारी - जेदा मथे जा वार
गुणो सघंदे कीनकी - ओं साइं सरजणहार
हाणे लाइ बंदीअ तां वार -

मां दासी तुहिजे द्वार जी !

५९— बुछड़ी आउं वंदी - आहियां कमीणी केर
दोरियम डूंगर केतिरा - केई गस ऐं घेर
मिलिया शेरऊं शेर-जिनि दिठे आन्नद थियो!

६०— गेरब खे गरकू करे-वबी पउ शरण सतगुर के
रखी हथ हिमथ जा - कंदुइ न कदहि परे
तोखे कंदो ओरे - ओरे भुलाईदो कीनकी!

६१— अयई जे चाहू चित में - वबी प्रभूअ सां परिनु
पइसो पाई ना लग्गे - ना को थिए खर्चु
पाइ पलव में सचु-ते सतगुर साम्हें स्ततु थी !

६२- प्रभू तुहिजे जे म - में - मां हरिदमि संस्तानु
 डे दासीम खे दानु- मतां सिकंदे ई मरी वनां-!

"रमिज"

- १- सत्गुर तुहिजे दर्शन लाइ-रहां पल पल में परेशानु
 महिर करे मिसकीन ते - दियो को सचो दारुणु
 पी धिया परवानु - मालिक तुहिजो मीज में!
- २- 'दिलि थो दिलबर लाइ-मुहिजो दमि दमि दाहू करे
 कइहि मिलदियसि नहिबूव सां-

मुहिजो रग रग आहू भरे
 गाउ बु ठे पेर भरे-मेसो करि मिसकीन सां!

- ३- आउ त ओरियूं पाणमें-मुहिजां महिब मिठां मनठार
 रग रुअनि तो लाइ-पल पल करियां पुंकार
 हाणे दर्शन डेई दिलि ठारि-

न त जोउ जलाइंदुसि जोष भै!!

- ४- अठई पहिर अंदर में - तूं ओरिज अलख खे
 कीन बिजाइब हिक-घड़ी-नकी बिजाइब पलिक
 दिलबर ठकीदइ ठक-ओखीअ बेल मची किये!!
- ५- बिही तन मन धी - करि इहो बीचार
 मारे मनु मुवास खे - ततलु हिरदो ठारि
 डीओ डीदइ ग्यान जो - नेनी अंगरि निवारि

- अहिङो करि तूं कारि-दाखुल कंदइ पहिजे देस में!
- ६- सतगुर तुहिजोअ सिक में-मां मरी थियसि भोगी
अथमि उमेद अंदर में - त जागाइंदो जोगी
आहियूं रोगी तोड़े भोगी-प्रेम देई कंदो पहिजो!
- ७- खपेई त जे वैरागु - त वठु वैरागु जी बाट
घिरी पहिजे घट में-तूं गोल्हि जोगियुनि जा घाट
हाणो ठाहे अंदरि ठाति-त पसीं पहिजो पाण खे!
- ८- कढी कूड़ कपटु-वेही दिसु विजोद में,
कीअं सजुण तुहिजे साम्हूं-खिलंदो खैरु करे,
मांदो आ मोहन तो लाइ-पियो सिक मां सद्गु करे,
दिसु दिलि जो दरु खोले-होति त तुहिजे हंज में!
- ९- ओरि अंदरि इऐं - जीअं वजे तन्वूरे तार,
वठी वागूं वारिस जूं - तूं वेही नेणें निहारि,
दिसी पहिजो पाणखे-तूं गुझ मंझि गुजारि,
सुहिणी सच्ची दरिबारि-आहे तुहिजे अंदरि में!
- १०-छो पछाड़ीं पाणखे - मोड़ह मुकामनि में,
जिते न पवंदइ पाछो - नकी मिलंदइ थाऊं,
पुछी पहु प्रीअ जा - लोचे दिसु लकाउ,
पोइ भटि चवंदइ आउ, खुशि थी विहूं खट ते!
- ११-सुज्जारी सच्चा संत - जिनि पातो-पेरु हिन पर में

प्रोत जिनि जो रीति सा - सांढे सुहिणा धियनि
उहे था अधनि - जिनि रोभायो राम खे !

१२-‘राम राम’ हरिको चवे - ठगु ठाकुर ऐं चोर
चढ़ाओ जिनि गुरनार ते - साताऊं गजिगोढ़
इंद्रियूं तिन अंदरि कयूं - मतो महब्वती शोर
आयो उते मन मोहन मोरु-टलन्दो पहिजे ठोर सां !

१३-अथई भक्ति महल जे - तूं ब्राह्मिर कोत बाझाइ
वठी कुंजी कुरव जो - तूं दरि दिलि जो लाहि
वेही अंदरि बाझाइ - कीअं रावल करे यो रामरी !

१४-मवें सज्जण साम्हूं अववि - पर न फुंढे मूं मनु
पर जे दुश्मन काह कनि - त दि न लुट्टे मूं मनु
अहिड़ो मनु बदन-जो वजर खां बधि बाका करे !

१५-हकल डेई होति - यो तोखे ललिकारे
हणी नगारो नोहं जो - यो नाघु मिवारे
झोओ अंदरि ब्यारे - पसाए जोति प्रीअ जो !

१६-होति तुहिजे हृदे में-यो करे हर हर हुबिकारि
उयो झोओ ब्यारि - सुखो यो सुम्ह सेज ते !

१७-घटि घटि मे गोविंद अथई-रग रग में तुहिजे रामु
पल्क पल्क में पमु प्रीअ खे - अथई इहो मन्जामु
पहुचाइंदो घर घामु - देरि न लाये दमि जो !

- २३-उयी आधीअ राति जो - तूं गोल्ह गिली वेही,
अथई तुहिजे ओद्विरो - तोखे कलि केही
हाणे डूंगर देही, वडु मुल्हों महंगो सुप्रीं !
- २४-मिलणु चाहीं महिवूव सां - त प्रेम पोशाकूं पाइ
घिरो पहिजे घटि में - बाहिर कोन वासाइ
आयलु वझु न धिबाइ-मतां पोइ पवेई पद्धिताइणो !
- २५-हरिको करे वाखाणि - को अंदिरां त को बाहिरां
घिरो पहिजे घटि में - को आतो जगद में पाइ
अहिदी लंवि साइ जो मोटी मोटे कोनकी !
- २६-अंदरि आहुता जिनि - सगुं डोहं राति ओ
रइनि ऐं रहमनि - बाहिर बाफ न कनि
गोल्हयो प्या गोल्हमि - पहिजे अखिऐं पाणखे !
- २७-बुधो त बुधायांव - हिक कहाणो कामिल सदी
काहे आयो कुबं सां - महब्वत सदी भणी
पियसि आउं वणी - दासी दासनि संदी !
- २८-जे वेठी आहीं दरियाह ते - तडु कंधी किनारो
जे पडुचिणो अथई मारि - त पफिरि मलाह पनारो
रखु पेरु प्रेम सां - वडु साहिबु महागो
वही तिखी वीर धो - आहे सागर उभारो
कन ककर तहि में घणां - आहे उं नि अंजिगारो

पाणेही प्यारो - पहुचाईंदो पारि दे!

२६-धरतोअ जहिडो धीरजि सिखु-संतनि जीयां सच्चाई

जे आयो आहीं जगुत में - त सफिली करि कमाई

छद्रे लाफ अजाई - धिरि महव्वत जे मैदान में!

२७-माणि फक्रोरा - मौज मालिक संदी

घनु लाइजि ध्यान में - ब्रिया कमि करे फिटि

केई रंग दिठा - आशिकन जी त अइह में!

२८-ज्ञान विवेक वीचारि जा-बुधिजाई पावा चारि

पाए पदु अपार - मेलो करि मिसकीन सां !

२९-वठी वाट वैरागु जी - छदि विषयनि जा वीचार

की खाधो, की पातुइ - के कयई वीचार

पाए आनन्दु अपार - पहुचिजि प्रेम नगर में !

३०-ज्ञानु बताए चुपि करि - अपि न चोरि

कहु न बाफ़ बाहिर - अंदरि वेहो ओरि

स्मरणी नाम जी सोरि - न त ब्रतो वेंदव विखरी!

३१-जे चाहीं जीअरो हुजां - त मन पहिजे से मुण्ड

खोले खुशीअ सां गुढि - धिरी पउ तू घाट में!

"बहार"

- १- आई मुन्द बहार जी-अजु तनु मनु थियो गुलिबार
सखियूं रखी रहिबर में - नो करियां न पचारि
लंवि लवि मसि सतार - हाकमु संदी होंग जी!
- २- आई मुन्द बहार जो-खिरी गुलफून थिया गुलिजार
चाढियाऊं नशो नाम जो - थो हृदे में हृदिकारि-
दिमां नेण भरे करे - थियो प्रीतम जो दीदार
थो माजनि जो इनकारि-वगो बाजो बहिदत जो! !
- ३- आई मुन्द बहार जो - थो हृदे में हृदिकारि
पसण लाइ प्रीअ जे - कयां कोयल जीयां कूकारि-
मिलु मोहन मिठा मनठार -
- तोसे जाइ द्वियां पहिजे जोअ में!
- ४- आई मुन्द बहार जी - अजु वरियो मुहिजो भागु
देई इशारो आत्मु जो - मूंसे सतिगुरु कयो सुजागु
बयाऊं गोल्हे लहु पहिजो भागु-छड़े आत्स ऊंघ छे!
- ५- आई मुन्द बहार जो-टिरो गुल फुल थिया गुलिजार
करे दसंनु दाता जो - खशि थिया बुढा धार
आउ बजा बलिहार - सतिगुरु तुहिजे नाउं तां! !
- ६- आई मुन्द बदार जी - थो रग रग में राहत
बुधी मुरली मोहन जी - डिठी सूंहं भरो सूरत

लगी हींअं मंझि हैरत -

जहिजो चढ वांगे चमिकारु थियो!

७- आई मुन्द बहार जो - अजु फगुण फूलारियो
चमन में चांडाणि थी - मिल्यो सतिगुरु सूहारो
वचननि जी वर्खा करे - जहि मनरो आ ठारियो
थियो लायो सजायो - मेलो थियो महिबूब सां !

८- आई मुन्द बहार जो - थी वेहदि बहारी
गुल फुल वाग बहार थिया - चढी खूबु खुमारी
सुका वण सावा थिया - खुली वेहदि जी बारी
सतिगुरु कई सारी - सुवाली खाली ना वरे!

९- आई मुन्द बहार जो - गुल फुल थिया गुलिजारु
वही नदी पिये खीर जी - कईसरि मंझि अपारु
दे टुविकी को टोवो वणी - चढी खूबु खुमार
को पेपे पीअण हारि-हिति हाजति नाहे हीणनि जी!

१०- आई मुन्द बहार जो - थी हृदे में हृविकारि
गुलु गुलाबी दिलि सदो-अजु खिडी थियो गुलिजारु
जहिजी खुशबुइ आहे अपार -

मुहिजी लंवि लंवि सतिगुरु लाल कई !

११- आई मुन्द बहार जो - कई गुलनि गुलिजारी
टिडी वाग बहार थिया - खेली होलो गिरधारी

भरे पिचकारी - मूँखे प्रीतम हँई प्यार मां!!

१२-आई मुन्द बहार जो - फगुण फूलारियो
अठई पहिर अंदरि में - बजे वीहें जो नगारो
दिसी अजबु नजारो-मुहिजो मेलो थियो महिबूब सां!

१३-जेके खाइनि मेवा हिन बाग जा-से गहन बाग बहार
मस्तु रहनि से मोज में - चढी नेणनि, छुमारि-
से त दाता जे दरिबारि-दाखिल पिया ब्रान्हा बणी!

१४-अठई पहिर अंदरि में - करियां दिसवर-जो दीदार
वेही पहिजे विजोद मे - दिसां चेतन जो बमस्कार
अहिड़ी अचे त बहार - जो मुझकां पृथकां कीनकी!

१५-आई मुन्द बहार जो - कयो सतिगुरु मूँ में बासु
पेही दिठो मूँ पाणमें - प्रीतम जो प्रकाशु
भम पिया नासु - लाँव लवि मुहिजी सासु पी !

१६-आई मुन्द बहार जो - कयो सतिगुरु बशारो
बयाई अखियूँ अंदरि करे - दिमु अमृभउ नजारो-
कराए आत्मु दीदारो -

मूँखे दाखिल कयाउं पहिजे देश में !

- ८- सतिगुरु तुहिजे दर ते - अचनि सभु जाति
हिन्दु मुसलिम सिख ईसाई-बार बुढल मदें ऐं मा
लालण अघायूं - वेनितियूं त अधीननि जे
- ९- केद्री करियां नदई - मां त सतिगुरु देव जे
आत्मक विद्या द्वेई - जहि अविद्या मिटाई
मनु मन्दर रोशनो धियो - रही न ऊंधाही
दासी ममाई - मुरत सदा सरूप में !
- १०- दाता तुहिजे दर ते - जो रखे पुखतो पेर
पोइते निहारे कोनकी - वणी शेरनि जो शेर
उते अची सांझि सवेर - नगु सुबाणे पहिजो !
- ११- सतिगुरु मुहिजा मुहिणा-हाणे बारि अंदरि द्वीओ
अचो पाइ लीओ-जो अवदा ऊंदहि उदामी वने !
- १२- सतिगुरु मुहिजा मुहिणा-तोतां तनु मनु घनु कुर्बा-
शन जपियां तुहिजो नांउ-ब्राह्म कजाइ ब्रान्हीअ ते
- १३- पिए पुधायमि तो लाइ - धूंधर घटिरयूं गांव
अची पट्टतसि थांव-आजी धियसि दुखनि खा !
- १४- मिक त सतिगुरु मुहिणा - रगु रगु में आहे
इहो ददुं दिलि जो - केरु सघे लाहे
कहिखे ताकत नाहे-रगु दया करि दयाल त.

२६- सतिगुरु पहिजे देश में - करि सेवा में मन्जूर
भाव भगितीअ जो दानु देई -

करि भगितीअ में भरिपूर
आहीं नूरमि जो नूर -

करि आसणु मुहिजे अखिडिनि में !

२७- तूं सज्जणु तूं सुप्रों - तूं पीरनि जो पीर
खपरु खणो आयुसि तुहिजे दर ते-

द्वे विख्या, करि न दिलिगीर
मोटी वींदियसि कीनकी - ओ मोरनि जा मोर
कहिड़ो तूं आ फ़क़ीर-

तूं त राजा आं मुहिजे राजु जो !

२८- सतिगुरु मुहिजो सुहिणो-आहे सदा परि उपकारी
खाए खाराए जगुत खे - आहे सदा सुख कारी
अहिड़ो भगुतनि हितकारी-मिलियो पूरव जन्म सां !

२९- द्विठमि जोगी जोगु जा - द्विसियाऊं जुगिती ठाहें
वेही द्विसु विज्जद में - झाती जिगिरु पाए
लालणु थो लिखाए- अजबु जोति अंदर जी !

३०- जोगी द्विठमि जोगु जा - अंदरि पहिजे पेही
द्वियनि द्वाणि द्वातार - शल वठां वेही
साहिबु सनेही - मूंसां गदिया सुप्री !

پوک پڇائي راس ڪيا - اهي ڪم ڪيا ڪرتار
 آنءُ وڃان ٻلهار - جنهن ڪارج سڀ راس ڪيا!
 ۲۱- ستگر تنهنجيءَ جوت ۾ - آهي جهلڪ الاهي
 سورج چنڊ چاهي ڪون - ڪيتري روشنائي
 پولا لڻ تنهنجي لاءِ ائي - اندرون ڪي اکر يون ڏئي!
 ۲۲- ستگر جي اکرين ۾ - آهي عشق الاهي
 جنهن آهي اک اڙائي -

تنهنڪي سانڍي پنهنجي ساهه ۾!
 ۲۳- ستگر ڏني آسٽي - ويهي ڪراپياس
 ماري من مواس ڪي - بڻبي داسن داس
 ڪري ڪرپا ڪامل خاص -

داخل ڪندو پنهنجي ديس ۾!
 ۲۴- ستگر جي نام ۾ - آهي طاقت الاهي
 جڀي جو سک سڄيءَ سان - ڪڍي پيائي ڏئي
 جو ڪري سڄي ڪمائي -

تنهن ڪي داخل ڪندا پنهنجي ديس ۾!
 ۲۵- ستگر منهنجو سهڻو - جيئن گنگا جو جل
 مون نمائيءَ نيل ڪي - ڏي ٿو سائين ٻل
 آهي سیتل ۽ نرم -

هن جو ستگر آهي سر ٿيون! منهنجو ستگر و

۱- سگ ته ستگر سهڻا - رڳو - رڳو - هر آهي

اھو درد دل جو - کير سگھي لاهي
کنهن کي طاقت آهي - رڳو ديا ڪر ديال تون!

۱- ستگر منهنجاسهڻا - آهين هيون موئين جي کاڌ

آنءُ آهيان اڻڄاڻ - پري پلو ڏي پيار مان!

۱- جيو جنت پکي پنڇي - ڪيٽي نانڌ نماڻا

اچي تنهنجي در تي - سڀيئي وڪاڻا

چڏي سڀ ماڻا - نهي پيا تو در تي!

۱- چڏي در تو داد لا - ڪنهن در دانهي ٿيان

سڄڻ تو کانسواءِ - ڏسان نه در پيا

ڪلپت ڪڍي اندر مان - تو پنڇ ٿي ڪٿي ڪيا

سڀ نهي تو در پيا - پلو برو نه ڏسان ڪو!

۱- انڌرا اچن تو در تي - وري ٽنڊرا پيا ٿلن

ڏني منڊرن کي معافي تو - سڀ جا غم لهن

سڀيئي جيو اچن - ستگر تنهنجي در تي!

۱- ڪهڙي ڳالهه ڪريان - ستگر ديو پڳوان جي

انڌرن کي اڪريون ڏئي - ڏئي نيلن کي بل

آهڙو داتا جو در - جو سوال خالي نه وڃي!

۲- اڀري سلا ساوا ٿيا - ڪاڻل آئي جهاز

ناهي گولا ڳيان جا - ڪرو هنيئا هڪوار

- ۷- ستگر ټنهنجي در ټي - آيا سوين سوالي
ويندو ډټو کين، کني - ټو در تان خالي
لال ټنهنجي لالي - ډسي هرکو حيران ټيو!
- ۸- ستگر ټنهنجي در ټي - اچن سپ ذاتيون
هندو مسلم سک عيسائي - پار پدل مرد ۴ ماريون
لال ۱. گهايون - وينتيون ټه اډينن، جون. ۱.
- ۹- کيډي کريان وډائي - مان ټه ستگر ديوجي
آلمک وډيا ډيڼي - جنهن اوډيا مټائي
من مندر روشن ټيو - رهي نه اونڌاهي
داسي سماکي - سرت سدا سروب را
- ۱۰- داتا ټنهنجي در ټي - جو رکي پښتو پير
پوټي نھاري کبنکي - بڻي شيون جو شير
آټي اچي سانجهه سوير - ننگ سچائي پنهنجو
۱۱- ستگر منهنجا سهڻا - هاڻي پار اندر ډيڼو
اچي پاء ليڼو - جو اوډيا اونڌه اڏامي وڃي!
- ۱۲- ستگر منهنجا سهڻا - ٽوٽان تن من ڏن ڌربان
شل جپيان ټنهنجو نانء -
- ۱۳- باجهه کڻجانء - ٻانهيء ټي!
- ۱۴- ٻي پنجاير ټو لاء - گھونگھو گھٽو يون گانو
ټو ٿانو - اچي ٿيس دکن کان!

- ۱۱- آئي مند بهار جي - ڪٿي گلن گلزاري
 ٿري باغ بهار ٿيا - ڪيلي هولي گرداري
 پري پڇڪاري - مونکي پريتم هئڻي پيارمان!!
- ۱۲- آئي مند بهار جي - ڳڻ ڳولارو
 انهي بهر اندر ۾ - وڃي نينهن جو نثارو
 ڏسي عجب نظارو -
 منهنجو ميلو ٿيو محبوب سان !!
- ۱۳- جيڪي کائن ميواهن باغ جا - سي رهن باغ بهار،
 مست رهن سي مڙج ۾ - چڙهي نيٺن خمار،
 سي ته داتا جي دربار - داخل ٿيا ٻانهن بڻي!
 ۱۴- انهي بهر اندر ۾ - ڪريان دلبر جو ديدار
 ويهي پنهنجي وجود ۾ - ڏسان چيئن جو چمڪار
 اهڙي اچي ته بهار جو مشڪان ڪشڪان ڪينڪي!
 ۱۵- آئي مند بهار جي - ڪيو ستگر مون ۾ واس
 پيهي ڏنو مون پاڻ ۾ - پريتم جو پرڪاش
 پور ٿيا سڀ ناس - لنو لنو منهنجي لال ٿي!
 ۱۶- آئي مند بهار جي - ڪيو ستگر اشارو
 چيائون اڪيون اندر ڪري - ڏس انيتم نظارو
 ڪرائي آتم ديدارو -
 رنڪي داخل ڪيائون پنهنجي ديش ۾!

ڪن ڪڪر تنهن ۾ گهٽا. آهي اونڌا ٿيڻ يارو
پاڻي پيارو - پهچائيندو پار ڏي!

۲۸- ڌرتي ۽ جهڙو ڌيرج سڪ - سنتن جيان سڄائي
جي آيو آهين جڳت ۾ - ته سڦائي ڪر ڪمائي
ڇڏي لاق اجائي - گهر محبت جي ميدان ۾!
۲۹- ماڻ فقيرا - موج مالڪ سندي

ڌن لالچ ڏيان ۾ - پيا ڪم ڪري ڦٽا
ڪيئي رنگ ڏنا - عاشقن جي ته آڙاه ۾!

۳۰- گيان ويڪ ويچار جا - ٻڌجانءِ پاوا چار
پائي پڊ اپار - ميلو ڪر محبوب سان!

۳۱- وٺي واٽ وٺراڳ - جي ڇڏو شين جا ويچار
ڪي کاڌ، ڪي پائڻ - ڪي ڪيٽو هڻوار
پائي آڻند اپار - پهچي پريم نگر ۾!

۳۲- گيان بتائي چپ ڪر - چپ نه چور

ڪي نه ٻاڦ ٻاهر - اندر ويهي اور

سهرڙي نام جي سور - نه ته ورڻي ويندو وڪري!

۳۳- جي چاهين جيئرو هجان -

ته من پنهنجي ڪي مند

کولي خوشيءَ سان ٻڌي - گهري پوءِ تون گهاٽ ۾!

- وٺي ڪرو ۽ کان ميان - لوجي له ٿو ن لال ڪي!
- ۲۳ - اٿئي آڏي رات جو - ٿون ڳولھ ڳلي ويهي،
 اٿئي ٽنھنجي اوڏرو - ٿو ڪي ڪل ڪيھي،
 هاڻي ٿون ڪو ڏيھي، وٺ ملھئون مھانگو سپرين!
- ۲۴ - ملڻ چاھين محبوب سان - تہ پريم پوشا ڪون پاءُ
 گھري پنھنجي گھٽ ۾ - ٻاھر ڪين واجھاءُ
 آيل وجھن ۽ وڃاء - مٿان پوءِ پويئي پڇتائڻو!
- ۲۵ - هر ڪو ڪوي وا ڪاڻ - ڪو اندران تہ ڪو ٻاھران
 گھري پنھنجي گھٽ ۾ - ڪو جھاتي جگر ۾ پاڻي
 - اھڙي لنو لائي - جو موٽي موٽي ڪين ڪي!
- ۲۶ - اندر آيو ٿي جن - لڳي ڏينھن رات ٿي
 رڌن ۽ روئن - ٻاھر ٻاڦ نہ ڪن
 ڳولھيو پيا ڳولھن - پنھنجي اڪئين پاڻي!
- ۲۷ - ٻڌو تہ ٻڌايانو - هڪ ڪھاڻي ڪامل سنڌي
 ڪاھي آيو قرب سان - محبت سنڌي مٽي
 پيس آن ۽ ٻڙي - داسي داسن سنڌي!
- ۲۷ - جي ويٺو آھين درياءُ تي - وٺ ڪنڌي ڪنارو
 جي ٻھڇڻو اٿئي پار - تہ پڪو ملاح پٺارو
 رڪ - پير پريم سان - وٺ صاحب سھارو
 وھي ٿڪي ويو ٿي - آھي سا ڪر اُڀارو

اُنڙي پهر اندر ۾۔ شل وسي منهنجو ڪوٽار
ڪريان پل پل ۾ ته پڪار۔

شل نينهن نياھيان نات سان !

۱۹۔ اُنڙي پهرنت نيم سان۔ ويهي ڪريان ويچار
تن کي بڻائي تنبورو۔ ٺاھيان رڳن کي تار
پيھي ڏسان پاڻ ۾۔ پنهنجي دوست جو ديدار
ھلي داتا جي درٻار۔ مياو ڪريان محبوب سان !
۲۰۔ قائم رھي پنهنجي ڌرم تي ۔

جيئن رکان پختو پيو

هڪ مانگر آھن گھڻا ۔ ٻيا ٻاھڻ وارا ڏيو
ھڪ سنگر آھي شمشير ۔

جنهنجو آڌر آھي اڌين کي !

۲۱۔ سک شردا سان اچي پوان ۔ سنگر جي شرٽار
من کي ماري مٽي ڪري ۔

ھڪ ڪريان ڀرپوءِ سان پيار

تڏھن صاحب ڪندو سويڪار ۔

داخل ڪندو پنهنجي ديش ۾ !

۲۲۔ اول اُنکي سنان ڪر۔ ڇڻ ڀرپوءِ جو نان
پوءِ پوڄا پاٺ ڪري۔ ڪر سهرڻ ۽ ڌيان

- اندر يون تن اندر گيون- مٽو هعٻتي شور
 آيو اُٻي من موهن مور- تلندو پنهنجي ٿور سان!
- ۱۳- اٿئي منجهه محل جي- ٽون باهر کين واجهه
 وٺي ڪنهنجي قرب جي- ٽون در دل جو لاه
 ويهي اندر واجهه- ڪيئن رانول ڪري ٿو راسري!
- ۱۴- سوين سچڻ ساهون اچن- ڀر نه ڦڙهي مون من
 پر جي دشمن ڪاهه ڪن- ته به نه لڏي مون من
 اهڙو من بدن- جو وجر مان وڌ واکا ڪري!
- ۱۵- هڪل ڏيئي هوت - ٿو توکي للڪاري
 هڻي- ٺارو نينهون جو - ٿو ناڪ ناري
 ڏيئون اندر ٻاري- پسانجي جوت پرينءَ جي!
- ۱۶- هوت ڪنهنجي هردي پر- ٿو ڪري هر هر هڪا
 اٿي ڏيئون ٻار- سڪي ٿي سهم سڀڻ ٿي
- ۱۷- گهٽ گهٽ هر گوبند اٿئي -
 رڳو رڳو هر ڪنهنجي ر
 پلڪ پلڪ هر پس پرينءَ کي- اٿئي اهو اند
 پهچايندو ڌر ڌار- دير نه لائي دم جو
- ۱۸- نيم سان- اچي سڱر در تي -
 نيم سان ڪريان دي

۳- آء تہ اوریون پاڻہر۔ منهنجا مصعب منا منٺار
رڳون روئن ٿو لاء۔ پل پل ڪریان پڪار
هاڻي درشن ڏيئي دل ٺار۔

نہ تہ جيء جلائيندیس جوش ہر!!

۴- اٺئي پھر اندر ہر۔ تون اورج الڪہ کي
؛ کين وڃائج ھڪ گھڙي۔ نڪي وڃائج پلڪ
دلبر ڏکيندء ڏک۔ اڙ کيء ويل اچي ڪري!!

۵- ويهي ٽن من ہر۔ ڪر ايھو ويچار

ماري من مواس کي۔ قتل ھردو ٺار

ڏيئو ڏيندء گيان جو۔ ويهي اندر ٺھار

اھڙي ڪر تون ڪار۔

داخل ڪندء پنھنجي ديس ہر!

۶- ستگر تنھنجيء سک ہر۔ مان مري ٿيس موڳي

اٽم اُميد اندر ہر۔ تہ جاڳائيندو جوڳي

آھيون روڳي توڙي ڀوڳي۔

پرپر ڏيئي ڪندو پانھنجو!

۷- ڪپيئي تہ جي وٺاڳ۔ تہ وٺ وٺاڳ۔ جي واٽ

گھري پنھنجي گھٽ ہر۔

تون ڳولھ جوڳين جا گھاٽ

۵۵- ڄاڻين سهرڻ توکي- شوڻ اچي ستر پيس
کينجي پنهنجي پيار سان -

هيٺ منجهان رک هٿ
پتت اڏارن پئي هر ن - نالوچوي گرنٽ
سريو روڙي رت- ستر کي ڪراھ مان!
۵۶- توبن آهي ڪونه ڪو - الڪ منهنجو آسرو،

يڪيندين تون ڊولٿا- شوڻ پئي ڪي چونه،
تولو ڪي ۽ ۽ تو سمان- ڏسجي ڏو ٻيو ڪونه،
ڪڏهن پليل جو نه - ليڪو لڇڻ جو ڪجانءِ!
۵۷- درچڙي دائار تنهنجو- ڪنهن در دانهين ٿيان

ڪير ٻڌندو تو بنان - غريبن جو آواز
رک اچي تون لاج- ساڌن ۽ سنتن سندي!
۵۸- ايڏا پاپ پاري - جيڏا مٿي جا وار
ڳڻي سگهندين ڪينڪي- اوسائين سرجڻهار
هاڻي لاه بنديءَ تان بار -

مان داسي تنهنجي دوار جي!
۵۹- بچري آنءُ بندي- آهيان ڪميٽي ڪير
ڏورير ڏونگر ڪيترا- ڪيئي کس ۽ گهير
مليا شيرئون شير - جن ڏٺي آند ٿيو!

واجھائيندي ورهيه ٿيا -

ڪيئن پهچان ڀار ڀرين ۽ جي!

۵۱- صاحب تنهنجي در تي -

ٿي ديوي (داسي) ٻاڏائي،

مهر ڪريو مسڪين تي - خالي جهولي ڀرائي،

اهڙو ورق ورائي - رکي اکيون اکين ۾!

۵۲- ستگر ڪين وسار - اوکڻ هار اڏين ڪي،

آن ۽ گناهن ۾ ڀريل - تون پنهنجو بڙو سنڀار،

شل هردم حاضر رهان - اچي اوهانجي در ٻار

هاڻي دم نه هڪ ٿي ٿار -

مٿان روئندي ئي رهجي وڃان!

۵۳- هڪ ڀونڌ ڀاڙو - ٻيو آهن ٽهري ڪن گهڻا

ٽو بن ٻيو مون نه سمجهي - ستگر سهارو

چاٺڻ ناهي چو طرف - اونڌو اٺڻ يارو

سج جو اُڃيارو - ڪري سيگهه مان ڪڍ تون!

۵۴- ڀاڱي لهوارو - مون ڪي وڃڻو آ مٿي

نڪي سره آ ساڻ - ٺو سو ٺهون سانڌارو

نڪي ٻل ٻانهن سندو - نڪي ڏوڪر ڪارو،

سڪڻي ۽ جو سهارو - بار منهنجو ڪرو ٿو مٿان!

- دل ماندي درشن ري - ڏي ديدار د يال
محل ملڪيتون مال-گهوريان تنهنجي نانو ٿان!
۳۵- ستگر مون اڀوجه جو - ورايو وارو
جان جگر برهم باهه پر ساڙي ٿو ساڙو
هاڻي ڏيوار ڏيکارو- سيني اندر سيچ ٿي!
۳۶- ستگر تنهنجي پوڙم جو- ڪهڙو ڪريان بيان
ڪسجي رڀا ڪيترا- محبت منجهه ميدان
غرق منجهه گرگيان- رتا رهن لنولين ٿي!
۳۷- ستگر تنهنجي برهم پر ڪيئي مري ٿيا ماندا
پل پل پڪارن پسڻ لاءِ- ناهن بروه کان واندا
هر دم هيڪاندا- چرخو چورين چٽ سان!
۳۸- هن بنديءَ بيهوش جي- ستگر سٺو پڪار
ڏوهه ڪيا مون ڪيترا- بخشيو بخشڻ هار
ننگي پنهنجو ننگ- سڃاڻج سردار
پاجهه ڪيو پاجهار- داسيءَ ٿي ڪا قرب سان!
۳۹- کوٽي ڪري سائين - آهيان تنهنجي آسري
ڏين ڏاڻ ڏڏن ڪي - بکيا پيو نه پورين
هاڻي مون تي مهر ڪري- ميلو ڪومسڪين سان!
۵۰- ڪٽيم ڪانه ڪوٽيءَ جي- اٽل اڀوئي نه ٿئي

ڪروڻا نٿ ڪريال - هٿ رکڇ مهر جو!
 آنءِ ته گهران عدل - فضل گهران ٿي فوج گنج
 خالي ڀڳتيءَ پريم کان - آهيان ڪم عقل
 نر آڌارن آڌار تون - نٻان جو تون بل
 مٿ هيٺيءَ هلاچل - ٿسج نه دل درياھ تون!

- چؤڌاري پريل آهيان - عيبن هر گرو
 نڪي صابڻ ساڻ مون - نڪي نرمل جل
 خرچ نڪي اڻم ڪنڀ جو - نڪي ٻانهن بل
 پال پلائي پل - نظر سان نرمل ڪجانءِ!

۲۱- ٻڌنديءَ ڪي ڪوٽار - برت سڃاڻي پانهنجو
 ترڪڻ مان پي هٿ ڏيئي - تار منجهان تون تار
 هٿ رکڇ ڪرپا سندو - اوڳڻ ڪين نهار
 آهي تنهنجو آڌار - نه ٻيو ڪو آسرو
 ۲۳- ڄاڻي ٿو سهرڻ - شوق اچي سنگر پيس

ڪينڇي پنهنجي پيار سان -

هيت منجهان رک - هٿ
 پتت آڌارن پئي هرڻ - چوي هر گونٺ
 سريو رڻ پي رت - سنگر ڪي ڪراھ مان!
 ۲۴- سنگر اچي آڌين جا - سڻ تون سڌا سوال

وڃن ٽنهنجو ويدن ۾ آهي پورو برماڻ
مهر ڪري جي هاڻ تپيل هر پرچو مون ڪرين!

ستگر ڏي نت دان - داسن پنهنجن ڪي،
رڌ ست مونڪي نا ڪڀي - نڪو عبش سامان
نڪي عهدو ۽ عزت - نڪي ڌن سنتان،
درشن جو ڏي دان - گهران ٽنهنجي دوارتان!

۳۷ - مون جهڙا تو وٽ - سوين هزارين لک
هڪ ڀي آهي ڪونه ڪو - ڏوجھڙو مونوٺ
ٻاجھارا تون ٻاجھ جو - ڪڍي دوارو پٽ
ڪلپت من مون ڪٿ - دڪ وڇوڙو دؤر ٿئي!

۳۸ - نڪي مونوٺ ڌن - نڪي مونر پل ٻڏي،
نڪي آ شپ سڻ - نه ڪيم وس من،
پٽ اڏارن ستگرو - جي ٿئين تون پرسن
دلبر دويه درشن - ڏيل اندر هر دم ڏسان!

۳۹ - ٽنهنجي اوت ديال -
ڪنڌ ڪٿان ڪيئن ڪانڌ مان،

جهڙي تهڙي پتر جي - ٻي ڪري پرڻيال
ننگ ڍڪڇ پنهنجي نانؤ جو -
ڏسڻ نه منهنجا اڻا

۳۰۔ پاٿم ٿيرو ۽ رتا ڪپڙا۔ من نه ڪير صاف
ڪيئن ڪندو معاف۔

مندايون مان مسڪين جون!

۳۱۔ منايا جنهن مٿرا۔ پر من منايو ڪين ڪي
مٿو منايو ته ڇا ٿيو۔ پر مٿيون من جو مان
رکي نه سٿ سهاڳ جي۔ ڪيئن پرچندو ڀرڻو پاڻ
رهندس جي اڻڄاڻ۔

ڪيئن ڪامل مونسان ڪيل ڪندو!

۳۲۔ جي ڪتبن تان ڪنب۔ اڳيان تور ڀندڙ ٽڪا
سير سڌاڻچ ڪينڪي۔ سڌاڻچ هر دم پاءُ
اهڙو رک پاءُ۔ ”شل عاشق پنهنجو مون ڪون!“

۳۳۔ مالڪ مون تي مهر ڪري۔

هاڻي دم جي نه لالچ ڏيڻ

سچ لهي سانجهي ٿي۔ مٿان ٿڌيم اوڀر
هاڻي لهندم سار ڪير۔ توکي سواءِ ٻيو صاحبان!

۳۴۔ ڀرڻو ٽنهنجي ڀرڻم۔ جلي ڳاريم جان

پسڻ ڪاڻ ٿو ڀرين جي۔ رکان نه ٻيو ڪو ماڻ

چڏي بي چڪتاڻ۔ آيس در داڻا ٽنهنجي!

۳۵۔ نڪي اٿم جاڻ ته ڪيئن سڃاڻان پاڻ ڪي

رائيان ڏينهان روح ۾ رهي تنهنجي ته پڇار
جيئن بيون نه ڪريان ويچار -

۲۵- رانول وسي منهنجي روح ۾!

هاڻي سهجي آيس توڏي - سهڻا سرجڻهار

ٺاهي پايان هار هٿن سان - ٽون نيٺ ڪٿي نه نهار

تتل هردو ٺار - منهنجي لڏو لڏو جڻ لال ٿئي!

۲۶- جيئن چاهين جي جڳ - ته ره هودم هوشيار

پائي پاند ڳچي ۾ - ته ڪو ايها ارداس

شل پرين ڪندا پاس -

۲۷- ڪن داخل پنهنجي ديش ۾

اٿي اسرو ياي - ٽون جاڳي ٿي سجاڳ

ٻڌج انعد راڳ - مک مڙي ٿي مات ۾!

۲۸- مک منهنجي ۾ مصري - جو رٿيان پيئي رام

انگي بهر اندر ۾ - ڪيائون اهو انجام

ڪهر ته تنهنجو آهي - بيغم ڀر جو قام

آبي ۽ پيالو جام - ٿس ڏيان ڏورانهين ديش جو!

۲۹- ماري من مواس ڪي - ٿيان گولي در گروءَ جي

ري مسڪين ٿي - شل منهنڙو ڏيڪاري

ڏو ٺاري - پسان پنهنجي پرين ڪي!

۱۴۔ اٿم آتش اندر ۾ - من ملن مون ڀرين
 راڻيان ڏينھان رھن روح ۾ ڪن ڀل نہ پري ٿين
 جي ڏاڏو ڏور رھن -

۱۵۔ نيٺن ۾ نور جي ھجي۔ تہ نشورھي نام جو
 نہ تہ نور مڙيتي ڪوڙ۔ جو راجھائي وشين ڏي!

۱۶۔ نرگس نيلي آھيان - اصلي ڪانڌ ڪني
 پيس پٺاري تنھنجي - چڏج ڪين چني
 سنگر تنھي لوڪن ۾۔ آھين شاھ غني
 ڏي ڀڳتي پاو پئي۔ تہ ٿيان سرھي سرتين وڃر!
 ۱۷۔ نرگس نيلي آھيان۔ نماڻي نذر

پيروھن ٻانھي ۾ جو۔ سائين ستو ڪر
 سنگر لوڪ تنھي ۾۔ رکي نال نظر
 وارو ڏيئي ور۔ تہ ٿيان سرھي سرتين ۾!
 ۱۸۔ نرگس نيلي آھيان۔ اصلي عيب پري

مالڪ۔ تنھنجي ۾ ھوسان۔ ويندس پار ٿري
 چوي داسي ڪوڀا ڪري۔ دل جي ڪول ڌري
 ڏي ڪا ذات ڌري۔ تہ ٿيان سرھي سرتين ۾!

۱۹۔ دردوندي در تي ڪڙي - اچ پيئي پاڪاري
 مھر ڪري مالڪ مون تي شل نيٺ ڪٿي ٺھاري

۳۔ بخشيو بوند سان بابل - پلڪ نه ٿينم پري
 ڏسي دڪ سنسار جو - منهنجو ڏيل ڌري
 پسي درشن تنهنجو - منهنجو من ٺري
 هاڻي اچجانءِ ڪاهه ڪري -

مياو ڪر مسڪين سان!

۴۔ سڀيئي آسرا ڇڏي - آيس ٿو در مان داٿار،
 ٻڌ آه غريب جي - ڪن ڏيئي ڪوٽار
 هاڻي مل منهنجا منٿار -

مچ منٿ مان مسڪين جي!

۵۔ مهر ڪريو مسڪين تي -

منهنجا موهن مٺا منٿار

دل مان دعائي نڪري - ڪريان سچ سندوسينگار

آنءِ وچان ٻهار - سٽگر تنهنجي نانو ٿان!

۶۔ ٿو بن پانيان بابل - دنڌا مڙيئي ڌوڙ

مهر ڪريو مسڪين تي - آهيان مان مجبور

ٿيندا دڪرا دور - جي داسي ٿيان ٿو درجي!

۷۔ دڪين جا داٿار - ڏي دڪين کي ڌير

دڪ ميٽين دوکين جا - آهيان ٻيون جو ٻير

اهڙو ٻيون جو مير - دڪي دين سها ٿيو!

۳۔ بخشيو بوند سان بابل - پاڪ نه ٿيندڙ پري
 ڏسي دڪ سنسار جو - منهنجو ڏيل ڏري
 پسي روشن تنهنجو - منهنجو من نري
 هاڻي اچجانءِ ڪاهه ڪري -

ميلو ڪر مسڪين سان!

۴۔ سڀيتي آسرا ڇڏي - آيس تودر مان دائار،
 ٻڌ آه غريب جي - ڪن ڏيئي ڪر نار
 هاڻي مل منهنجا منار -

مچ منت مان مسڪين جي!

۵۔ مهر ڪريو مسڪين تي -

منهنجا موهن مٺا منار

دل مان دعائي نڪري - ڪوبان سچ سندو سينگار

آنءِ وچان ٻهار - ستگر تنهنجي نانو ٿان!

۶۔ ڏو بن پانيان بابل - دندا مڙيئي ڏور

مهر ڪريو مسڪين تي - آهيان مان مجبور

ٿيندا دڪرا دور - جي داسي ٿيان تودر جي!

۷۔ دڪين جا دائار - ڏي دڪين کي ڏير

دڪ - ميٽين دڪين جا - آهيان پيرن جو پير

اهڙو ميون جو مير - دڪي دڪين ساهه ٿيو!

۲۳- جيڪي آيا سنگر در ٿي- رگي پورو ويساه
! ڪوڙ ڪمائين ڪينڪي - رڪن سڄو پاڻ
رهن بي پرواه - لڏن ٻڏن ڪينڪي !

۲۴- جي انٿي خواهش خريد جي- ته سڏو ڪر سهي
پڏهي ڏس پاڻ ۾ - لوچي لال لهي
وڃيئي دڪ لهي -

تنهنجو پلو پڪڙيندو ڪونه ڪو
۲۵- جي هڃيئي خاص خريد جي -

ته ٻين کي ڪين ٻڌاء
گهري پنهنجي گهٽ ۾ - لنو لالڻ سان لاء
اهڙو پد پاء - جنهن سان پسين ڀرينءَ کي !

۲۶- اهو پيالو جن پيئو - تنهن جڳهه کي جيتيو
ڪٿي ڪڏن ڪومن کي - عجب رنگ رتو
رهي سدا متو - هودم پنهنجي حال ۾ !

۲۷- پائي ڪڏني نام جي - ڏي هو ڪو حق سندو
پلو يا مندو - سڀ سڄڻ جي سامهون !

۲۸- فقير ٻڻي فڪر مٽاء - رڪ نه غير گمان
وڃي پڻ شرت سفتن جي - ته مٽيئي ايمان
پائي پد نر ٻاڻ - وڃي جوڳهه ڪمائج جڳت سان !

- ۱۸- پيالو پريم ڄمار جو - مون کي سنگر پيئاريو
 ڇاڙهي نشو نام جو - ڏيئو اٺيڻ جو ٻاريو
 ڏاڏو روشن ڏيکاريو - اچي آڏم ڏيو جو!
- ۱۹- گنگا جل اُشان سان - پاپ ٿين ٿا ناس
 روڳي مريض ڏکي پٺ - وڃن حڪيمن پاس
 سنت سما گم هري کٽا - کٽي چوراسي قاس
 داسي ٿي نه اُڏاس - ره ايشور جي آسري!
- ۲۰- پائي گيان گرن جو - مٽي اٺيرو اُگيان
 سٺت رهي اندر ۾ - ڇڏا ٻيو ايمان
 لهر آند اندر ۾ - ساکي ٿي سڄان
 داسي چڙهي نر ٻاڻ - الڪ پڌ اوچي!
- ۲۱- سڄي سنگر ڏيو جي - مهما ڪير ڪري
 ويد پي کڻي ويا - ڪوي گرنٺ پري
 ڪوئي انهيءَ سُرڪ تي - پريمي پنڌ ڪري
 داسي سک ڌري - پائي پار اپار جو!
- ۲۲- جو پيئي پيالو پريم جو - سوئي آستان
 اچي کين انهيءَ جي - اندر ۾ ايمان
 پلي کين پرم ۾ - ڪڏهن هُو پڳوان
 ڌري دل ۾ ڌيان - آڏي پهر اندر ۾!

۱۲- جنهن تي نظر نام جي- ڀل ڪرو ڏين اچن ڪاهي
ڀل رهن وڃا وڃائي -

ڀر ڪري سگهيا ڪجهه ڪين ڪي!

۱۳- سڪ سندي درياھ ۾- مان ڏيان شال ٽپي
غوطو ڪاران غتب ۾- جو لھان لال لڏي
رھان شال ڪڏي- درد و ندي هن ديش ۾!

۱۴- ستگر دين ديال- اچ آيو منهنجي آڏو
ستل ڪي سجاڳ- ڪري- اچي گھليائين گاڏو
ڀڳل هي پانڊو- صاحب آ سڄو ڪيو!

۱۵- سرتيون ستگر ساعت ۾- ڇڏيو سپاء سميتي،
ڪيائون نرپ لوڪ مان- ڪرم قاس ڪتي
سنسا سڀ ستي- نيائون بيگم نگر ۾!

۱۶- رام سندي نام جو- ڌريو جن ڏيان
مٽي وين اندر مان- اوديا جو ايمان -
ٽنڪي سري ڀڳوان- سهجي ئي معلوم ٿيو!

۱۷- صوفين وڃايو سٽندو- اچ اُٿي آڏي رات
سڪ منجهان سڌرو ڪري-
مونڪي ويهي ڏنائون ذات

ڀي ٿيس مشتاق - پيالو ڀريم خمار جو!

۷- ڏسي اشارا عشق جا.

منهنجيون اڪريون پيون ته کلي
سهجهي سگهياسين ڪينڪي- پريتم جي ٻولي
هاڻي اها پرولي- پاڻيهي سهجهائيندا پريم سان!

۸- سهي پيئي هيس سڀج تي -

منهنجي دوست ڏنو ڏيڍار
کولي ڪن ڪرا ڪيائين -

ڪيائين سرت منهنجي سجا ڳا
چيائ ٻڌ آندو جو آواز -

ڏسيائين رستو بيغم لنگر جو

۹- ٻڌي مولي موهن جي - اندر خوشي سمائي ،
اڪيون رکي اکين ۾ - لڏو سڄي لائي
هاڻي اچي ڪنائي- ته جاءِ جوڙينديس جيءَ ۾!

۱۰- ٽپڪي لڳائي ٿو بوبڻي- تنهن تي راضي ٿئي ٿئي
متان چئين منزل آهي گهڻي -

ميلو ڪري هڪ پل ۾!

۱۱- چت سان چرخو چور- جيئن آڻڻ اوڏو نه ٿئي
تند تند سان ويهي جوڙ -

جيئن بونھ پرڪو نه ڪڍي!

”نام جي موما“

- ۱- نٺو اکو نام جو۔ پڙهه پريم سان ويهي
ڏيندءِ در کولي درشن۔ پس اندر پيهي
جڏهن صاحب اچيئي۔ پڙهه تون پتي پريم جي!
- ۲- لني اکو نام سان۔ نينهن اٿم لاڻو
اچي تنهن اُمنگ سان۔ لکي ليٿو پاڻو
هاڻي سهي سڃاڻو۔ صاحب منهنجيءِ سڪ کي!
- ۳- نٺو اکو نام جو۔ پوئي جن پاڻو
صبر ساڻ سائينءِ کي۔ جن سهي سڃاڻو
وسي ڏينهن راتون۔ راتول تنهنجي روح ۾!
- ۴- مهر ڪندو مسڪين تيءَ جو آهيان مجبور،
ڏکءِ مڙيئي ڏور۔ ٿيندا تنهنجي نام سان!
- ۵- دل روپي دلو وڃي۔ وڃي سهڻي پيئي ستار
ڪامل جي قدرت جا۔ ڪهڙا ڪٿيان پار
اهڙا مليا سرجڻهار۔ جنکي جڳهه ڏسي ٿري بيوا!
- ۶- شهري سونگهه اٿئي سون جيان۔
لنگهي پڻ تون پار
در تي بيٺل اٿئي دربان۔ ڪام ڪروڙ اهنڪار
انهن کي تون ڏڪار۔ ته لال لهين تون لکن جوا

- ۱۷- گري خيال کوٺا - توکي پاوي ۽ پٽکايو
 رکي چاهه عيشن ۾ - تنهنجو روح رلايو
 ڇڏي من سندو رايو- وٺ تون واٽ وٽراڳ- جي!
- ۱۸- پنڊت پوٽيون پڙهي - رکن پيا گمان
 پنڊت سدائي پاڻکي - ڪرن نت ايمان
 تن کي شري ڀڳوان- نظر ايندو ڪينکي.
- ۱۹- جنهن ڇڏي ڀروسو ڀڳوان جو -
 آندر رکيو غير گمان
 آسرو رکي شش شيوڪن تي -
 تنهن جا وڃن بڻي جهان
- سي ته وڇڙيا رهن ورکان- جن جي آندر ۾ ايمان
 سي ته وڌا بي ايمان- ڀڳت کوفائن پاڻکي!
 ۲۰- ڪي جيئڻ لاءِ جتن ڪن- ڪي مرڻ لاءِ محتاج
 ٿسي اهڙو راز- مان ته حيران ٿيس!
- ۲۱- سنسار ساگر جي پيٽ ۾ گهڙي پيا ڪيترا
 ڪي ٿوبا بڻي ٿپڪي ڏين -
 ڪي لوڙهه منجهه لڙهيا
 مايا اهڙا ڪم ڪيا- جو ڪو نذر ڪيرايائين ڪيترا!
- ۲۲- ترشنا جي تاو ۾ - ڪيئي جيو جلي ويا
 ڪي ورلا بچي ويا- سڱروءَ جي شرڻ ۾!

جيڪي سڌائين سياڻا پاڻڪي -

سي چرين کان به

جهاڙي پائي ڪينڪي - ڏسي پاڻڪي ٿريا

جڏهن ڇڏي ڪرم ڪڏا - هن چاڙهي ڇڙهيا

ستگر سهرت پاڻيهي - جن مهر جا هٿا ٿريا

پيٺر. پاڳ - وريا - پيار ڪيائون پل ۾!

۱- رک نه رٿي ڇيترو - اندر ۾ ايمان

اچي هڻند ۽ اوچتو - قهري ڪال ڪمان

وڃي وسائيندين مزا - تون پي مٿن جا مڪان

ڏسي ڪي گمان - جو ناهن ڏينهن هڪ ڇيترا!

۱۲- ڪي چون رانول روح ۾ ڪي انڌا ڪين ٿسن،

ڪي گولهيڻ ڳوٺن ۾ - ڪٿي پريا وسن هيٺن

سي پسن ڪيئن - جي رڻا رهن رام کان!

۱۵- چرياسي چڻجن - جي لائن نه چٽ ڇيٽن سان،

راتيان ڏينهان رام کان - رڻا سي ته رهن،

بڪيا ڪيئن ڀرجن - جيڪي ڏور رهن ڏاڏا کان!

۱۶- بڻي جوڳي جڳت ۾ جي جڳتي نه ڪمائي

رڪي جڻائون سر تي - ٿو ناد وڃائي

عمل اٿس نه ٿو جو - ٿو سوچائي

ڀڳوان پلائي - وس ٿي ويو لالچ

- ۱۷- گري خيال کوٺا - توکي پاري ۽ پٽڪايو
رکي چاهه عيشن ۾ - تنهنجو روح رلايو
چڏي من سندو رايو- وٺ تون واٽ وٽراڳ جي!
- ۱۸- پنڊت پوٽيون پڙهي - رکن پيا گمان
پنڊت سدائي پاڻڪي - ڪرن نت ايمان
تن کي شري ڀڳوان- نظر ايندو ڪينڪي.
- ۱۹- جنهن چڏي ڀروسو ڀڳوان جو -
اندر رکيو غير گمان
آسرو رکي شش شيوڪن تي -
تنهن جا وڃن بڻي جهان
سي ته وڃڻ يا رهن ورکان- جن جي اندر ايمان
سي ته وڌا بي ايمان- ڀڳت ڪو نائن پاڻڪي!
- ۲۰- ڪي جيئڻ لاءِ جتن ڪن- ڪي مرڻ لاءِ محتاج
تسني اهڙو راز- مان ته حيران ٿيس!
- ۲۱- سنسار ساگر جي ڀيٽ ۾- گهڙي پيا ڪيترا
ڪي ٿوبا بڻي ٿڌڪي ٿڌين -
ڪي لوڙهه منجهه لڙهيا
مايا اهڙا ڪم ڪيا- جو ڪو نذر ڪيرايائين ڪيترا!
- ۲۲- روشنا جي تاو ۾ - ڪيئي جيو جلي ويا
ڪي ورلا بچي ويا- سنگروءَ جي شوط ۾!

ڀلي ڀوڳو - وشين ۾ - ڪيائون ڪم ڪندا

وڃي ٿيا ڄم سندا - ڪير بچائي تن کي!

۷- ڀلا جي ڀوڳن ۾ - منا مورڪ ايا ٿيا

پيهي ڏنائون نه پاڻ ۾ - پيا سهڻن پاڻ سياڻا

ڪوڙها ۽ ڪاڻا - هر ڪو شيءِ سهڻي پاڻ کي!

۸- ڪيم ايمان آڃايو - هن ناسونٽ ديهه تي،

ڀڳي خبر ڪانه ڪا - جن رڻ ۾ رلايو،

هاڻي ڀاڳن ڀلايو - مون کي سنگردلا سو ڏنو!

۹- مانس جنم وٺي ڪري - تون آئين ڪهڙي ڪم؟

ڀلي قول اقرار ڪي - تو ڪنيو التو قدم

هاڻي ياد ڪجانءِ دم دم -

نه ته پوءِ پوندءِ پڇتائڻو!

۱۰- وهي ويا ڪيترا - ٿيا خوديءَ منجهه خراب

لاهن نه ڀردو آئين تان - ٿيا گيرب ۾ غائب

ڏنائون ڪين اندر ۾ - تن سهڻو صاحب

دکي ٿيڻ واجب - جن وساريو وارث کي!

۱۱- سڃا سي ڇڏجن - جن جي مک ۾ ناهي رام،

توڙي سڏائين سيف پيا - پر آهن نگرا بي نام

ڪون برا پيا ڪام - ويهي ڏسن نه وجود ۾!

۸۵ - پڻت ڪنديس پورين ڏي -

وڃي ڏسندڙيس پنهنجو ديس
ڪاهي وينديس ڪامل ڏي - پائي وڌراڳي ويس
ڪري اندر آديس - ميلو ڪنديس محبوب سان!

۸۶ - پريو آهين پنڊار - ڏي چولي پنهنجي مهر جي
پيرو هن ٻانهيءَ جو - اچي ڏيئي هٿ تار
هاڻي هيءَ گولي پاڻ سنڀار -

جاڻي ٻوڏ تون پنهنجو!

۸۷ - هڪ رک سڪ - ٻي رک سڇائي

ٽين ڪر سڄ جي ڪمائي
چوڻون ڏرت وهنوار ۾ - جڏن پوي نه ڪل ڪائي
رکي اڪيون اکين ۾ - لنو سڇي لائي
تنهن محبت مٺائي - لکي ڪاڏي لوڪن کان!

”جيو ٻڏي“

۱ - پنهنجي پاڙ پٽي - ٿو مورڪ جيو مور ري،

ساڪان سنتن جون ٻڏي -

تم به هٿ تان ڪين هڻي

مانش ديهه امول ڪي - ٿو ساگر منجهه سٽي،
وڏي ڪڇ مٽي - ٿو ڏکي لعل اڻ ملها!!

ڀل جڳت ڪري جڏيون -

جڏ پٺ سمان جڳت جي
 ٻي سڀ ڇڏي جڳي - نالو نباحيان توسان !
 ۸۱ - سڪ سڄڻ جي سرڏيون -

هونڪي ڪيو آه سوڙهو
 هاڻي هڪ ڀل به نه منهن موڙيو -

جو منت هر مالڪ ملي !
 ۸۲ - ٻڌو پئي مون اصل کان -

آهي جوڳي جادوگر جاني
 هڻي تڪا تيرتن ۾ - جڏن لڳي هيٺئين ڪاني
 هاڻي ڪري مهرباني -

شل ماندو مان مسڪين سان !
 ۸۳ - ڏنر ساڻي سڀيئي - آهي مطلب جوهرڪو پار
 بنان مطلب هڪ ست ڪرتار -

ٻيو ساهيون ڏسجي ڪونه ڪو !
 ۸۴ - موهن پنهنجي ملڻ لاءِ - درشن ڏيو دلدار

شرطن پنهنجيءَ ڀرڪو - صاحب سڄانه سڄياري
 هيٺن سان همراہ ٿيو - اڙين جا آڌار

ٻچايو ڀوسا گرکان - جو مونهر آهن شيب آپار
 او داسيءَ جا ڪرتار - اچي سار له سائين سڄا !

۷۴- چڏي دُور دنيا جا - پايان ڳل ڳاڻي

ٻڌي ٻانهون ٻڙي - مان گهران مهر ٻاڻي
منهنجو داڻا آ ڏاڻي -

ڪندو معاف مدايون منهنجون !

۷۵- دل ٿر منهنجي درد ۾ - پڪاري پيڙي

ڪڍي منهنجا سپرين - ڪڍي پرڏيهي
ڪيئن ماڻيان ويهي - سرتيون سڪسها ڳاڻي !

۷۶- اچن پيا ڪيترا - ڪڍي پاڻ سنڌي پيڙ

لاهي پري رکن تون مٿان - جن کي آهي اڪير
جي پرچين تون پير - معاف مدايون ٿن ٿين !

۷۷- جيڪي اُڻندي وهندي اندر ۾ - چپن اوڻڪار

ٿن کي ست ڪوتار - هوساعت رسات ڏئي !

۷۸- آتش تنهنجي ٿن ۾ - هڪ تنهنجي آهي تار

پروهن نماڻي ڪي - من ٿان ڪين وسار

هر دم ڪريان پڪار - داڻا تنهنجي در تي !

۷۹- هلي پيڙي سرشتي - ڏسي اُنڊر اچي مستي

ڏاڍو آندو ورتم لستي - ستڱو تنهنجي پيار ۾ !

۸۰- عجب چرخو ڏسي -

هلي جيڪو تنهنجي اشاري تي

چٽ ڪريان ڇاڏي - من مانڏاڻي

۷۳ - چڙي دؤر دنيا جا - پايان گل ڳائي

ٻڌي ٻانهون ٻڙي - مان گهران مهر ٻائي
منهنجو داڻا آڏائي -

ڪنڊو معاف مڊايون منهنجون !

۷۵ - دل ٿي منهنجي درد ۾ - پڪاري پيئي

ڪڍي منهنجا سپرين - ڪڍي پوڙهي
ڪيئن ماڻيان ويهي - سرتيون سڪسها ڳاڻا !

۷۶ - اچن پيا ڪيترا - ڪڍي پاڻ سنڌي پيڙ

لاهي پري رکن ٿون مٿان - جن کي آهي اڪير
جي پرچين ٿون پير - معاف مڊايون تن ٿين !

۷۷ - جيڪي اُڻندي وهندي اندر ۾ - چين اڻڪار

تن کي ست ڪوتار - هوساڪت مڙسائڻ ڏئي !

۷۸ - آتش تنهنجي تن ۾ - هڪ تنهنجي آهي تار

پرپوهن نماڻيءَ کي - من تان ڪين وسار

هر دم ڪريان پڪار - داڻا تنهنجي در تي !

۷۹ - هلي پيئي سرشتي - ڏسي اُنڀر اچي مستي

ڏاڍو آندو وڙم لستي - ستگر تنهنجي پيار ۾ !

۸۰ - عجب چرخو ڏسي -

هلي جيڪو تنهنجي اشاري تي

چٽ ڪريان ڇاڏي - من مانڏائي

دل ته منهنجي دلبر کڻي ويو. هڻي ٿڪا تير
من ته منهنجو مڃي ڪين پيو. منو بي پير
اهڙي ستگر ڏني سڀو.

جو لنگهي جهٽ ۾ پار پيو!
۶۰- گهڙيس جي مان گهات ۾. ڏنر ٽپڪي هڻي
دل ويو ته دلبر کڻي.

باقي خالي خيالن کي ڇا ڪيان؟
۶۱- مان ابوجه مسڪين. آهيان تنهنجي آسري،
گولهيڻ ڪيئي ڳوٺن ۾. مونکي لالڻ ڪين لپي،
ٿانس اهڙي چنبي.

جنهن مونکي وارث کان جدا ڪيو!
۶۲- پڇيم ٿي پندور کان. تون ڏي ڪا خبر چار
ڪيئن رکيڻ دل ۾. تو سهڻي گارار
ٿس اهڙي ڪاڪار. جو مان به پسان پوين ڪي!
۶۳- سڀيئي سُر سهي ڪري.

آيس صاحب تنهنجي دوار
راتيان ڏينهان روح ۾ ڪري پئي ته پڪار
هاڻي اهڙو ڏيڏو ٻار. جو پسان پنهنجو پاڻڪي!
۶۴- جي انڱي پياس پسڻ جي.

ته هردي اندر جهاتي پاء

اگر دیون کولی آندر جون- تون لالڻ لکاء
 آهڙي بڙجه بڙجهاء -

جو پنهنجي اکين ڏسي پاڻکي !

۶۲- دکن ۽ ونهان درد جا- دل اندر ڏاسيءَ جي ،

ملڻ کان منل جي- پيئي دم دم ڏانهن ڪري ،

خساص خريديءَ لاءِ - ويئي پاڻ جهلي ،

مالڪ پاس ڪري نه ته هيءَ ڪميٽي ڪير لڳي !

۶۳- سينو سڙي سوز ۾- ناهي اکين ۾ آرام ،

داخل ڪندا پنهنجي ديش ۾ ته ڪنڊيس و شام

مان مڱڻي ناڪام- ڏسندا نه منهنجي ڏوهن کي !

۶۴- دڪيءَ دل منهنجيءَ جو- ڪير پڇندو حال ،

جنهن کي درد اندر - من ۾ آ ملال ،

ڪير چوي ڪمال- صاحب سنڌيءَ سونهن جو !

۶۵- پريو جي ملڻ لاءِ- پيئي پل پل پڪاريان

پڇان پريو پيارن کان- پيئي پنڌرا پڇاڻيان

ويئي وائون واجهاڻيان- ملڻ کان موهن جي !

۶۶- دڪ پنهنجن ڏاتار- سياڻا سمجهن ست پرش

ڏاتا ڏاني ڏيرجن- آڙين جا آڌار ،

مهر ڪري ڪا مون مٿان - نظر ڌر پيار

دل ته منهنجي دلبر کٽي ويو. هٽي ٽڪا ٿير
من ته منهنجو مڃي ڪين پيو. مٿو بي پير
اهڙي سنگڙ ڏني سير.

جو لنگهي جهٽ ۾ پار پيو!
۶۰۔ گهڙيس جي مان گهاٽ ۾۔ ڏنر ٽپڪي هٽي
دل ويو ته دلبر کٽي۔

باقي خالي خيالن کي ڇا ڪيان؟
۶۱۔ مان ابوجه مسڪين۔ آهيان تنهنجي آسري،
گولهيڙ ڪيئي ڳوٺن ۾۔ مونکي لالڻ ڪين لپي،
ڦاٽس اهڙي چنبي۔

جنهن مونکي وارث کان جدا ڪيو!
۶۲۔ پڇيم ٿي ڀنور کان۔ تون ڏي ڪا خبر چار
ڪيئن رکيتم دل ۾۔ تو سهڻي گزار
ٿس اهڙي ڪاڪار۔ جو مان به پسان پوين ڪي!
۶۳۔ سڀيئي سُر سهي ڪري۔

ايس صاحب۔ تنهنجي ڌار
راتيان ڏينهان روح ۾ ڪري پئي نه ڀڪار
هاڻي اهڙو ڏيٽو بار۔ جو پسان پنهنجو پاڻڪي!
۶۴۔ جي اٽلي پياس پسڻ جي۔
ته هردي اندر جهالي پاء

۵۲- جو تبي لڳائي توڻو بڻي -

تنهن تي راضي ٿيڻ ڏئي
متان چئئين منزل گهڻي - مياو ڪري پلڪهر!

۵۵- مهر سندا هئا شل رڪي محبوب هوڻي
جاڻي جوڻ جڳت ڪي - رهان شال اُڏي
شيو ڪريان سڪ سان - ههجي شال جتي
من نه ڪڏهن پٽڪي -

وڃي ديرو ڪري رانول ديس هر!

۵۶- ماڻ ڇاهين محبوب سان ته ويهي ڪرويه چار
چڏي غفلت ڪي سهڻ - ڪر سهڻو پيار
ته پاڻي هي اڇيئي ڪرتار به ٿي پير پري ڪري!

۵۷- صاحب سندي در تي - آديون آيس پير پري
جاڻي داسي پنهنجي - پيو مالڪ مهر ڪري
ڏسي سنگت پيئي ڏري - لاهوڙي لقاء ڪي!

۵۸- دل ڏيئي در دوست جي -

هاڻي ڪريان ڪهڙي ڪار

وڻان واٽ وٺا ڳ - جي - ويهي ڪريان ويچار

پاڻي گلا جو هار - گوڻند سان گڏجان وڃي!

۵۹- گهڙيس جي مان گهاٽ هر - ڏنم گهر گنڀير

پڇي ٿڪس مان ڪيترو۔ ڀرتو نه پساو پاڻ
هاڻي ننگي ننگ سڃاڻ ۔

اچي ميلو ڪر مسڪين سان!
۵۰۔ ڄاڻي جوڻو جڳت ڪي۔ ڪر سڄو تون رهنوار
چڏ وڌائي وڌن جيان۔ تون سڌائج نڌڙو ٻار
اچ داتا جي درٻار۔ لاهي ليکو جهر جنجال جو!
۵۱۔ ڀريتم تنهنجي پيار ۾ ۔

مون کان ويو سڀ ڪجهه ته ڀلي
اها هاڪ پئي ته هلي۔ داتا آهي درياه ڪو
۵۲۔ ڀريم مان مونکي پنهنجو ڪري۔
مونکي ڏاڏو ڏني ذات

لڳي رهي ڏينهن رات ۔ وائي تنهنجي رات
بي نه ڪريان ذات ۔ ڏسي سهڻي ذات
آخرو ته ڦٽي پوپاٽ۔ ميلو ڪو تون مسڪين سان!
۵۳۔ ڪيئن پيار منجهان ڀڌرو ڪيٽ۔
آئين قرب منجهان ڪاهي

ڏٺم ڏوهه نه منهنجن ڪي ۔
چڏيتم ڦٽي دل ٺاري
هاڻي ورق سڀيئي واري ۔
هردم ڏسان تو داتار ڪي!

۳۱- ستڱو ايندم شال- مهر ڪري مسڪين تي
 اچي هن پوريءَ سان- ڪندا پلايون پال
 ويهي تن جي اڳيان- مان ته اوريئدس احوال
 اهڙو دين ديال- ڊڪرا منهنجا دور ڪندو!
 ۳۲- ڊڪرا منهنجا دور ڪندو- ڏيندم دل کي ڏير
 ساري پچندو حال مون- مصعب ماڻو ته اهر
 آئت ڏيئي اندر کي- لاهيندو سڀ پير
 سرتيون ساهه سڪايو- جن جي آهي اڪير
 سي ملندم شال فقير -

آنءُ گولي تن جي گهر جي!
 ۳۳- گوليءَ کي غمناڪتون - اچي آئم درس ڏيکار
 تو لاءِ سهڻا ڪيئي آهن- پر هون لاءِ تون دائر
 منهنجي سرت شبد ۾ چاڙهه -
 جيئن لوجي لهان تو لال ميا

۳۴- مالڪ تنهنجيءَ هُج ۾ -

رهان رائيان ڏينهان غن
 رائيان ڏينهان روح ۾ نسان هاڻي اڳي فرق
 اهڙو ورائج ورق- جو رهان ديش اکر و!
 ڪرئي ڦيرائي سنسار کان- شل موئن ساڻ ملان
 نتي نسان ڪينڪي- شل صاحب منجهه سامان

وئي گون جو گس۔ پوڇي ويهه ڀرين سان!
۳۰۔ جي پانٿين جوگي ٿيان۔ ته آس اندر جي اُتار،
ماري من هواس کي۔ تون ويهي اندر ويچار
قتل هردو نار۔ هٿ ڪو جوڳ۔ جڳتيءَ سان!

۳۱۔ جي ڀسٽ چاهين ڀرينءَ کي -
تون اندر جهاتي پاء،

ٻاهر ڪين واجيءَ۔ پس تون پنهنجو پاڻ کي!
۳۲۔ ڀريان پير پوري ڪري۔ آئي داسي تنهنجي دوار
مهر ڪر مسڪين تي - ته وڃن سڀ وڪار
پاڻي دڙيه ديدار۔ ٿسان دوست پنهنجي دل ۾!

۳۳۔ ڪريان آنءُ ته قربان۔ تن من تنهنجي نانوائان
ڪهريان توکيوت تان۔ سارو جڳ جهان
پاڻي ڀد نر ڀاڻ۔ ڏولي ڪيليان تو هوت سان!

۳۴۔ ڏولي ڪيليان تو هوت سان۔
مون کي رڱي ڪر تون لال

ر لال ٻاهر لال - لالئون لال
سائينءَ جو ڪمال -

تون ڪرم ڪلا جو آن ڏئي

ملن لاءِ محبوب جي۔ روئن زارئون لال

- ۲۳- رات ٿينءَ ٿاڻيم ڏسي - ته ته تهڪايو
اچي خاوند ڪلايو - سهي پئي هيٺس سيج تي!
- ۲۴- چوٿينءَ رات چاهه مان -
آيو سڪ منجهان سانول ،
- مليو ٻڌل ڪي بل - ڌيرج آيو دل ڪي .
- ۲۵- سڄڻ تنهنجيءَ سڪ ۾ -
منهنجا گذري ڏينهن ويا
پيهي پنهنجي اندر ۾ - پاڻم ڪيئي ليئا
سپنو يا ساڀيا - ڪرامت تو ڪامل جي !
- ۲۶- هن ڪرين اندر توکي ڏسان -
منهنجا پريتم پراڻ آڌار
ڪولي ڇڏيا تو مونلاءَ - خوشين جا ته دوار
آنءَ وڃان ٻلهار - سنگر تنهنجي نانوَ تان !!
- ۲- جي پانٿين جوڳڻ ٿيان - ته جوڳهه سڀيئي ڇڏي
ماري من مواس ڪي - دل دلبر سان گڏ ،
ته ڏيئي سڌ ۾ سڌ - وڻجانءِ راهه رام جي !
- ۱- جي پانٿين جوڳڻ ٿيان - ته جوڳهه سڀيئي ساڌ
ڇڏي من جي واڌ واد - وڻجانءِ راهه رام جي !
جي پانٿين - رام راضي ٿئي -
ته ڇڏي سڀيئي رس ،

- ۱- اچي گنگا لير ۾ - گرمڪ غوطو کاڌ
 گهري پنهنجي گهاٽ ۾ - جهاتي جگر ۾ پاه
 اڄ محبت جي ميدان ۾ - ٻاهر ڪين راجپاء
 اهڙو پد تون پاء - جو موٽي مونين ڪينڪي
 ۱۸- جي رکين سڌ سهاڳي جي - ته ڏهاڳڻ جيان در
 شل نه ساهيڙين سان - مٿان ويٺ ڪريئي ور
 ناحق ڪوٽو عذر - ڪوڙين تان ڪوڙي ٿئينا
 ۱۹- اڄ گهڙي گنگا گهاٽ ۾ تپڪي خوب هٿان
 ملي آلم ور سان - مان سهاڳڻ ٿيان
 اهڙي ڪار ڪريان -
 جيئن ملان پنهنجي ور ڪي
 ۲۰- سٽگر ٽنهنجيءَ سک ۾ - مري شال وڃان
 جيءَ جلي ٿو جوش ۾ ماڻ ڪهڙي عار ڪريان
 ڏسي نيٺ ناريان - هر دم پنهنجي هوت ڪي
 ۲۱- پهرينءَ رات پريتم سان - ويهي به ته پڇاڻو
 راتيان ڏينهان روح ۾ - لنو سڄي لاپ
 اجهو آهڪ آيو - متعب مٺو منٺار پاڻ
 ۲۲- ڏينهن گذريو خيالن ۾ بهتي بي پي رات
 بيٺس نند اچي نه ڪا - مٿان ٿي پريان
 دريهر سندي ٿات - دل اندر ديرو ڪي

سگ وارن جو سائورا- تون خيال سوڍرو ڪر
بابل پيرو ڪر- آچي باندِي ڪڍ تون بند مان!!

۱۳- باندِي ڪڍ تون بند مان- جا پيئڻي پاڪاري
دانهون ڪري درد مان- ڳوڙها ڳان ڳاري
رويو رام ملڻ لاءِ- ٿي پين روئاري
آلهون اُٿاري- ڪڍي درد فراق جي!

۱۴- دل تنهنجيءَ ۾ آهي- دوست سندو ديرو
پڇي ٿس پنجن کان- ڪيئن ڪيائون ميڙو
هاڻي ڪير ڪري نبيرو-

بنان پڇن ڀڳوان جي!!

۱۵- پسڻ چاهين جي ڀرينءَ کي-

تم گھونگھت پنهنجو ڪول
ويهي تون وجود ۾- تنهنسان مٽرو ٻول
هاڻي دل دريڙ ۾ ڳولھ-

تم پسين پنهنجو پاڻ کي!!

۱۶- جي ملڻ چاهين محبوب سان-

تم سر جو سانگو لاه
گنگا سندي نير ۾- وڃي آڇ ٿي نهاءِ
اُتي اهڙو پير پاءِ- جو پنتي موٽين ڪينڪي!

۷- جيئڻ چاهين جي جڳ ۾ -

رڪ دل ۾ هردم پياس

پائي پاند ڳچي ۾ - ڪو اها ويهي ارداس

شل ڪندا مونکي پاس - پوين پنهنجي ديس ۾

۸- دل ۾ اڻم درد - ملان شال انهن

پيو سڀ ڏيئي ۾ - وٺان در دوست جوا

۹- آنءُ گولي ٿن جي گهر جي - آهيان اباڻي

مله خريد ٿن جي - مان در تي وڪاڻي

آنءُ چري درشن لاءِ - ٿران فقير پائي

داسيءَ جي وهائي - روئندي روئندي رائي

۱۰- اڏري ڄاڻان ڪينڪي - اندر بي آرامي

بنان ملڻ پرينءَ جي -

منهنجي روئندي رات وهامي

وڃان اڏامي - پڪي بڻجي پوينءَ ڏي

۱۱- روئندي روئندي رائيون - گذاريم ڪيئي

اچي ڪانه اکرين ۾ - نڌ سندي نبي

ياد ڪندي پنهنجا ستگر - وٺان ڀل بيئي

ستگر سنيهي - پيهي اندر پاڻهي !!

۱۲- سڪيو مانهنجا ستگر - هاڻي جادي پيو ڪر

اچي هن اکرين ۾ - تون داتا ديرو ڪر

- ريا ٿي وڃين ۾ - منهنجا ڏينهن اجايا
 مڃي ڪرم ڪچا مان - لنو لالڻ سان لايان
 ڀرم آئند پايان - ميلو ڪري منار سان !
- ۵- جمع ڏينهن سوز مان - مونکي جانب جاڳايو
 اٿي ڪري اهنڪ سان - ڪر لايو سڄايو
 من اهڙو ٺاهيو جو جوت جڳي ڏنهنجي جيءَ ۾
- ۶- چنڇر ڏينهن ڇڏايائين - چرڪ سڀ چڻي
 ڏنم رات پئي - منهنجو موهن سان ميلو ٿيو
- ۷- آرڌوار ڏينهن اندر جو - ٿريو باغ بهار
 مونجه مٽي وئي من مان - گلشن ٿيو گلزار
 پاڻي دويه ڏيڍار -

منهنجون چنتائون سڀ چور ٿيون !

(ٻڌر)

ٻڌر ڏينهن ٻوڏ ڏنو - سڱر مون ويهي
 ڏنو لال لکن جو - هردي ۾ ٻيهي
 ڪوئن ۾ ڪوئي - وڃي پهتو پار ڀرين جي !

نار چپٹ سان آساني۔ مانس جنم سڌري ٻوڏي!

۶۔ ٻڌي مهيني ۾ بيهي ڪري۔ وڃي وٺ بنواس

ماري من مواس ڪي۔ سرهو ڪڄانءِ سانس

چوي داسن داس۔ ته ميلو ٿئي منار سان!

۷۔ اسو مهيني اڌ ۾ ڪري۔ بگڙي پنهنجي ٻڌاءِ

ملي ساد سنگت سان۔ وڃم وڪار وڃاءِ

ڪيل ڪرم تنهنجا۔ پڇيئي نه ڌرماءِ

هاڻي لنوسچي تون لاءِ۔ جهاتي ٻائي جگر ۾!

۸۔ ڪٿي مهينو ڪاڇ جو۔ تون ٻرجهي پالڇ پير

پاءِ سڌاڻچ پاڻڪي۔ مٿان سڌاڻين سير

هاڻي ٻڌجانءِ شيون جو شيو۔

جيئن ڌاراييل بازي ڪٿي هلي!

۹۔ ٺاهري مهينو نام سان۔ لالچ نئون نينهن

وسيني بوند برو جي۔ تون گت گت ڪري ٻي

ته جانب چوندءِ جي۔ سوڙهيءَ ۾ سڌو ڏيئي!

۱۰۔ ٻوهم مهيني ڀرير سان۔ ڪڇ لبارو ويهي

سڪا۔ پن پتي ڪري۔ ڪڄانءِ ساوا سيئي

پوءِ دل پنهنجي دلبر ڪي۔ سڪ منجهان ڏيئي

ڏسجانءِ اندر پيهي۔ هن لاهو ٿي لٽو ڪي!

(ٻارهان موهيٺا)

(۱) چيٺ مهينو چاهه مان- تون جيئي وٺ هري
اٽڻي ممٽا موهم جي- سا سڀ ويندءَ ڳري
پاڻن کان پاسو ڪري- ٿيءَ لاهوتي لڙي
پوءِ پوندءَ خبر ڪري-

تون جا ڳي جپ سري رام ڪي!
۲- ويهي تون ويساڪ ۾- صاحب ڪين وسار
راتيان ڏينهان روح ۾- ڌيان ڏئيءَ جو ڌار
ملڪيت جو مالڪ آهين- تون ڏهاڙا چار
هاڻي ست سنيار- ته مياو ٿئيئي محبوب سان!

۳- جيٺ مهينو چاڻ تون- پرجهي پير پري
وچان ساڌ سنگت ۾- تون شيوا ٺهل ڪري
ٻڌي ٻن ڪنن سان- پوءِ دل ۾ ڌيان ڌري
وڃجانءِ پير پري- ته مٽندءَ دڪ سنسار جا!

۴- اُدم ڪر آکاڙ ۾- تون سؤدو ڪر سهي
جاچي پنهنجي جيءُ ۾- سهجھي ٿس سيئي
لاهوٽي ڪيئي- ٿسندين پنهنجي اکين سان!

۵- سانوڻ مهينو سک سان- تون جاچي وٺ جاني
بنا نالي نام جيٺ جي- هي لوڪ اٽڻي فاني

ٽن کي ٺاهي ٽنٻورو - ٻي ٺاهيان رڳن جي تار
 ٻيھي ٽسان پاڻ ۾ - پنهنجي دوست جو ديدار
 هلي سگر جي ڀر ٻار - ميلو ڪريان محبوب سان!

”ڌرم“

۳- دائر رهڻ پنهنجي ڌرم تي -
 جيئن رڪان پختو پير
 مڇ مانگر آهن گهڻا - ٻيا ڊاهڻ وارا ڏير
 هڪ سگر آهي شمشير -
 جنهنجو آڌر مان نه آڌ ڀن ڪي!

”شرط“

۴- سڪ شردا سان اچي ڀوان - سگر جي شرط
 من کي ماري مٽي ڪري -
 هڪ ڪريان ڀرڻ سان پي
 ن صاحب ڪندو سويڪار -
 داخل ڪندو پنهنجي ديش

۳۴
آهري پيئي اچي بهار -

گهوان گهونگهٽ کولي گهوٽ سان!
۱- ڏهين لڳي چڙهيا - ڏاکڻ تي ڏانار
گگن منڊل ۾ گم هيا - ٻي خبر نه پيئي چار
درشن ڪرايائون دربار جو هو سرڳ - جوسينگار
هاڻي ترٽ ٿيو تيار - هليون بيغم نگر ۾!
۱۱- يارهون يار سنت چون - ماي ڪيون ميلو
وينو آهي وجود ۾ - صاحب سهيلو
متان منجهين مايا ۾ - نه کڻند ڍن آڏو
ڪاڙ ويهي اڪيلو - محبت جي ته منائي ويهي!
۱۲- پارهين لڳي بهڳڻ - ڪٿي باجهه مون تي گهڙي
ڪر پاڻي سنت جنن جي - ڏنائون قرب ڪڙي
محبت جي ته مٿي پائي مون پڊ پورو ڪيو!

”نتيجه“

۱- اچي ستگر در تي - ڪريان نيم سان ڏيڍار
اڙهي پهر اندر ۾ - شل هجي منهنجو ڪرٽار
ڪريان پل پل ۾ ته پڪار -
جيئن نينهن نبهي اچي ٺاٺ سان!
۲- اڏڻي پهر اندر ۾ - ايهو ويهي ڪريان ويڇا

آگيا ڏي سورج ڏيوتا ڪي -
تہ نڪري ٿئي نروار

ٻہ ٽي پير پوري ڪري- وڃان داتا جي درٻار
وڃي داتا جي درٻار- شيوا ڪريان سک سان!!

۶- ڇهين لڳي سک سان آئي -
ڪريان گهر جو ڪم ڪار

مڃي وڃن گون جا - لاهيان سرتان ٻار
تہ اچي پوءِ منار - ملي سونڌيون سيگهه مان!

۷- ستين بچي سک مان- ڪريان پو پوءِ ڪي تہ پڪار
سڌ اونائي سيگهه مان- مون ڪي سهڄهي پنهنجو ٻار

ڏين ستگر ديدار- هيلو ڪريان منار سان!!
۸- ائين بچي صبح جو- ڪريان وارث هر واسو

په پچائي پريم جا - ڪيم ڪم خامو
ڏنائون دلا سو- تنهنجو انگ لکيو ڪر ٿار سان!

۹- نائين لڳي صبح جو- مان نڪري ٿيس نروار
هلي آيس اُنگ سان - داتا جي درٻار

پوءِ سنيوري هلياسين سيگهه سان -
سگر ڪرڻ ٻار

ڏيئي هٿ هٿ ۾ هليا- هٿي هُو هُو جي هٿ
مور ٻيل ساڻ هلي - هٿي گلن جي

”هڪ کان ٻارهيڻ ڏانڊين“

۱۔ هڪ لڳو دل ڏانهن ڪٽي ۔

دکيا دونهان درد ڀريا

آيو موهن ماڳ۔ تي ۔ پينر پاڳ۔ وريا

ڏسي نيٺ ٺريا۔ پسين پنهنجي ڀرينءَ کي!

۲۔ ٻه لڳا آيو ٻاجھ مان۔ منهنجي بهڳڻ ورڻي ٻانهن

ڪيائون اشارو عشق جو۔ اُٿي جاڳي ٿي سجاڳ۔

ماڻج پنهنجو ماڳ۔

نه ته ويل وڃي ٿي گذري!

۳۔ ٿي لڳا ته ته ڪري ۔ اچي خاوند ڪلايو

ٻڌ ٻولي ٻارو چل جي۔ مون کي صاحب سمجهايو

اڪيون اندر ڪري ٿس ۔ عاشق ڪيئن آيو

جنهن اچي پسايو ۔ پاڻ مون ڏاسيءَ کي!!

۴۔ چار لڳا آيو چاهه مان۔ ڏنائين ڇهه ڇوڏاري

پڇيم پئي پيار مان ۔ ڪيئن ڏنڻ ڏيکاري

لري ائين ڪيئن لاڏ مان۔ آئين موهن مراري

آنءَ وڃان ٻاهاري۔ سنگر تنهنجي درس ٿان!

۵۔ پنڇ لڳا ڀرپات جا۔ ڪير ڀريو ڪي پڪار

۵۱- هر دم ويهچ گود گون جي- ته دڪرا ٿيندء ڏور
سڪن جو سمنڊ اٿئي سنگر- ڪري دڪرا ڪاٺور
اٿئي ڀر ڀر ڀر ڀر- ڀري پڪ ڏئي ڀنڊار مان!

۵۲- پائي گيان گون کان- مٿائي انڌيرو اڳيان
سنت ره اندر ۾- ڇڏ آجايو ايمان
له آند اندر ۾- ساڪي ٿي سڄان
داسي چڙهي نرپاڻ- الڪ پڊ اواججي!

۵۳- وٺي گس گون کان- ڏس پاڻ ويچاري،
ره نيار وٺي جيان- ڇڏ همتا ڪي ماري
داسي ڦول پاڙي- آند پاء اندر ۾!

۵۴- گنگا جل سنان سان- ڀاپ ٿين سڀ ناس
روگي مريض د ڪي پڻ- وڃن حڪيمن پاس
سنت سما گم هري ڪٿا- ڪٿي چو راسي ڦاس
داسي ٿي نه اُداس- ٿون ره سائين جي آسري!

۵۵- شرڻ وڃي شهنشاهه جي -

پنهنجي مزي ڪي ماريان

ريهي پنهنجي وجود ۾ -

شل گهر پنهنجي ۾ گهاريان

اهڙي روئي واريان- جو پسان پنهنجو پاڻ ۾!

و جي انحد شبد گبايان - ملي ته ساڌ سنگت سان!

۳۶ - جنهن کي ڌيان ڏئيءَ جو - تنهن کي ٻيو نه سيبائي

ڪٿي ڏئيس اُنبار - ته به من نه وڌائي

وقت نه وڃائي - هن مانش واري جنم جو!

۳۷ - دل کسي ڌار وهڻي - منهنجا خيال ويا ڪٿي

هڻي ڏکيرا تير - ڏنائون محب مٽي

هاڻي جيڪا آهه بڻي - ڏسڻي پوندي ڏيهه ۾!

۳۸ - اُچيئي جيڪا سامهون - تنهن کي ڏسي نه ڌر

بڻيءَ تي راضي رهي - ڳولهي لهه تون گهر

سڪ سندو سهر - ڪٿي هل تون پاڻسان!

۳۹ - دوارڪا جو داڻا - آيو مٿرا منجهه

گڏي گوپ گوالرا - ڪيائين گڏ گنج

هاڻي هوت وهاري منجهه -

ڏي گود ٿو گو بند پنهنجي!

۵۰ - جي گناسين هن گود کان -

ته ڪيئن ماڻينداسين پنهنجو ماڳ

جي ڇڏيندا چوري ڪري -

ته ٿي پونداسين چڙواڳ

جنم جنم تان نا لهي!

اهڙو دل

پي ٿيان مستاني -

جو مشڪان ڪشڪان ڪينڪي ا

۳۱- سائين ڏي سنگت- پنهنجي پيارن جي سدا،

پاڻيوي هلندي ٿن وٿان- مونڪي سميت سگت،

ننگ سچائي پنهنجو- پاڻيوي رکندا پت،

موقعي تي ڏيئي مت- گڏ گڏيندا ساڻ مون!

۳۲- منهنجي نيٺن منجهه ٿور- ڪيو ڀرين ڀڙو

هر دم ڏسان انهن کي- پنهنجي اندر ڀريو ڀر پور

ڪڍي ڪاپٽ ڪوڙ-

وڃي سانگ رچايان سانگين سان!

۳۳- بوندون برو، سنديون -

منهنجي صاحب وسايون

هلي اهر پڌ پاڻون- ملي پنهنجي هوت سان!

۳۴- ڏسي پنهنجي ڏيل هر- ٿون ٻاهر ٻاڱ نه ڪڍ

رڌي ره ٿون روح هر- کولي گيان جي ڳنڍ

پوءِ پاڻي اهر پڌ- ڏيندين ٿس پين کي!

نيڪي سڪ سنسار جا- سي ڪوڙ ڪوي پانين

ڪنهن سڪ پاڻو ڪڏهن -

نه مان ئي سڪ پايان

وڳ وڳاڳ جي- اهو ناد وچايان

۲۹- ويرو ٿي واجهاءُ - ڪٿي تنهنجا سپرين؟
 گهري ڏس ٿوڻ گهٽ پر جتي ٿوڻ مان نانھ
 لڪا تير هڻي ڪري- ٿوڻ اوديا پودو ٻاھ
 دل ۾ تنهنجي آھ- ديرو تنهنجي دوست جو!
 ۳۰- ڇڏي بي چڪاڻ - ڏس اصلي آھين ڪير
 ڪوڙ ڪچايون ڪڍي ڪري -

ٻاھ اوديا جو ڊير

پختور ڪين ٿوڻ پير- جنهنسان پسين سپرين!
 ۳۱- ٻڌي ٻولي ٻين جي - ٻاھر ڪين واجهاءُ
 اڪريون اندر ڪري- ڏس دوست سنڌي جاءِ
 چني پيچ پنجن سان- ٿوڻ لٺو لالڻ سان لاءِ
 اڙي جهاتي پاءُ- جو پسين پنهنجو پاڻڪي!

۳۲- هوت جني جي هنج پر سي شاهن پٽ شاه
 ڪرپا ڪن ڪنگالن تي- پاڻ آھن بي پرواھ
 دل اٿن تہ درياھ- چوليون ڏين پيا چوھ مان!
 ۳۳- ڪريان ديدار تن جو- جيڪي آھن چٽ جا چور

تسي نيڻ ٽرن بيا - جيڪي آھن من جا مور
 اڙي جوڙين جوڙ- جيئن جوڙي ڪن جواھري
 جي چاھين فقير ٿيان - تہ فڪر سڀيئي ڇڏ
 ٻي عشق آڙاھ پر - تہ ڇڏيئي گڏي گڏ

۱۔ پائڻ چاهين ڀرينءَ کي ته ره روحاني رات
چڏي پرائي تات -

ته داخل ڪندءَ پنهنجي ديس ۾!

۲۔ ٻاهر اڪيون ٻوٽي ڪري -
تون اندريون اڪيون ڪول

آهي ڪامل تنهنجي قول -

ڪيڏي ڪرامات ٿو ڪري!

۲۶۔ جوڳين سنديءَ ذات جو - اٿم ايهو ارمان
پاڙون پئي پاتال مون - لاٿئون پنهنجي لام

اهو ڪيائون انجام -

تو کي پهچائينداسين ديس اڳ ۾!

۲۷۔ جوڳين سنديءَ ذات جو - اٿم ايهو ارمان

ڪيئن لاٿئون لڙه پنهنجي -
ڪڍي ڪوڙا قام ڪلام

ڪيائون اهو انجام -

تو کي پهچائينداسين ديس اڳ ۾!

۲۸۔ جيڪي کانن ميوا هن باغ جا - سي آهن باغ بهار
منجهن نه ڪنهن مونجهه ۾ نه اٿن چنڊا چاهه

نه کانئن خوشيون اُنهنڪي - نه ڪو وڏائي سار

ڪري دُور آڀمان - داس ٿيا داتا درجا

هاڻي ڇڏي گهور سنسار۔

گهارينديس پنهنجي گهوت سان!

۱۷۔ ماري من مواس کي۔ گهر پنهنجي ۾ نهار

پسي نت پتار۔ ادب سان آزي ڪري!

۱۸۔ مانس جنم پائي۔ جن ماڻيو هيءُ ماڳ

وڻي وات وٺراڳ جي۔ ڪٿي سرت سجاڳ

جن ماڻيو نت سجاڳ۔ مليو محب ٽن کي!

۱۹۔ جڏهن آتم تيوت م۔ لڳائي ٿڌڪي ٿو ٻو ٻڻي

معبت جا موتي چڻي۔ ڪٿي مون جهول ڀري

مليو مون ته ٿڻي۔ ڏٺو پنهنجو مون پاڻ ۾

۲۰۔ پٽي پاڙون پاڻال مان۔ ”آءُ هماري پاس“

ڪيائون داسن جو داس۔ ويه سنڌن وڃرا

۲۱۔ ڇه اٺارهان چار۔ ٻڌ واڻيءَ کان ڀري

گهري پنهنجي گهٽ ۾ ٿسجانءِ گهٽ گهري

ٿو ڪهڙي ڪار ڪري۔ پنڊٿين پلڪن ۾ رهي!

۲۲۔ جي اٿئي چاهي سڻ جي۔ ته چاننٺ ويهي ڇر

ٻوٽ ٻانڀن لوڏائي گهر۔ لوڪ ٿسي ٿو ڪي هسي!

۲۳۔ جتي اٿئي گهرج گهٽ جي۔

ته گهونگهٽ کولي گهر

ڇرڻ ويهي ڇر۔ ڏاٽو سنڌي ڏي ڏي

- غوطو کاران غئب جو - لھان لال لڏي
 رھان شال ڪڏي - ستگر سندري ديش ۾!
 ۵- ھيم آئس اندر ۾ - منھنجي پريتم ڪئي پوري
 لڏم درد دل جو - مليو نڙ نوراني نوري
 منجهيل ڳنڍ ڪلي پيئي ٿي محبت منظوري
 رھي سڪ سھوري - پريتم جي تہ پيار سان!
 ۶- بلھار وچان ستگر ٿان - جنھن ڪيو مون ڪي آباد
 پل ٻڌي بخششي مون ڪي - منھنجو من ڪيو آزاد
 ٿي دل منھنجي شاد - ستگر سندي نام ٿان!
 ۷- ناگن ڪين نوابو - ناٿ نوابو نينھن
 ڪي جھاڳين ڏينھن - ڪن ڪي پلڪ ۾ پرچو ٿيو
 ۸- ستگر سھجھائي ڏنو - پتو مون ڪي پريم جو
 از غئبي اندر ۾ - وھي درياھ آيو
 ھاڻي گرمڪ غوطو کائو - ماڻي مون ماڳ جو
 ۹- پيتو مون پريم پيالو - چڙهي خوبخماري مون
 چاچي ڏنم جيءَ ۾ - رھيو نہ مون، نہ تو
 ھلي ھونگار ھون - يڪتارو اندر ۾
 ۱۰- درشن ٿيو داتار جو - منھنجا دک ٿيا سڀ دور
 ڀڳونت مون سان پال پلايو - ڪڍي ڇڏيائين ڪو
 مليو نوراني نور - آئند ٿيو اندر ۾

- غوطو کاران غتب جو - لھان لال لڏي
 رھان شال ڪڏي - سترگر سندري ديش ۾!
 ۵- ھيم آتش اندر ۾ - منھنجي پريت ڪٿي پوري
 لثم درد دل جو - مليو نور نوراني نوري
 منجھيل ٻنڌ ڪلي پيئي ٿي محبت منظوري
 رھي سڪ سھوري - پريت جي تہ پيار سان!
 ۶- بلھار وچان سترگر کان - جنھن ڪيو مون ڪي آباد
 پل ٻڌي بخش ڪي - منھنجو من ڪيو آزاد
 ٿي دل منھنجي شاد - سترگر سندي نار کان!
 ۷- ناگن ڪين نوابو - ناگ نوابو نينھن
 ڪي جھاپين ڏينھن - ڪن ڪي پلڪ ۾ پرچو ٿيو!
 ۸- سترگر سمجھائي ڏنو - پترو مون ڪي پور ۾ جو
 از غتبي اندر ۾ - رھي درياہ آيو
 ھاڻي گرمک غوطو کائو - ماڻي مون ماڳ جون!
 ۹- پيتو مون پور پيالو - چڙهي خوب خماري مون
 چاچي ڏنر جيءَ ۾ - رھيو نہ مون، نہ تون
 ھلي ھونگار ھون - يڪتارو اندر ۾!
 ۱۰- درشن ٿيو داتار جو - منھنجا دک ٿيا سڀ دور
 ڳوٺ مونسان پال پلايو - ڪڍي ڇڏيائين ڪوڙ
 مليو نوراني نور - آندو ٿيو اندر ۾!

پرولي نت ڪوري -
پڇند يس ويهي پريم سان !
پڙه اکر پريم جو - بي پوڻي پڙه، نه پڙه
ماڻج دوست سندو در -
جتي پڇپين پار پرين جي !

”آند“

۱- آيون اندريون آند ۾ - من ڪري ٿيو گلزار
ڪئي ديو ديوتائن پي - آهي گل گل جي وستار
ڪٿان سواس سمورو مان - ڏيانس تنهنجو ئي آڌار
وڃي پئسو پار - ڦري پنور غنا مان !
۲- جو پيئي پيالو پريم جو - سوئي آستان
اچي ڪين انهيءَ کي - اندر ۾ اڀمان
پاي ڪين پرم ۾ - ڪڏهن هو ڀڳوان
ڦري دل ۾ ڌيان - انهي پهر اندر ۾
۳- صاحب سندري در تي - اديون آيس پير پري
ڄاڻي داسي پنهنجي - شل مالڪ مهر ڪري
ڏسي سنگت نري - هن الاهوتي لقاء کي !
۴- سنگر سڪ درياه ۾ - مان ڏيان شال ٽپي

میلو ٿيم محبوب سان -

منهنجي سوت ٿي ته سجاڳ -

وئي وشين کان وٺراڳه - شل پوان پاس پرين کي!

۵۲ - دکن دونهان درد جا -

منهنجون رڳون پيون ته رڙن

درشن لاءِ دوست جي -

منهنجون ڏنئون پيون وڃن

ائين پيون ڪرجن جيئن بادل ڪرڇي برف جيان!

۵۳ - وڃن وٺراڳين جا - ٻڌا جن ويهي

ٿيل پاڳن ٿن جا - پيا جهٽ ٺهي

دک درد جنهن جا - ويا ٿن لهي

ويا وٺراڳه ڏيئي ڪوليءَ کي گازار ڪري!!

۵۴ - لڳم آڳ عشق جي - اڏيون ٻجھائي ڪير؟

سنسار ته ساگر آ - ۽ چٽ گند جو ڍير

پيٽان پڪ پريم جي - منهنجو صاحب شمشير

رڪان پختو پير - لاقم جي لنو لاهوئين سان!

۵۵ - لڳي تار ٿن ۾ - مونکي جيءَ اندر جهوري

لڳي جا لنو لنو ۾ - مونکي ٿن جي لوري

ٻڌيندا ته چيو ۾ - اڏيون هيءَ چوري

۱- دل ٿي دلبر لاءِ - منهنجي دم دم دانھو

ڪڏھن ملندڀس محبوب سان -

منهنجي رڳ - رڳ - پيٽ

آءُ به ٿي پير پوري - ڪر مڀلو مون مسڪ

۲- صاحب تنهنجي در تي - داسي ديوي

مهر ڪري مسڪين تي - خالي جهو

اھڙو ورق ورائ - رکي اکيون ا

۳- درد دڪايو دل کي - مونکي برھ

سوندو سٺائي پريم جو - مونکي ڪيا

ڪامل مون تي قرب مان - ڪيئن ڪ

سدا وڃان باھار - صاحب سند ري

۴- جي ڀلو چاهين پنهنجو - ته جاڳي ٿي

ماڻج پنهنجو ماڳ -

نه ته ويل وڃي ٿي گڏ

۵- جي ڀلو چاهين پنهنجو - ته ويهي

جاڳي جوش مان - ڏس عجب

ننڊ نه ڪر ايڏي منا - ٿي نه تو

پاڻج سهڻو هار - ته مڀلو ٿئي محب

۶- دڪن دونهان درد جا - بري آند

پيهي ٿس تون پاڻ ۾ ڪيئن اچيندو پر يتر پاڻ
 رک ايا سڄي ڄاڻ. گهري ٿس تون گهٽ ۾!
 ۲۱۔ داتا تنهنجي در تي - اڄ ليلان وڪائي
 درشن بنان داتا تنهنجي وڻي ان نڌو پاڻي
 هاڻي صاحب سڃاڻي -

شل پيهي ايندين پاڻيهي!
 ۲۲۔ ليلان لڪ هزار گهوريان پنهنجي گهوٽ ٿان
 سهي ڪياء صاحب - ڄاڻي پنهنجو ٻار
 هيرا لعل جواهر - ڳولهي ڏنا جنهن قرب سان!
 ۲۳۔ ستگر تنهنجي سڪ ۾ ٿي سنگت پڪاري
 راڌان رڙي ٿي روح ۾ - ٿي پل پل پاڪاري
 ڪڍي نيٺ نهاري - اچي جاءِ جوڙج جيءَ ۾!
 ۲۴۔ موهن تو هڻج سان - ڪيئن وڃائي هرلي
 سڌڙا ڪري سڪ مان - ڪيئن راڌان سڏائي
 وري ڪيئن جدائي - ٿو لاءِ ڌران بئرا ڳڻ بن ۾!
 ۲۵۔ اچي منهنجي اندر ۾ - اڏيون عاشقن اوطاقون
 جيءَ جلي ٿو جوش ۾ -

ڏٺائون درشن جنهن لاڪون
 ڪاٺ پيڻ سڀ زهر ٿيو - لڳو جيءَ اندر جادو
 ڏينهان ۽ راتيون - ٿات ته آهي پرين جي!

ٽٽي اڏيو سڃاڻيو. اچڻ مانس جنم جو -
۳۵- جا ڳڀو جن جي جيءَ ۾ - جوش جو ڳڀن لاءِ
ڪاٺ پيٽڻ سڀ زهر ٿيو. سڪ سنسار جو بار
ٽسن سرور دٺار. ستگر سندو دل ديش ۾!
۳۶- او اديون درد ته منهنجي دل ۾ اهو ئي آهي
پسان ڪيئن پرينءَ کي ناهه اهو ناهي
و شان لڏو ايها لائي. راتيان ڏينهان روح ۾!
۳۷- راتيان ڏينهان روح ۾. درد اهو آهي
پڇان پڌ پرين جا. ڪيئن راءِ ريجهه
ڏهن جيڪي وڃن - سي پاڻ ۾ پاءِ
منهنجي دل دڪي آهي -
درشن تاران ناهي نڌن نيئن ۾
۳۸- موهن ڪوهن ڪينڪي. جنهن جي پاس پور
هٿن ٽپي ته ته ڪري - پون سي ته ڪري
ٽسن گهاٽ گهري. پنهنجي اکين پاڻڪي!
۳۹- ستگر تنهنجيءَ سڪ ۾. مان سڙي ٿيان خاڪ
ملڻ ڪاٺ موهن جي. منهنجي اندر رهي فراق
هاڻي اچي اڏينم اوطاق -
جانب منهنجي جيءَ ۾!
ليلاڻ پنهنجي لعل سان. ڪوئون روح رهائ

۲۹۔ درد و ندي در آسيان تون درش ذي دانار
توب كيا تو كيتوا وكي نه مون كا سار
شاڻي درشن ڏيئي دل نار۔

۳۰۔ ليان لاڏ نه ڪو تون بهئي بهدوس سان
بيندين چڪي۔ ڀولي ٻاڻي۔ بهدوان بهدوس
نه دوست گهٽجي ڏو۔ بهن ايندو ٻاڻو
۳۱۔ دل بر اثر دود۔ نه ڪنن برآمد هون پورين
جهاني ٻاڻي جگر۔ ڏسان اهات گوري
نه ساهون ٻاڻا سپرين۔

۳۲۔ رانين ڏينهان ار لاپ۔ جي جي بهه بهه ٿي ٿي
گولي ڏسان دل درين ڪي
نه وڻو گهٽجي ٻن
لاحق ڀڳين ٻن ٻن۔

۳۳۔ سال نه گهٽجي ساهون
۳۴۔ دل بر اثر دود۔ لکي ديشه بهماري جن
پنهان بار لکي ڏو۔ ويندو واتهن کان
۳۵۔ جنهنڪي خبر خاوند جي۔ سو ڪولي ٻڌا
اهو سار حليمه جو۔ ڪلي مون ٻڌا

- درد دکایو دل مـ - بسوڻ کيو بيزار
جلند و هود و نار - مهر کري مسکين تي!
- ۱۹- ليلان جدا ٿي جانب جي - ڦير کري پانيان
کائن پيٽس سڀ زهو ٿيو - گوندن منجهه گهاريان
دم دم سکان ساريان - سڀ جيان سمڙ مـ!
۲۰- ليلان درد دلبر جي - کير ڏاڍ و هيٺو،
سڄڻ سائين اچي ڪو - پاڻ وجهي ٿيٺو،
مارم اٿي جويٺو - نه ته لنگهي پوان پلڪ مـ!
۲۱- ليلان سهڻيءَ صورت لاءِ - پل پل مـ پريشان،
دکائي دونهون درد جو - ڪرمن کي ته مـ ساڻ،
ته زارين سان آسان - اچي رانول ويهي روح مـ!
۲۲- ليلان مايا لک ڪروڙ - توڙي ڪوڙين قربان
ستگر کي سر ڏنئي بنان - پائين نه پد نرپاڻ
پوءِ لنگهي ڪر آسان - چاراسيءَ جي چڪر مان!
۲۳- ليلان بنان ستگر جي - حياءُ ڪرين هزار،
ڇپ ٿپ ورت نير - ڪرين دان بيشمار
جي ريجھائين گرو هڪوار -
۲۴- ليلان نينهن نات جي - وڌ مـ نهوري،
حلي جيءَ عشق آڳ مـ - جنهن جي وڇوڙي

- ۶۔ ستگر ٽنهنجيءَ سڪ ۾۔ مان ٿري شال وڃان
 مهر ڪريو مسڪين تي۔ ته پيرو ڪين پڇيان
 هر هر اڃان وڃان۔ داتا ٽنهنجي در تي !
- ۷۔ ستگر ٽنهنجيءَ سڪ ۾۔ مان مري ٿيان شل ماد
 ٻڌي وڃن ٿڌيرا۔ ڪريان دل ٿري شاد
 رهي من آباد۔ سدا ٽنهنجيءَ سڪ ۾ !
- ۸۔ ستگر ٽنهنجيءَ سڪ ۾۔ گهمي گهمي ۾ گهاٽو
 راتيان ڏينهان روح ۾۔ اٿم اهو اوراڻو
 سڪند ڀن ٿو لاءِ سال ٿيا۔ ٿيو مزو ويڳاڻو
 شل مڃان مٺو پاڻو۔ مالڪ ٽنهنجيءَ مهر جو !
- ۹۔ ستگر ٽنهنجيءَ سڪ ۾۔ لڳي جيءَ اندر جهوري
 دڪيا دنيا درد جا۔ آهي لڏو لڏو اندر لوري
 هاڻي جلدي آڏو ٻوڙي۔ خاوند مونوٽ خير سان !!!
- ۱۰۔ ستگر ٿوڪي سڪ مان۔ ٿي سنگت پڪاري
 راڌان رڙي ٿي روح ۾۔ پيئي پل پل پاڪاري
 کڻيون ڀڻ نماڻا نهاري۔ اچي جاءِ جوڙائجي ۾ !
- ۱۱۔ ستگر ٽنهنجيءَ سڪ ۾۔ مان وٽان ويڳاڻي
 کائڻ پيئڻ سڀ زهر ٿيو۔ وڻي ان ٿڌو پاڻي
 هاڻي صاحب سڃاڻي۔
- اچي ميلو ڪر مسڪين سان !

”عشق ۽ برهه“

- ۱- اندر ٿو اوڙاه پري - آديون عاشقن جو
بوندان برهه جون بوسن - ڏسي من ٺري
من مالڪ موندڻي وري - دير نه لائي هڪ دم جي!
- ۲- باهه برهه جي پري - ٿي راتيان ڏينهان دانهن ڪري
هر هر اندر وري - ڏسي پيشاني پرينءَ جي!!
- ۳- درد وندي در آهيان - ڏي درشن داتار
مهر ڪر مالڪ مونتي - وڃن سڀ وڪار
ڄاڻي پنهنجو پيار - ديا ڪر داسيءَ تي!!
- ۴- سنگر تنهنجي سوز ۾ - ٿو جان جگر ڳري
آتم اُميدون اندر ۾ - ته ايندا مهر ڪري
ڏيندا پنهنجيءَ پاڇه سان - مهر جي من پري
من گوليءَ ڏي وري - رکندا هٿ مٿي تي
- ۵- آءٌ ته اوريون پاڻ ۾ - منهنجا موهن منا منار
راتيان ڏينهان روح ۾ - وڃي تنهنجي پئي ستار
آڻي پهر اندر ۾ - ڪريان تنهنجي رڳو پڇار
جي اچين منا هڪوار - ته ميلو ڪريون پاڻ ۾!!

سنگت کي قرب ۽ پيار ڏيندا رهندا آهن .
 ميلا پنڊارا لڳائيندا آهن غريبن د وکين جي
 سنڀال لهندا رهندا آهن - انهن جي لڳايل باغ
 کي پوريم جو پاڻي ڏيئي سر سبز بنائيندا
 رهن ٿا .

شانتی پرکاش صاحب به پنهنجي منڊليءَ سان
 اچي پريمين کي وڇڻن ۽ درس روپي اهرت
 پيئاري ڪرتارث ڪندا آهن. هن مياي ۾ عام
 پبلڪ، مود، مايون، ٻار پڊا اچي مياي جو لاپ
 وٺندا آهن. ٻيا به ڪيئي سادو ۽ روپش اچي
 وڃن ٻڌائيندا آهن.

ماتا ليلاونتي صاحبن پنهنجي جيون ۾ ئي
 ماتا وسي ٻائيءَ کي پنهنجي سنگت سامهون
 ظاهر ڪيو. ماتا وسيءَ کي آديش ڪيائونس
 ته ست سنگ جي مڙج مچائيندي رهجانءِ
 ۽ ڪهڙي به حالت ۾ پيئرن ماتائڻ جو ست
 سنگ بند نه ڪجانءِ. اڄ ماتا صاحب جي
 اُسيم آسپس ۽ پريٿا سان هنن صاحبن خزاني
 والي رستي تي ”ماتا ليلاونتي ست سنگ
 پون“ ٺهرائي ست سنگ جو ڊيپاڻ چالو رکيو
 آهي ۽ پنهنجن مڙن اُٺيوي وڇڻن سان پريم
 پيالا پيئاري سنگت جي سار لهي رهنماڻي
 ڪري رهيا آهن.

ماتا وسي ٻائي به نماڻي مورت آهن
 پنهنجي گرو مهراج جي نقش قدمن تي هلي

سوڀيا وڌائيندا آهن ۽ صبح شام پنهنجي وچن روپي ورکا ڪندا آهن.

جڏهين. ماما ليلائونتي صاحبن چولو ڇڏيو، تڏهن پهرين وري سوامي سروانند صاحب پريم پوکاش منڊل وارن جي منڊلي اچي ست سنگ ڪيو. جيستائين سوامي سروانند صاحب حيات هئا، اهڙي اچي هر سال وري جي سوڀيا وڌائيندا هئا. جڏهن ست سنگ پون لاءِ پلاٽ ورتو ويو تڏهن پهريون لپو سوامي سروانند جن کان هٽايو ويو.

جڏهن پهريون پلاٽ ورتو ويو ۽ درٻار ٺهرائي تڏهين ٿوري وستار ۾ ٺهيل هئي. ڏيري ڏيري ماما ليلائونتيءَ جي آسپاس سان ۽ ماما وري صاحبن جي لڳن سان اچ عالیشان مندر تيار ٿيو آهي. ماما ليلائونتي جن جي من موهيندڙ مورتي سٽاپن ٿيل آهي. سنگمرمر جو بلند گنبذ آهي جنهن کي سونو ڪلش چڙهيل آهي. جنهنکي دُورن دُورن خاتو درشن ڪرڻ ايندي آهي.

پريم پوکاش منڊل جا پوڄيه آدرٿيه سوامي

سندن دل جان سان سيوا ۽ آکيا ۾ هوندي هئي.
 پڇيائون ته اڄ ڪهڙ ۾ ڪو براهمن يا شراڌ آهي
 ڇا؟ جنهن چين ته نه امان اڄ ڪٿ خالي آهي.
 آکيا ڪيائونس ته مارو راجڳ ٻڌاء. تنهن شروع
 ته ڪيو پر سڄو گيت ياد ڪونه هوس تنهن
 تي ماما صاحبن پاڻ اهو گيت ڳايو ۽ پوءِ ڏن
 ۾ رسن رهيا.

صبح جو جن پريمڻين جو نيم هو سو اچڻ
 لڳيون ۽ ماما صاحبن جي طبيعت ڍلي ڏني.
 قريبن ۱۱ بجي ڌاري بامبي مان سندن
 گهرن ماما لڳمي صاحبن وٽان آيس جو فون
 آيو ۽ اهو پرلاڙ سندن ڪنن تي پيو ڏڏهن
 هڪدم اکيون کولي پنهنجي نوراني نظارن
 سنگت ڏانهن نهاري عجيب جوت جو چمڪار
 ڏيئي پنهنجي سرت شهد سان جوڙي پنهنجا پراڻ
 دسوين دوار چاڙهي پنهنجي اڇا سان جوڙي
 جوت سمايا.

هو ڏانهن اُس ٿڪي هئي هو ڏانهن زور سان
 رسات پوڻ لڳي. ڏسڻ جهڙو نظارو هو. سندن
 ڪٽولي نه رهي وئي. سهاڳڻ پاڳڻ سڀني تي

ڪرايائين. آپريشن ته ڦٽجڻا پڻ ٿيس پر آواز
 بند ٿي ويس. ڪيترو وقت اها ٽڪليف هيس.
 اصل ڳالهائي نه سگهندو هو. ڊاڪٽرن جو رايو
 هو ته سندس گلي جو آپريشن ٿيڻ ڪپي. ڊاڪٽر
 ماما صاحبن کان آسپس وٺڻ آيو ته سڀاڻي
 آپريشن ٿيندو ماما صاحبن گلي کي هٿ گهمائي
 چيائونس ته ڇيڙو چار نه ڪن، سڀ ٿيڪ ٿيندو.
 سڀاڻي ئي اٿڻ سان سندس آواز کليل هو.
 آپريشن کان بچي ويو. اهڙي مهر سندس مٿان
 ڪيائون.

آخر ڪين هاءِ بلڊ پريشر جي ٽڪليف ٿي
 پيئي. ڪين ڊاڪٽر قيمت جي صلاح سان گهڻي
 ٽڪليف ڪري ڪجهه ڏينهن لاءِ چڪاس لاءِ
 S.M.S. Hospital ۾ داخل ڪرايو ويو. بيماريءَ جو
 ته بهانو هو. پنهنجي درشن سان ڊاڪٽرن کي
 جهومائي ڇڏيائون. ڪيرالا جون نرسون ته
 مست ٿي پيون. ڪين صبح شام جو عرض
 ڪندون هيون ته آرتي ۽ ڀارتنا ٻڌايو.
 ناني وارو ۾ مريض زالن جو ته اکين چوڻ
 تو رات جو پلنگ تان اٿي هر هڪ جي

ڪرايائين. آپريشن ۾ قتحياپ ٿيس پر آواز
 بند ٿي ويس. ڪيترو وقت اها ٽڪليف هيس.
 اصل ڳالهائي نه سگهندو هو. ڊاڪٽرن جو رايو
 هو ته سندس گلي جو آپريشن ٿيڻ ڪپي. ڊاڪٽر
 مانا صاحبن کان آسپس وٺڻ آيو ته سڀاڻي
 آپريشن ٿيندو مانا صاحبن گلي کي هٿ گهمائي
 چيائونس ته چيٽڙ چار نه ڪر، سڀ ٺيڪ ٿيندو.
 سڀاڻي ٿي اٿڻ سان سندس آواز کليل هو.
 آپريشن کان بچي ويو. اهرڙي مهر سندس مٿان
 ڪيائون.

آخر ڪين هاءِ بلڊ پريشر جي ٽڪليف ٿي
 پيئي. ڪين ڊاڪٽر قيمت جي صلاح سان گهڻي
 ٽڪليف ڪري ڪجهه ڏينهن لاءِ چڪاس لاءِ
 S.M.S. Hospital ۾ داخل ڪرايو ويو. بيماريءَ جو
 ته بهانو هو. پنهنجي درشن سان ڊاڪٽرن کي
 جهومائي ڇڏيائون. ڪيرالا جون نرسون ته
 مست ٿي پيون. ڪين صبح شام جو عرض
 ڪنديون هيون ته آرٽي ۽ پوارٽنا ٻڌايو.

زناني وارڊ ۾ مريض زالن جو ته ائين چوڻ
 هو ته هو رات جو پلنگ تان اٿي هر هڪ جي

آشرم کان پوي رهي پنهنجي ڏوختن پهرتن
جا ڪارج منگل ڪرايائون.

ماتا صاحب حڪمت جا مالڪ هئا. کين
آپو ويدڪ ڪيترين دوائن جا نالا بر زبان ياد
هئا. جيڪو پتو ڪرداري ۾ ايندو سو دوائن
تسي خرچ ڪندا هئا. گلنند عرق سرمو، دل
پڪي جون دوائون ۽ سُر درد جا تيل مالش
لاءِ تيار ڪرائيندا هئا. پيئرن کي گهوڙ ۽ وچ
ڏيندا هئا.

اچرڻ ته اهو هو جو اهو پٽي دوائون (کنگهه
سهڪي يا ڪن ٻين بيمارين) لاءِ به ڏيندا هئا.
حدا جو نُر هو ڪوشه هو نه ڄاڻان ته هو
درويش ڪير هئا.

ڪيترين غريب نياڻين جا ڪارج ڪندا هئا.
هٽلپ ته ننڍا وڏا غريب امير سندن مان
سڪ حاصل ڪندا هئا.

جن جون ڀڳل هڏيون ڊاڪٽر به جوڙي نه
سگهيا تن کي هٿن پنهنجن سان مالش ڪري
ڪوڙ ڪندا هئا. نه صرف نه سنتان وارن
کي سالن کانپوءِ اولاد بخشڻائون ڀر سالن کان

اچي ٻهتي آهي . سا پريمڻ پيرن تي ڪري
 پين ۽ چوڻ لڳن ته ڏاڏو ٿوهائجي هٿ ۾
 سڀ ڪجهه آهي . منهنجي لڇ رک - هي برد
 توکي سنڀالڻو آهي . ايترو ٻڌي سنگورو مهراج
 شانت ٿي ويا - پو پنهنجو برت رکڻ واسطي
 مهرمان پريمڻ جي مٿي تي ٻڙهي هٿ رکي
 آشيرواد ڪيائونس ته سدائين سهاڳڻ هوندين .
 اها آهي سنگرن جي مهر . جو ملان ۾ جان
 ڦوڪي ڇڏيندا هئا . اهڙي طرح ڪيئي دڪين
 جا دڪ دور ڪيائون .

مانا صاحب استرڀن لاءِ هڪ انوکڙو مثال
 بڻيا . هُو سيٺ جي ڏاڍي سبوا ڪندا هئا .
 سندس لاءِ پنهنجي هٿن سان رسولي ٺاهيندا
 هئا ۽ اڳيان ويهي روئي ڪرائيندا هئا . منجهند
 جي وقت سيٺ آرامي ٿيندا هئا ٿڌ هن پنهنجي
 پيچن ۾ مشغول ٿي ويندا هئا . هُو چوندا هئا
 ته هٿ ڪار ۾ ، دل يار ۾ .

هڪڙي ڀيري رسولي ٺاهي رهيا هئا . رسولي
 ڪندي ڪندي به هنن جي ورتي صاحب ۾
 لڳل هئي سو ويٺي ويٺي چون پيا ”ڏيڻ“

بجليءَ ٺاهڻ واري پريهيءَ کي گهرايائون جنهن
 اچي ڪري ڏاڍي سڪ پريم سان بجليءَ سان
 سهڻي نهوني سجايو ۽ ماما صاحبن کان پڇڻ لڳو
 ته جنهن هيءَ پاٽ صاحب رکيو آهي سي مهاراج
 ڪٿي آهن. ماما صاحب جي انوقت ٻوندي
 ٿري رهيا هئا. پريهيءَ کي چيائون ته پهرين
 پرساد ڪاڏ ته پوءِ توکي اهو مهاراج به ڏيکاريون
 ٿا. پريهيءَ پرساد ڪاڏو. ماما صاحب چيس ته
 اسان هي پاٽ صاحب رکيو آهي. ماما صاحبن
 جي نوراني نظر ۽ جهلڪ ڏسي پريهيءَ کي
 ڏاڍي خوشي ٿي. ماما صاحبن به گهڻي شوق
 اٿين ٿي ۽ درٻار جي اهڙن موقعن تي بنان
 ڪجهه وٺڻ جي هميشه شيوا ڪندو هو.
 جيئن ماما صاحبن پڙه ۽ ويساڪي تي پاٽ
 رکندا هئا. سي هاڻي به هميشه رکيا ويندا آهن
 پوڄي جي ڏينهن ڀنڊارو ٿيندو آهي.
 ماما ليلائونتي ته ڪي الاهي عاشق هئا پر
 ڪنهن ورلي انهن جي رمز سڃاڻي. اسان به
 کين. رواجي انسان سمجهندا هئاسين پر هو ته
 خود خدا هئا. استري چولي به هوندي ۽ گرشت

مالڪ ٿيندين ۽ گلي لڳائي چوندا هيئن ته تو
اسانجو پرهلاڊ پڳت آهيئن.

هڪ دفعي ماما ليلا وقتي پنهنجي گرن کا
آگيا وڏي ڪٽنب سان گڏجي ٿيرت يالا
ڪرڻ لاءِ نڪتا ته پٺيان هندستان پاڪستان
جو جهڳڙو ٿيو. اهڙي حالت ۾ هڻ وري سنڌ
۾ واپس ڪونه ويا. ٿيرت يالا ڪندي جڻپور
شهر ۾ اچي پهتا. ۽ ڪشن پول بازار نمڪ منڊي
۾ اچي رهيا. ماما صاحب پنهنجي گروءَ مان
لڇميءَ کان وڇڙي ڏاڍو اداس رهڻ لڳا. آخر
پتو پيئن ته ماما لڇمي جن بمبئيءَ ۾ پهتا آهن.
سوئي هنن کي درد ڀريون پتوڪائون لکڻ
لڳا ۽ گهر ڀانين جي موڪل سان گرو مهراج جي
درشن لاءِ بمبئيءَ ويا. اُتي وڃي پنهنجي دل
جو سچو حال ورڻ ڪيائون ۽ انهن کي عرض
ڪيائون ته ستسنگ کان سواءِ اسانجو من نٿو
لڳي ته انهن آگيا ڏنن ته گهر ۾ ئي ستسنگ چالو
ڪر ۽ اسان کي هرد ۾ ساڻ ڄاڻ. سو گروءَ جي آگيا
پائي جڻپور ۾ اچي ست سنگ منڊل بڻايائون
جتي روزانو ست سنگ شروع ڪيائون. هنن

۾ مست هوندا هئا. سندن سڀيئي ننڍا وڏا
 ٻار کين ادب ۽ عزت سان ڏسندا هئا ۽ هر ڪارج
 ۾ کانئن صلاح وٺندا هئا. نرليپ رهي به اهڙا
 سياڻا هئا جو سندن صلاح سڀيئي گرهڻ ڪندا
 هئا ۽ کين مڃڻ لڳا. گرهست ۾ رهندي به
 ڪنول گل جيئن نيارا ئي رهيا. دنيا جي نظرن
 ۾ سهاڳڻ پاڳڻ ٿي رهيا. گرهست جو دورو
 وهندو ڪندي جتي ستي ٿي رهيا.
 مانا صاحب جي نام ۾ ايتري لڳن ڏسي
 هڪڙي ڏينهن سيٺ کين چيو ته هتي مانا
 لڄهيءَ جي درٻار آهي. هل ته توکي درشن
 ڪرائي اچون. مانا صاحب جو ته ننڍي هوندي
 کان ئي نام ڏانهن لاڙو هو، سو ڏاڍا خوش ٿيا
 ۽ هڪدم تيار ٿي سيٺ سان گڏجي مانا لڄهيءَ
 جي درشن لاءِ ويا. درشن ڪرڻ سان ئي ڄڻ
 کين روحاني طاقت ملي ويئي. من ۾ ڏاڍو
 خوش ٿيا ۽ دل ۾ چوڻ لڳا ته جنهن پورڻ
 جوڳيءَ جي ڳولها ۾ هئاسين سيئي اڄ اسانکي
 ملي ويا. جڏهن ستسنگ سمپت ٿيو ته ٻنهي
 اٿي مانا لڄهيءَ کي مٿو ٽيڪيو. انهن پڇيو ته

پتا گهر ۾ رهي کين پڙهائڻ جو بندوبست ڪيو.
هنن صرف گومڪي آڪري سڪيا ۽ پنهنجيءَ
مستيءَ ۾ مست رهندا هئا.

هڪ دفعي گهڙيءَ ننڍي مان چوڪ پري اٿيا
تنهن تي سندن مائٽا کائڻ پيڇيو ته ٻچا، ڇا
آهي؟ مائٽا کي جواب ڏنائون ته اڄ اسان کي
ڪنهن جوڳيءَ جاڳايو آهي ۽ اسان جي مٿان
آسيس جا هٿا رکيا اٿائون. ماءُ کي چيائون ته
امان، اسان هاڻي ان جوڳيءَ کي ڪيئن به
ڪري ڳولهي لهنداسين.

اڳي جيئن ته ننڍي هوندي ئي شاديءَ
ڪرائڻ جو رواج هو ته سندن مائٽن کي به کين
شادي ڪرائڻ جو ويچار ٿيو. ۱۲، ۱۵ سالن جي
عمر ۾ جيڪب آباد جي مشهور زميندار سيٺ
منگهن داس سان شادي ڪرائي ويئي. سيٺ
جون ٻه شاديون پهرين ٿيل هيون، جنهن مان
هنکي ٻه ڌيئرو ۽ ٽي پٽ هئا. انهن ٻن جي
سرڳواس ٿيڻ کانپوءِ هيءُ سيٺ جي ٽين شادي
هئي. مائٽا صاحبن ۽ سيٺ جي وچ ۾ عمو جي
وڏو فرق هو. سندن کان وڏا ٻه ڌيئرو به نائي

- ۱- لیوڙي سیس نوایان، تن من پیٽ ڌري
 موهم مهٽ کي ٿياڳي،
 آيسن پير پري - هري اور جڻه
 ۲- آرڻي ٺاهي ڌوپ ڏکائي جهل مل جوت پري،
 پاڙ منجهان آن ڇوڳ لڳايان،
 هٿ ۾ ڇنور جهلي - هري اور جڻه
 ۳- سنڌ ڦٽ آئندروپ اوهانجو ڪڏهين ٺاوسري،
 سهڻي صورت مهڻي مورت،
 ويهان ڌيان ڌري - هري اور جڻه
 ۴- جيڪي شون اوهانجي آيا، ويڙا سڀ ڌري،
 نام سندو رنگ لڳائي،
 تن کي پوسا ڪريار ڪري - هري اور جڻه
 ۵- نام دار ۽ مڊق صبور، ڏيندا مهر ڪري
 داسي کي آهي آس اڃائي
 درشن ڏان ڪهي - هري اور جڻه
 چنڊ ۱-

طبلا باجا شڪ ستارون سرسان ساز وڄايان ٿي
 ڪنگو ڪيسو ڌوپ ڏيپ سان تنهنجي آرڻي ڳايان ٿي
 ۽ ٻيهر سان گل ٿل آڻي سنگرتو ٿي پيٽ چڙهايان ٿي
 رسو ٻڪار ٿون پاڙجي پيٽا جڻه ڪار مڏايان ٿي

پڄڻ (۹)

- ستگر جي سهڻي صورت هودي ڪمال ڪيو،
 هودي ڪمال ڪيو، منڙو بيٺال ڪيو.
 ۱- منڙي ۾ آيو مالڪ، خلقت جو آيو خالق،
 سرت سان صاحب اچي هي حوال ڪيو. ستگر جي....
- ۲- ستگر جو درشن ٿيو، منڙو مڙن ڀرڻ ٿيو،
 هودي منهنجي ۾ اچي ڀرڻ جمال ڪيو.
 ستگر جي....
- ۳- ستگر ڏٺو مڙن ڏاڻ. ڪيائون مڙن من ڀروان
 ڪيو مون سر قربان ستگر ڏيال ٿيو. ستگر جي...
- ۴- مليو آ مانس چولو، وڏو آ ڀرڻ ڀولو،
 ڪيائون روح مان رولو چيئن چمڪار
 ٿيو. ستگر جي....
- ۵- ٻڌي مان هٿ پيئي، ڪريان ٿي عرض ويهي،
 دل لپلا وٺي کولي اهو اظهار ڪيو. ستگر جي....

پڄڻ (۱۰)

- سچي سمجهه سکو سهڻي رهز سکو
 منهنجون پياريون،
 هاڻي بڻجو توهان پاڳ ۽ واريون.

ليلا وننتي آ وڏي پياڳي،

رحمان ٿي خوش هميشه مان.

بچن (۷)

طرز - پوياتي -

ميري من. گر بن بهر اندازو

گر ٿي ڊيپڪ آهي جڳ ۱۰ ميري من...

۱- پڙهي پوئيون مان ٽڪس ڪيئي،

ڪانه خبر مونڪي اندر جي بيئي،

ڪيو ڪولي ڏي ته ڪوارو، ميري من...

۲- سهين شاستر پڙهيا پراڻ،

ڪري ڪٿائون ڪٿيم ڪيان،

گر بن لاهي آجيارو، ميري من...

۳- چانگ ٿي جڏهن اندر ٿيس مان،

چون چشمن سان جڏهن ڇمير مان

دور ٿيو اندازو، ميري من...

۹- ڪير شيدا ڪي سان ويهي،

کن من ڏن ۴ سوڙو ڏيئي،

جڏهن رڪيائون هڪ مهر وارو، ميري من...

۵- ليلا وننتي نه پيو ڪو چاڙهو،

آگر سان مونڪي ڪيائون اشارو

جڏهن ڏٺا جو لاڙو، ميري من گر بن...

- ۲- مندا ڪور مٿاڻي ستگر،
 مٿاڻا وچين ٻڌاڻي ستگر،
 جڏهن دل جو ڪمل ڪري ٿو،
 تڏهن ستگر محب ملي ٿو.
- ۳- ستگر درشن ايشور درشن،
 درشن سان ٿئي منرو پرسن،
 تڏهن پوئيل ڪارو ٿري ٿو،
 جڏهن ستگر محب ملي ٿو.
- ۴- سؤ سؤ واري ستگر کان مان،
 مدقي وچان نٿ ستگر کان مان،
 جيڪو تنهن من ڪن سڀ واري ٿو،
 تڏهن ستگر محب ملي ٿو.
- ۵- پاڳن واريون ياڳ بڻايو،
 وچريل ورڻي سروي سان لايو،
 جڏهن دل جو چمن کلي ٿو،
 تڏهن ستگر محب ملي ٿو.
- ۶- ليلا وٺي ڪري ارداس،
 شال پرين کي پونديس پاس،
 جڏهن ياڳ بلند بڻي ٿو،
 تڏهن ستگر محب ملي ٿو.

ٻڌ بات اها لنڙ لات اها،

تون وطن وساري ڪيئن ويٺين.

۳- توکي جنم مليو آ مانس جو،

توکي سنگ مليو آ ستگر جو،

پيهي پنهنجي اندر ڏس من جي مندر.

تون وطن وساري ڪيئن ويٺين.

۴- وٺا ڳ- سنڌي وٺ واٽ ادا،

ويهي راتيان ڏينهان تون پڪار سدا

ره ريت اها، رک پريت اها،

تون وطن وساري ڪيئن ويٺين.

۵- ڪيو پريو ٿو ٽي آپڪار اهو،

هاڻي ٻار اندر ۾ تون ته ڏيغو

ليلا وٺي ويهي ڏس جو ٽي اها.

تون وطن وساري ڪيئن ويٺين.

پڇن (۴)

او پريهي او پيارا هل ستگر د ر تي

توکي ڀل ۾ پار اڪاريندا،

توکي ڀل ۾ پار اڪاريندا،

توکي ڏيئي جهاز اڏائيندا.

جنهن جنهن آيو پيٽ ڪيو آ،
 تنهن جي سدا جڻم جڻم آهي،
 ليلا ورتي در تنهنجي تي،
 مهر نظر تنهنجي چاهي، هري اوم ...

ٻچن (۲)

طرز - ڏيک ٿيوري سنسار کي حالت
 ڪيا هو گئي پگوان،
 پٽڪي پٽڪي منڙو آيو سترجي ته د وار،
 سڀئي ٻوليو جڻم جڻم ڪار،
 ۱- لڪ چوڙاسي ڀوڳي آيو،

ڪٿي نه ان ڪنهن ٿانءِ کي ڀايو،
 ٿانءِ ماڻ جو د وار اهو،
 ڪيو نورڙي نمسڪار - سڀئي ٻوليو ...

۲- سرگڻ روپ ۾ آيو ستر،
 ڀاڻي جيو ڪيائين پوٽر،
 هٿا ڏيئي پار اڪاري،

ڪيائين ڀل ۾ پار - سڀئي ٻوليو ...
 ۳- ڪلجڳ ۾ ڇاڻيو ٿهري ڪڪر،
 منڙا نازون کائڻ ٿڪر،

۳- ڀڳتن ۾ ٿون ڀڳت وٺيرو،

جڳ ۾ تو جهڙو ناهي
رڳ رڳ ۾ منهنجي جوت جڳي آ،
تجولو پيو اهڙو ناهي
سنتن ۾ تون آهين سرور مٿي،
تو جهڙو پيو ڪو ناهي، هري اور...

۲- ڪهڙي مهه ڪٿيان مان تنهنجي،
مڪ کي ڪا طاقت ناهي،
شاهن شاهه سچو تون آهين،

سڀ تنهنجي لياقت آهي،
دين د يالو سدا ڪرپالو،

ڀڳتن ٻل تنهن جو آهي، هري اور...
۵- رهن ڪليا دروازا تنهن لاءِ،

جنهن تي د يال جو هٿ آهي،
ڪال به تنهن وٽ ڪين ڪي ايندو،

جرم کي ڪا طاقت ناهي،
هاريل بازي جيتي هلن سي،

جڻم جڻم جا نارا الهي، هري اور...
لوڪ ڏين ڀيٽائون ڪيئي،

تو وٽ ڪهڙي شيءِ ناهي،

(1) **பெண்**

طرز - پاڳ ۽ وڏي سان ڪنهن ڪنهن کي ٿو
ستگر جو ديدار ملي.

ستگور پيٽ ڏيان مان ڪهڙي
تنهي لوڪن ۾ گومت ناهي ،

تن من ڌن جي ڏيان مان ڌوڪي
سو به ڏنل ڪنهنجو آهي - هري اوم

۱۔ سرشتی سچے ہر دو سمرنا کو،
سنت سچے کے تون آہین،

پوڄا تلڪ ڪريان مان تنهنجو،
ست چت آند تون آئين،

رائيان ڏينهان سار مون ڪنهنجي،
 گڻ ڀڳتي ڪنهنجي آهي- هري اور

۲- سر ستيو مون چوئن ٿينجي ،
بي شند سر سٽو ناڻي ،

سھوري چڙيان ڏي ٽن من ڏوڪان ،
ڏٺو سڄو ڪو ڌن آهي ،

١٠٢، ذنوب لو فونكي،

شيء، هاري اور

सत श्री १०८ माता लीलावन्ती

सत श्री १०८ माता लीलावन्ती

آرپڻ پتو

ماتا ليلا وٺتيءَ جي مڪاروند مان سلوڪ ۽
واٽسيءَ جا ڪڇ انش سندن پريمين وقت
به وقت پاڻ وٽ لکي رکيا هئا جن کي هن
ڪتاب ۾ ڇپائڻ جو ڏورينون بتن ڪيو آهي.
داس جي پريمين کي وٺتي آهي ته
پلن کي معاف ڪندا ۽ لکي هڪائيندا جيئن
اڳتي انهن پلن جو سڌارو ڪيو وڃي.

داس

لعليچند سڪواڻي

ميران سڪواڻي

ميران محل 403

رڻ نگر جهڙو (راج)

सत श्री १०८ माता लीलावन्ती

सत श्री १०८ माता लीलावन्ती

آرپڻ پٿر

مالا ليلائونتيءَ جي مڪاروند مان سلوڪ
واڻيءَ جا ڪڇ انش سندن پريمين وقت
به وقت پاڻ وٽ لکي رکيا هئا جن کي هن
ڪتاب ۾ ڇپائڻ جو پوريون يتن ڪيو آهي.
داس جي پريمين کي وڃندي آهي ته
ڀلن کي معاف ڪندا ۽ لکي هڪائيندا جيئن
اڳتي انهن ڀلن جو سڌارو ڪيو وڃي.

داس

لعلچند سڪواڻي

ميران سڪواڻي

موران محل 403

آدرش نگر ڄامشوري (راج)

آموالڪ وچن

ماتا ليلا وٺتيءَ جي مڪاروند مان
ساوڪ ۽ واڻيءَ جا ڪچا آتش

چپائيندڙ: ميران سڪواڻي، جڳمڳ پور
چپيندڙ: سندر پرنٽنگ پريس، اجمير

